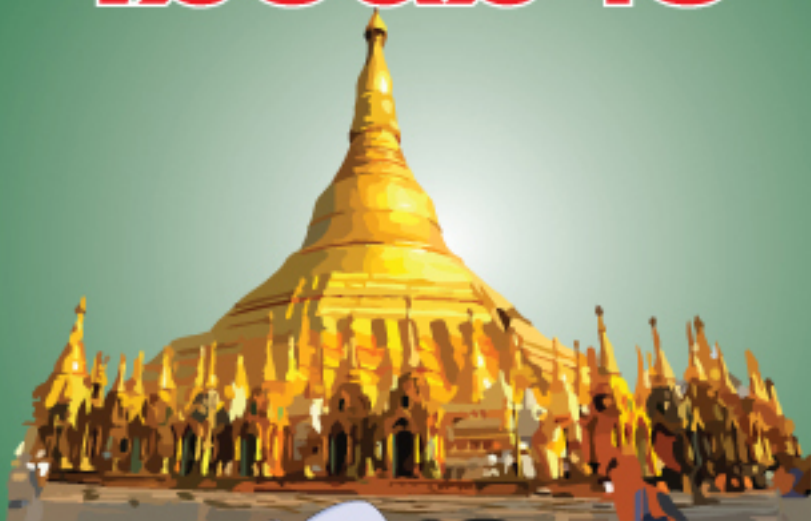

ระบบบริหารราชการของ
สาธารณรัฐแห่งสหภาพ
เมียนมาร์

โครงการสื่อการเรียนรู้ “อาเซียน กูรู”
(Learning Package)

สถาบันพัฒนาข้าราชการพลเรือน สำนักงาน ก.พ.

ระบบบริหารราชการของ
สาธารณรัฐแห่งสหภาพ

เมียนมาร์

ระบบบริหารราชการของ สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมาร์

จัดทำโดย : สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (ก.พ.)
47/111 ถนนติวานนท์ ตำบลตลาดขวัญ
อำเภอเมือง นนทบุรี 11000
โทรศัพท์ 0 2547 1000, โทรสาร 0 2547 1108

หัวหน้าโครงการ : รศ.ดร.จิรประภา อัครบวร

ที่ปรึกษาโครงการ : นายสุรพงษ์ ชัยนาม
ผู้เชี่ยวชาญด้านระบบราชการใน ASEAN

บรรณาธิการ : ดร.ประยูร อัครบวร

นักวิจัย : นางสาวกิงดาว อินกอง
นางสาวมนทกานต์ วรนิติกุล

ผู้ประสานงานและตรวจทานคำผิด : นางสาวเยาวนุช สุมน

เลขมาตรฐานประจำหนังสือ : 978-616-548-152-6

จำนวนพิมพ์ : 5,400 เล่ม

จำนวนหน้า : 200 หน้า

พิมพ์ที่ : กรกนกการพิมพ์

คำนำ

สำนักงาน ก.พ. ในฐานะองค์กรกลางด้านการบริหารทรัพยากรบุคคลภาครัฐ และได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบตามแผนงานการจัดตั้งประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียนในการเพิ่มขีดความสามารถของทรัพยากรบุคคลในระบบราชการ

จากการดำเนินการที่ผ่านมาแม้ว่าสำนักงาน ก.พ. ได้ดำเนินการจัดอบรมหลักสูตรความรู้เกี่ยวกับอาเซียนให้แก่ข้าราชการหลายครั้ง แต่ก็ยังไม่ครอบคลุมบุคลากรภาครัฐซึ่งมีจำนวนมากกว่า 2 ล้านคน สำนักงาน ก.พ. จึงเห็นควรพัฒนาชุดสื่อการเรียนรู้ “อาเซียน กูรู” เพื่อเสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับระบบราชการ ซึ่งมีความหลากหลายของประเทศสมาชิกอาเซียนทั้ง 10 ประเทศ ให้แก่บุคลากรภาครัฐ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติงานของบุคลากรภาครัฐ

ทั้งนี้ทางสำนักงาน ก.พ. จึงทำความร่วมมือกับสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (นิด้า) จัดทำหนังสือเรื่อง “ระบบบริหารราชการของประเทศอาเซียน” เพื่อเสริมทักษะความรู้เกี่ยวกับการบริหารราชการให้แก่บุคลากรภาครัฐทุกระดับ หวังว่าท่านผู้อ่านคงได้รับความรู้และเพลิดเพลินไปกับหนังสือชุดนี้

สำนักงาน ก.พ.

ข้อคิดจากบรรณาธิการ

หนังสือเรื่อง “ระบบบริหารราชการของประเทศอาเซียน” เป็นหนังสือที่จัดทำขึ้นเพื่อเสริมทักษะความรู้แก่ข้าราชการไทย เพื่อเรียนรู้และเข้าใจระบบการบริหารงานภาครัฐของประเทศต่างๆ ในอาเซียน อันจะเป็นประโยชน์ในการติดต่อประสานงานกับข้าราชการของประเทศเหล่านั้นในอนาคต

โดยรูปแบบของหนังสือได้ปูความรู้ให้ผู้อ่านตั้งแต่ประวัติ ข้อมูลเกี่ยวกับประเทศ วิสัยทัศน์ รวมถึงความเป็นมาของระบบราชการ นโยบายการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน และที่น่าจะเป็นประโยชน์ในการเรียนรู้ระบบราชการของประเทศเหล่านี้ คือ เนื้อหาในส่วนของยุทธศาสตร์และภารกิจของแต่ละกระทรวง ระบบการพัฒนาข้าราชการ ท้ายเล่มผู้เขียนได้รวบรวมกฎหมายสำคัญที่ควรรู้ และลักษณะเด่นของระบบราชการที่น่าเรียนรู้ไว้ได้อย่างน่าสนใจ

หนังสือระบบบริหารราชการของประเทศในอาเซียนทั้ง 10 นี้ อาจมีเนื้อหาแตกต่างกันไปบ้าง เนื่องจากผู้วิจัยไม่สามารถเข้าถึงข้อมูลของบางประเทศได้ด้วยข้อจำกัดด้านภาษาและบางประเทศยังไม่มีการจัดทำยุทธศาสตร์ของราชการกระทรวง ทางคณะผู้จัดทำหนังสือหวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือเล่มนี้ จะมีส่วนในการติดต่อหาองค์ความรู้ภาครัฐให้กับข้าราชการไทยไม่มากก็น้อย

สุดท้ายต้องขอขอบคุณเจ้าของรูปภาพและเว็บไซต์ที่ช่วยกันเผยแพร่อาเซียนให้เป็นหนึ่งเดียวร่วมกัน

ดร.ประยูร อัครบวร
บรรณาธิการ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1. ประวัติและข้อมูลประเทศและรัฐบาลโดยย่อ	7
1.1 ประวัติและข้อมูลประเทศโดยย่อ	8
1.1.1 ข้อมูลทั่วไป	8
1.1.2 ลักษณะทางภูมิศาสตร์	11
1.1.3 ประวัติศาสตร์	14
1.1.4 ลักษณะประชากร	22
1.1.5 ข้อมูลเศรษฐกิจ	24
1.1.6 ข้อมูลการเมืองการปกครอง	32
1.1.7 ลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรม	43
1.1.8 โครงสร้างพื้นฐานและระบบสาธารณูปโภค	51
1.1.9 ระบบสาธารณสุข	61
1.1.10 ระบบการศึกษา	65
1.1.11 ระบบกฎหมาย	68
1.1.12 ความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับ สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมาร์	70
1.2 ประวัติและข้อมูลรัฐบาลโดยย่อ	72
2. วิสัยทัศน์ เป้าหมาย และยุทธศาสตร์	75
2.1 วิสัยทัศน์	76
2.2 เป้าหมาย	76
2.3 ยุทธศาสตร์	77
3. ประวัติความเป็นมาของระบบราชการ	83
3.1 ความเป็นมาของระบบราชการ	84

4. ภาพรวมของระบบราชการ	87
4.1 รัฐบาล นโยบายรัฐบาล และนโยบายการเข้าสู่ ประชาคมอาเซียน	88
4.2 จำนวน และรายชื่อกระทรวงพร้อมที่ติดต่อ	97
4.3 จำนวนข้าราชการทั่วประเทศพร้อมคุณลักษณะหลัก หรือคุณลักษณะหลักในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน	106
4.3.1 จำนวนข้าราชการทั่วประเทศ	106
4.3.2 คุณลักษณะหลักของข้าราชการเมียนมาร์	106
4.3.3 คุณลักษณะหลักของข้าราชการ ในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน	107
5. ยุทธศาสตร์ และภารกิจของแต่ละกระทรวงและ หน่วยงานหลักที่รับผิดชอบงานที่เกี่ยวกับ ASEAN	109
5.1 ยุทธศาสตร์และภารกิจของแต่ละกระทรวง	113
5.2 หน่วยงานหลักที่รับผิดชอบงานที่เกี่ยวกับ ASEAN	125
6. ระบบการพัฒนาข้าราชการ	129
6.1 ภาพรวมของการพัฒนาข้าราชการ	130
6.2 กลยุทธ์การพัฒนาข้าราชการ	131
6.3 หน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการพัฒนาข้าราชการ	132
7. กฎหมายสำคัญที่ควรรู้	139
7.1 กฎระเบียบข้าราชการ	140
7.2 กฎหมายคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน	143
7.3 กฎหมายแรงงาน	153
7.4 กฎหมายเข้าเมือง	161
7.5 กฎหมายอื่นๆ ที่ควรรู้	163
8. ลักษณะเด่นของระบบราชการที่น่าเรียนรู้	181
บรรณานุกรม	195

1

ประวัติและข้อมูลประเทศ และรัฐบาลโดยย่อ

1.1 ประวัติและข้อมูลประเทศโดยย่อ

ประเทศเมียนมาร์เป็นประเทศที่ผูกพันทางประวัติศาสตร์กับชาติไทยมาตั้งแต่ยุคกรุงศรีอยุธยา ทั้งมีการเชื่อมสัมพันธ์ทางการทูตหรือการมีสงคราม แต่ความเป็นเพื่อนบ้านที่มีดินแดนติดต่อกัน มีการแลกเปลี่ยนซื้อขายของคนสองแผ่นดิน จึงเป็นประเทศสมาชิกในอาเซียนอีกประเทศหนึ่งที่มีเรื่องราวที่ต้องศึกษาและทำความเข้าใจดังนี้

1.1.1 ข้อมูลทั่วไป

ชื่อประเทศอย่างเป็นทางการ

สาธารณรัฐสหภาพเมียนมาร์
(The Republic of the Union of Myanmar)^[14]

เมืองหลวง

นครเนปีดอว์ (Nya Pyi Daw) แปลว่า นครหลวงใหม่ ประเทศเมียนมาร์หรือเมียนมาร์มีเขตแดนติดต่อกับประเทศไทยทางทิศตะวันตก แต่เดิมเมืองหลวงของเมียนมาร์ คือ กรุงย่างกุ้ง แต่เมื่อปี พ.ศ. 2549 เมียนมาร์ได้ย้ายเมืองหลวง และหน่วยราชการต่างๆ มาอยู่ที่เมืองเนปีดอว์ ซึ่งอยู่ห่างจากย่างกุ้งประมาณ 350 กิโลเมตร เพื่อความสะดวกในการบริหารงาน^[14]

พื้นที่

เขตแดน

676,578 ตารางกิโลเมตร (2555)
ด้านทิศเหนือและตะวันออกเฉียงเหนือติดกับทิเบตและขุนนางของจีนยาวถึง 2,185 กิโลเมตร ด้านทิศตะวันออกเฉียงใต้ติดกับลาวและไทย ด้านทิศตะวันตกเฉียงเหนือติดกับบังกลาเทศและอินเดีย ด้านทิศตะวันตกเฉียงใต้และทิศใต้มีแนวชายฝั่งต่อเนื่องตามอ่าวเบงกอลและทะเลอันดามัน

ประชากร

วันชาติ

ภาษาราชการ

ระบอบการปกครอง

ประมาณ 59,100,000 คน (2556)

4 มกราคม

ภาษาเมียนมาร์

มีระบบรัฐสภาที่สมาชิกมาจากการเลือกตั้งร้อยละ 75 ส่วนที่เหลือแต่งตั้งโดยทหาร มีประธานาธิบดีเป็นทั้ง

ประมุขประเทศและหัวหน้ารัฐบาล

มีลักษณะเป็นระบอบเผด็จการ

ผืนผ้าภายในแบ่งตามแนวนอนความ

กว้างเท่ากัน พื้นสีเหลือง สีเขียว และ

สีแดงเรียงตามลำดับ จากบนลงล่าง

กลางธงมีรูปดาวห้าแฉกสีขาวขนาดใหญ่

ธงนี้ได้เริ่มชักขึ้นครั้งแรก เมื่อวันที่ 21

ตุลาคม พ.ศ. 2553 ความหมายของ

ธงชาติ

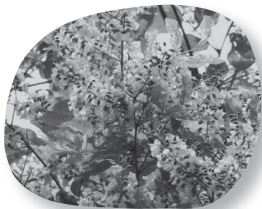
สัญลักษณ์ในธงชาติ ประกอบด้วย สีเขียว หมายถึง สันติภาพ ความสงบ และความอุดมสมบูรณ์ของเมียนมาร์ สีเหลือง หมายถึง ความสามัคคี สีแดง หมายถึง ความกล้าหาญ ความเข้มแข็ง เต็มซัด ดาวสีขาว หมายถึง สหภาพ อันมั่นคงเป็นเอกภาพ

ตราแผ่นดิน

ลักษณะของดวงตรา ประกอบด้วย รูปสิ่งแบบศิลปะเมียนมาร์ จำนวน 2 ตน อยู่ในท่านั่งรักษาการณ หันหลังให้กันและกัน บริเวณกลางตรามีภาพแผนที่ประเทศเมียนมาร์รองรับด้วยช่อใบมะกอกคู่ล้อมรอบด้วยลวดลายบุปผชาติตามแบบศิลปะเมียนมาร์ ที่บนสุดของดวงตราเป็นรูปดาวห้าแฉกหนึ่งดวง รูปเหล่านี้รองรับด้วยม้วนแพรแถบจารึกนามเต็มของประเทศด้วยใจความ

ดอกไม้ประจำชาติ

“สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมาร์” ดอกประดู่ (Paduak) มีสีเหลืองทอง ผลิดอกและส่งกลิ่นหอม ในฤดูฝนแรก ช่วงเดือนเมษายนที่มาพร้อมกับงานเฉลิมฉลองปีใหม่ ดอกประดู่ เป็นสัญลักษณ์ของความแข็งแรง ทนทาน และเป็นดอกไม้ที่ใช้พิธีทางศาสนา

เข้าเป็นสมาชิกอาเซียน	23 กรกฎาคม 2540
หน่วยเงินตรา	จ๊อต (Kyat: MMK)
อัตราแลกเปลี่ยน	≈25 จ๊อต/1 บาท หรือ ≈1,300 จ๊อต/ 1 ดอลลาร์สหรัฐ
ผลิตภัณฑ์มวลรวม ภายในประเทศ (GDP)	49,079 ล้านดอลลาร์สหรัฐ
รายได้ประชาชาติต่อหัว (GDP per capita)	1,700 ดอลลาร์สหรัฐ

1.1.2 ลักษณะทางภูมิศาสตร์

ลักษณะภูมิประเทศ

ประเทศเมียนมาร์เป็นประเทศที่มีพื้นที่ใหญ่เป็นอันดับสองของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยพรมแดนทั้งหมดมีรูปร่างค้ำยันคล้ายว่าวที่มีหางยาวล้อมรอบเกือบทั้งหมด มีรูปพรรณสัณฐานคล้ายว่าวที่มีหางยาวล้อมรอบเกือบทั้งหมด คือ แนวเทือกเขาหิมาและภูเขาที่อุดมสมบูรณ์ด้วยป่าไม้ มียอดเขาสูงอยู่มากมายตามแนวเทือกเขาของเมียนมาร์ และมีหลายยอดที่สูงเกินกว่า 10,000 ฟุต ตามแนวชายแดนหิมาลัยทางเหนือของเมียนมาร์ที่ติดกับทิเบตเป็นยอดเขาที่สูงที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เรียกว่า “ฮากากาโบราชี” โดยมีความสูง 19,314 ฟุต ต่ำลงมาจากแนวเขาเหล่านี้เป็นที่ราบกว้างใหญ่ภายในประเทศเมียนมาร์ นอกจากนี้ยังมีที่ราบลุ่มบริเวณสามเหลี่ยมปากแม่น้ำเอยวดีที่อุดมสมบูรณ์ทอดยาวลงไปทางตอนใต้เป็นนาข้าวกว้างใหญ่ราวกับไม่มีที่สิ้นสุด

ภูมิประเทศเป็นป่าประมาณร้อยละ 55 ของพื้นที่ทั้งหมด นอกนั้นเป็นภูเขา และที่ราบสำหรับทำการเพาะปลูกประมาณร้อยละ 10 ของพื้นที่ทั้งหมด พื้นที่ภูเขาอยู่ทางทิศเหนือมีเทือกเขาปัทไก (Pat Gai) เป็นพรมแดนระหว่างเมียนมาร์กับอินเดีย บังกลาเทศ และจีน (ทิเบต) ทิศตะวันออกเฉียงเหนือเป็นที่ราบสูงชาน และทิศตะวันตกมีเทือกเขาอาระกันโยมา (Arakanyoma) กั้นเป็นแนวยาวระหว่างชายฝั่งทะเลด้านอ่าวเบงกอล ในเขตรัฐยะไข่ ตอนกลางของประเทศเป็นที่ราบลุ่มแม่น้ำอิรวดี พื้นที่ทางตอนใต้และตะวันตกเป็นฝั่งทะเลยาวไปตามแนวอ่าวเบงกอล เริ่มตั้งแต่วัดตอเรียพอยท์ ไปจนถึงพรมแดนที่ติดต่อกับบังกลาเทศ พื้นที่ทางใต้สุดของประเทศเป็นแผ่นดินแคบระหว่างทะเลกับทิวเขาตะนาวศรีกั้นระหว่างไทยกับเมียนมาร์

ลักษณะภูมิอากาศ

สภาพภูมิอากาศส่วนใหญ่บริเวณที่เป็นเทือกเขาสูงทางตอนกลางและตอนเหนือของประเทศจะมีอากาศแห้งและร้อนมากในฤดูร้อน ส่วนในฤดูหนาวอากาศจะเย็นมากตามชายฝั่งทะเลและบริเวณที่ราบลุ่มแม่น้ำจะแปรปรวนในช่วงเปลี่ยนฤดู เนื่องจากได้รับอิทธิพลจากพายุดีเปรสชันเสมอ ทำให้บริเวณนี้มีฝนตกชุกหนาแน่นมากกว่าตอนกลางหรือตอนบนของประเทศที่เป็นเขตเงาฝน ซึ่งดูตามภูมิศาสตร์จะเห็นลักษณะภูมิอากาศดังนี้^[1]

- 1. ทิศตะวันตกด้านหน้าภูเขาอาระกันโยมาฝนตกชุกมาก
- 1. ภาคกลางตอนบนแห้งแล้งมากเพราะมีภูเขากั้นกำบังลม
- 1. ภาคกลางตอนล่างเป็นดินดอนสามเหลี่ยมปากแม่น้ำขนาดใหญ่

ภาคตะวันออกเฉียงเหนืออากาศค่อนข้างเย็นและแห้งแล้ง
เมียนมาร์เป็นประเทศในแถบเมืองร้อน มีอากาศเป็นแบบมรสุม
เมืองร้อน บริเวณริมทะเลจะได้รับผลกระทบจากมรสุมเมืองร้อนทุกปี
และได้รับอุทกภัยจากธรรมชาติอยู่บ่อยครั้ง อย่างเช่น พายุทากิที่ทำให้
เกิดความเสียหายต่อชีวิตและทรัพย์สินชาวเมียนมาร์เป็นจำนวนมาก
หมู่บ้านริมทะเลจำนวนมากถูกพัดหายไปทั้งหมดจนไม่เหลือซาก นับเป็น
ความเสียหายทางเศรษฐกิจอย่างมหาศาล

1.1.3 ประวัติศาสตร์

สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมาร์ (Republic of the Union of Myanmar) หรือพม่าที่ชาวไทยรู้จัก หรือเบอร์มา (Burma) ที่เรียกขานเป็นชื่อภาษาอังกฤษ เป็นอาณาจักรเก่าแก่ ซึ่ง ม.จ. สุภัทรดิศ ดิศกุล^[11] ได้เสนอประวัติศาสตร์เมียนมาร์สมัยโบราณโดยย่อว่า มีชนชาติพยู หรือพยู ได้ตั้งหลักแหล่งอยู่ในประเทศเมียนมาร์ก่อนการอพยพลงมาของชนชาติทิเบต-เมียนมาร์ โดยอาศัยอยู่แถบเมืองแปรทางภาคกลางของประเทศเมียนมาร์ เรียกชื่อว่า อาณาจักรศรีเกษตร และมีหลักฐานว่าอาจตั้งมาแล้วตั้งแต่พุทธศตวรรษที่ 8 โดยมีชนชาติเมียนมาร์อยู่ทางเหนือและชนชาติมอญอยู่ทางใต้ ต่อมาได้ย้ายอาณาจักรศรีเกษตรไปอยู่เมืองฮาลิน (Ha-Lin) จนระหว่าง พ.ศ. 1250-1300 ได้มีการอพยพคนออกจากเมืองฮาลินจึงเสื่อมอำนาจลง สำหรับอาณาจักรมอญที่อยู่ทางทิศใต้ของเมียนมาร์ได้ย้ายราชธานีไปทางทิศตะวันตกสู่เมืองพะโค (Pegu) หรือหงสาวดี ซึ่งสร้างขึ้นใน พ.ศ. 1368 ส่วนเมืองพุกามของชนชาติเมียนมาร์ ซึ่งตั้งอยู่ทางทิศเหนือของเมืองแปรได้ตั้งขึ้นในพุทธศตวรรษที่ 7 พ.ศ. 1392 เมืองพุกามได้เริ่มเข้ามาอยู่ในประวัติศาสตร์พร้อมกับพระเจ้าปดุงได้ทรงสร้างกำแพงล้อมรอบเมืองพุกาม กษัตริย์ที่สำคัญของเมืองพุกาม ได้แก่ พระเจ้าอโนรธา พระเจ้ากัณษิตธา พระเจ้าอลองคสิณู พระเจ้านรปตติสิณู พระเจ้าธิโลมินโล และพระเจ้านรธิหปเต ต่อมาเมืองพุกามได้ล่มสลายไป ประเทศเมียนมาร์ได้แบ่งออกเป็น 3 ภาค คือ ภาคใต้อยู่ภายใต้การปกครองของพระเจ้าฟ้ารั่ว ภาคเหนืออยู่ภายใต้อำนาจของ 3 พี่น้องไทย คือ อธินขะ ยชะถินกัณ

และอิทธิพล และภาคตะวันออกได้สร้างเมืองตองอูขึ้นตั้งแต่ พ.ศ. 1823 ต่อมาเมื่ออาณาจักรเมียนมาร์ตั้งขึ้นใหม่มีกษัตริย์ที่สำคัญ คือ พระเจ้าตะเบ็งชเวตี้ พระเจ้าบุเรงนอง พระเจ้านันทบุเรง พระเจ้ามหาธรรมราชา พระเจ้าสิรินันทสุธรรมราชา พระเจ้าอลองพระ พระเจ้าสินพยูชิน พระเจ้าปะดุง พระเจ้าพะเคียตอ พระเจ้าฟูกาม พระเจ้ามินดง และกษัตริย์องค์สุดท้าย คือ พระเจ้าธีบอ ที่ทรงขึ้นครองราชย์ในปี พ.ศ. 2421 และพยายามต่อสู้กับอังกฤษแต่ต้องพ่ายแพ้ ประเทศเมียนมาร์จึงต้องเสียเอกราชในปี พ.ศ. 2428 โดยพระเจ้าธีบอได้ถูกนำไปคุมตัวอยู่ในอินเดีย

จากการตกเป็นเมืองขึ้นกว่า 5 ทศวรรษ ได้มีการต่อสู้เพื่อเอกราชของเมียนมาร์มาเป็นระยะ อย่างการต่อต้านคัดค้านการปกครองของอังกฤษครั้งแรก โดยกลุ่มปัญญาชนเมียนมาร์และพระสงฆ์ในปี พ.ศ. 2443 และในปี พ.ศ. 2478 องค์การนักศึกษามหาวิทยาลัยย่างกุ้งเป็นกองหน้าของการแผ่ขยายกิจกรรม และมีพลังในการเคลื่อนไหวเพื่อเอกราชของชาติเอง ชานได้เป็นผู้นำนักศึกษามหาวิทยาลัยย่างกุ้งนำการประท้วงหลายครั้ง

นายพลออง ชาน

เมื่อเกิดสงครามที่รุนแรงกะทันหันระหว่างฝ่ายพันธมิตรและฝ่ายอักษะ ออง ซานเห็นโอกาสที่จะทำให้ประเทศมีอิสรภาพ ออง ซาน และเพื่อนอีก 29 คน ที่รู้จักในนาม 30 สหาย ได้เดินทางไปฝึกอบรมที่ประเทศญี่ปุ่น โดย ในปี พ.ศ. 2484 ได้กลับเมียนมาร์และเข้าร่วมต่อสู้กับอังกฤษ โดยญี่ปุ่นให้สัญญาว่าจะช่วยเมียนมาร์ให้ได้รับการปลดปล่อยจากอังกฤษ แต่เมื่อญี่ปุ่นยึดครองเมียนมาร์ได้แล้วกลับไม่มีที่ท่าจะให้เมียนมาร์ประกาศเอกราช ออง ซานจึงกลับไปเจรจากับอังกฤษที่จะช่วยรบกับญี่ปุ่น ในปี พ.ศ. 2485 ออง ซานได้ก่อตั้งองค์การสันนิบาตเสรีภาพแห่งประชาชนต่อต้านฟาสซิสต์ (Anti-Fascist Peoples Freedom League: AFPFL) เพื่อต่อต้านญี่ปุ่นอย่างลับๆ องค์การนี้ภายหลังได้กลายเป็นพรรคการเมืองชื่อพรรค AFPFL

ที่มา: <http://www.bloggang.com>

เมื่อญี่ปุ่นแพ้สงครามโลกครั้งที่ 2 แล้ว ออง ซานและพรรค AFPFL ได้เจรจากับอังกฤษ โดยอังกฤษยืนยันที่จะให้เมียนมาร์มีอิสรภาพปกครองตนเองภายใต้เครือจักรภพ และเปิดให้มีการเลือกตั้งภายใต้ประเทศเมียนมาร์ที่ยังไม่ได้รับเอกราชอย่างเป็นทางการจากอังกฤษ ในปี พ.ศ. 2490 พรรค AFPFL ชนะการเลือกตั้ง โดยนายพลอองซานได้เป็นนายกรัฐมนตรีคนแรก และได้ทำความตกลงกับชนกลุ่มน้อยในประเทศว่าจะให้ชนกลุ่มน้อยแยกตัวเป็นอิสระจากการรวมตัวกันเป็นประเทศเมียนมาร์ได้ ภายหลังจากที่ได้รวมตัวกัน 10 ปี แต่ทว่าอยู่ในตำแหน่งได้เพียงหนึ่งเดือนนายพลออง ซานและคณะรัฐมนตรีอีก 6 คนก็ได้ถูกลอบสังหารในวันที่ 19 กรกฎาคม พ.ศ. 2490 ขณะเดินออกจากที่ประชุมสภา โดยผู้บงการสังหารหมู่ครั้งนี้ คือ นายอู ซอ อดีตสมาชิกในกลุ่ม 30 สหาย ตะขิ่นนุหรืออู นุได้ขึ้นเป็นนายกรัฐมนตรีแทน และมีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญเมื่อวันที่ 17 ตุลาคม พ.ศ. 2490 โดยอังกฤษได้มอบเอกราชให้แก่เมียนมาร์แต่ยังรักษาสิทธิทางการทหารไว้ และในวันที่ 4 มกราคม พ.ศ. 2491 อังกฤษจึงได้มอบเอกราชให้แก่เมียนมาร์อย่างสมบูรณ์ ภายหลังจากเมียนมาร์ได้รับเอกราชแล้ว การเมืองภายในประเทศก็มีความสับสนอยู่ตลอดเวลา นายกรัฐมนตรี คือ นายอู นุถูกบีบให้ลาออกเมื่อ พ.ศ. 2501 ผู้นำเมียนมาร์คนต่อมา คือ นายพลเน วิน ซึ่งได้ทำการปราบจลาจลและพวกนิยมซ้ายจัดอย่างเด็ดขาด และได้จัดให้มีการเลือกตั้งทั่วประเทศใน พ.ศ. 2503 ทำให้นายอู นุได้กลับมาเป็นผู้จัดตั้งรัฐบาลใหม่ เพราะได้รับเสียงข้างมากในสภา และนายพลเน วินทำรัฐประหารอีกครั้งในปี พ.ศ. 2505 โดยนำประเทศปกครองแบบเผด็จการสังคมนิยม ดำเนินนโยบายปิดประเทศ ไม่มีความสัมพันธ์หรือ

ติดต่อกับโลกภายนอก และมีการสืบทอดระบบเผด็จการทหารต่อๆ มา

ต่อมาในปี พ.ศ. 2531 รัฐบาลเมียนมาร์ได้เปิดโอกาสให้มีการเลือกตั้งเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่ พ.ศ. 2505 ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่นางออง ซาน ซูจีผู้เป็นบุตรสาวของนายพลออง ซานเข้ามามีบทบาททางการเมือง และได้ประกาศเป็นผู้นำในการเรียกร้องอำนาจของประชาชนจากรัฐบาลทหาร และต้องการให้มีการปกครองประเทศในระบอบประชาธิปไตย นางออง ซาน ซูจี ได้จัดตั้งพรรคสันนิบาตประชาธิปไตยขึ้น เพื่อดำเนินการตามเจตนาที่ได้ตั้งปณิธานไว้ จึงเป็นจุดเริ่มต้นของความขัดแย้งและการต่อสู้

ในประวัติศาสตร์หน้าใหม่ที่น่าสนใจของประเทศเมียนมาร์ เมื่อนางอองซาน ซูจีได้รับคะแนนเสียงอย่างท่วมท้นในการเลือกตั้งครั้งแรกของประเทศเมียนมาร์ แต่รัฐบาลทหารกลับไม่ยอมรับผลการเลือกตั้ง และสั่งกักบริเวณนางออง ซาน ซูจีให้อยู่แต่ในบ้านของนาง และห้ามผู้ใดเข้าเยี่ยมโดยไม่ได้รับอนุญาตจากรัฐบาล ทั้งยังมีการสังคุ่มขังนักโทษทางการเมืองหลายพันคน และมีการปราบปรามชนกลุ่มน้อย ทำให้เกิด

การประณามจากทั่วโลกในเรื่องของการละเมิดสิทธิมนุษยชนและเป็นเหตุให้องค์การสหประชาชาติ สหรัฐอเมริกา และประชาคมยุโรปประกาศคว่ำบาตรทางเศรษฐกิจต่อประเทศเมียนมาร์

ประเทศเมียนมาร์ได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกอาเซียนเมื่อวันที่ 23 กรกฎาคม พ.ศ. 2540 (ค.ศ. 1997) พร้อมๆ กับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ท่ามกลางเสียงวิพากษ์วิจารณ์จากรัฐบาลของประเทศในซีกโลกตะวันตก ซึ่งในขณะนั้นประเทศเมียนมาร์ยังคงมีปัญหาทางการเมือง และมีการละเมิดสิทธิมนุษยชนสูง โดยรัฐบาลทหารเมียนมาร์ภายใต้การนำของนายพลซอ หม่องในนามของ “สภาฟื้นฟูกฎระเบียบแห่งรัฐ” หรือ “สลอร์ค” (The State Law and Order Restoration Council: SLORC)

เมื่อถึงเวลาที่เมียนมาร์เข้าร่วมเป็นสมาชิกอาเซียนจึงทำให้หลายประเทศมหาอำนาจฝ่ายตะวันตก อาทิ สหรัฐอเมริกา อังกฤษ ออสเตรเลีย และกลุ่มประเทศสหภาพยุโรป คัดค้านการเข้าร่วมเป็นสมาชิกของเมียนมาร์ โดยแสดงความเห็นว่า “อาเซียนยังไม่ควรรับเมียนมาร์เข้าเป็นสมาชิก จนกว่าสภาพทางการเมืองและการละเมิดสิทธิมนุษยชนในเมียนมาร์จะดีขึ้น” แต่เมียนมาร์เป็นประเทศที่มีความสำคัญประเทศหนึ่งในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในยุคโลกาภิวัตน์หรือยุคโลกไร้พรมแดน ไม่ว่าจะเป็นความสำคัญทางด้านภูมิศาสตร์ที่มีพรมแดนเป็นประตูเชื่อมโยงจีนและอินเดีย เมียนมาร์จึงเป็นทางผ่านของวัตถุดิบและสินค้าระหว่างภูมิภาคได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้ยังมีทรัพยากรธรรมชาติ โดยเฉพาะด้านพลังงานอันเป็นปัจจัยสำคัญของยุคอุตสาหกรรม และเป็นตลาดสินค้าประเภทอุปโภคบริโภค ซึ่งเป็นสินค้าส่งออกของประเทศ

ในภูมิภาค อีกทั้งเมียนมาร์ยังมีแรงงานขั้นต่ำราคาถูก สิ่งเหล่านี้ทำให้เมียนมาร์มีบทบาทสำคัญอันเป็นที่ต้องการของกลุ่มประเทศอาเซียนในการชักชวนให้เข้าร่วมเป็นสมาชิก

นายอู นู อดีตนายกรัฐมนตรี และ นายพลเน วิน ผู้นำระบบเบ็ดเสร็จ

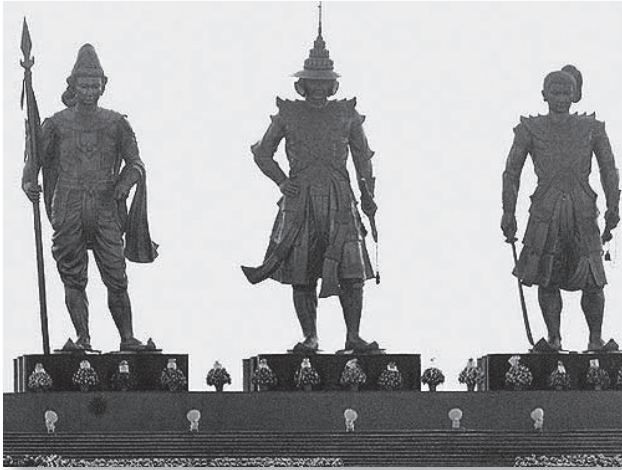
นายพลเต็ง เสง นายกรัฐมนตรีเมียนมาร์

ในปี พ.ศ. 2553 รัฐบาลเมียนมาร์ได้จัดให้มีการเลือกตั้งในระบบอบ
ประชาธิปไตยอีกครั้งในรอบ 20 ปี รัฐบาลที่ได้รับการเลือกตั้งครั้งนี้ได้
พยายามที่จะปรับปรุงการเมืองการปกครองในประเทศให้มีความเป็น
ประชาธิปไตยมากขึ้น และได้ปล่อยตัวนางออง ซาน ซูจีให้เป็นอิสระจาก
การกักบริเวณภายในบ้านตลอดเวลา รวมเกือบ 20 ปี และเมื่อเดือน
สิงหาคมปี พ.ศ. 2554 นี้ นางออง ซาน ซูจีได้รับอนุญาตให้เดินทางไป
ทั่วประเทศเป็นครั้งแรก เพื่อพบกับผู้สนับสนุนทางการเมืองของเธอ
นอกจากนี้เธอยังได้พบกับผู้แทนทางการทูตจากองค์การสหประชาชาติ
 และได้พบกับผู้นำประเทศเมียนมาร์อีกด้วย นับเป็นการเปลี่ยนแปลงใน
ทางที่ดีขึ้นจากท่าทีของรัฐบาลต่อนางออง ซาน ซูจี จึงทำให้ทั่วโลก
จับตามองและผ่อนคลายท่าทีตามลำดับ

ในปี พ.ศ. 2555 เมียนมาร์ได้เปิดประเทศให้นักท่องเที่ยวเข้ามาเที่ยว
ชมเมืองหลวงแห่งใหม่ คือ “กรุงเนปิดอร์” ซึ่งย้ายมาจากกรุงย่างกุ้งตั้งแต่
พ.ศ. 2548 มีเนื้อที่ประมาณ 7,024 ตารางกิโลเมตร มีประชากรประมาณ
9 แสนคน สำหรับการย้ายเมืองหลวงมายังกรุงเนปิดอร์นี้ มีผู้วิเคราะห์
ว่าเป็นเพราะต้องการตั้งเมืองหลวงในใจกลางประเทศ เพื่อยุทธศาสตร์
ทางการทหาร ซึ่งย่างกุ้งอยู่ใกล้ทะเลมากเกินไปและไม่สามารถแยกพื้นที่
ทหารออกจากประชาชนเมื่อมีการชุมนุมประท้วงรัฐบาล อีกทั้งต้องการ
ทำตามความเชื่อจากธรรมเนียมดั้งเดิม เมื่อมีการเปลี่ยนราชวงศ์ก็ต้อง
ย้ายเมืองหลวง และเพื่อเป็นการรำลึกถึงบูรพกษัตริย์ที่สร้างวีรกรรมอัน
ยิ่งใหญ่ในอดีต รัฐบาลเมียนมาร์จึงได้สร้างอนุสาวรีย์ 3 กษัตริย์เมียนมาร์
ได้แก่ พระเจ้าอโนรธาแห่งเมืองพุกาม พระเจ้าบุเรงนองแห่งเมืองหงสาวดี
และพระเจ้าอลองพญาแห่งชเวโบ ที่รวบรวมเมียนมาร์เป็นปึกแผ่นกลาง

เมืองเนปิดอว์ นอกจากนี้ ยังจำลองเจดีย์ชเวดากองไว้ในเมืองอีกด้วย
ชื่อว่า “มหาเจดีย์อุปปาตะสันติ”

ที่มา: <https://sites.google.com>

1.1.4 ลักษณะประชากร

จากหนังสือของ UNDP ในรายงานการพัฒนามนุษย์ปี พ.ศ. 2556
กล่าวว่า ประเทศเมียนมาร์มีประชากร 59.1 ล้านคน ซึ่งมีประชากรถึง
135 เผ่าพันธุ์ และมีหลายเชื้อชาติพันธุ์ ประกอบด้วยชาติพันธุ์หลักๆ ดังนี้
คือ เมียนมาร์ร้อยละ 68 ฉานร้อยละ 9 กะเหรี่ยงร้อยละ 7 ยะไข่ร้อยละ
4 จีนร้อยละ 3 อินเดียร้อยละ 2 มอญร้อยละ 2 และอื่นๆ ร้อยละ 5^[28]

ที่มา: <http://daweidevelopment.com>

ด้านศาสนา ประเทศเมียนมาร์เปิดเสรีภาพทางศาสนา ประชากรมีโอกาสเลือกศาสนาตามความศรัทธา โดยแยกประชากรตามการนับถือทางศาสนา ดังนี้ พุทธร้อยละ 89 คริสต์ร้อยละ 4 (แบ็บติสต์ร้อยละ 3 โรมันคาทอลิกร้อยละ 1) อิสลามร้อยละ 4 ผู้ที่นับถือลัทธิถือผีร้อยละ 1 และอื่นๆ ร้อยละ 2

ชาวเมียนมาร์นับถือศาสนาพุทธเป็นศาสนาประจำชาติ โดยประชากรกว่าร้อยละ 89 นับถือศาสนาพุทธ ชาวเมียนมาร์เป็นผู้ที่เคร่งครัดในเรื่องศาสนาพุทธมาก และมีความเชื่อในเรื่องการทำบุญอย่างมาก โดยจะแบ่งเงินรายได้เกือบครึ่งหนึ่งไว้ทำบุญ จะเห็นได้จากที่เมียนมาร์มีวัดและเจดีย์เป็นจำนวนมาก มีผู้คนเดินทางไปทำบุญที่วัดและไปไหว้เจดีย์ต่างๆ ทุกวัน โดยไม่คำนึงว่าต้องเป็นวันพระหรือวันสำคัญทางศาสนาเท่านั้นจึงจะไปวัด เมียนมาร์บัญญัติให้ศาสนาพุทธเป็นศาสนาประจำชาติใน พ.ศ. 2517

ที่มา: <http://aec.ditp.go.th>

ส่วนด้านภาษา นอกจากมีภาษาเมียนมาร์เป็นภาษาทางการแล้ว เมียนมาร์ยังมีภาษาหลักที่ใช้พูดกันในประเทศอีกถึง 18 ภาษา มากน้อยตามชนชาติต่างๆ ซึ่งมีดังนี้ ภาษาเมียนมาร์ (ภาษาทางการ) ภาษาไทใหญ่ (ฉาน) ภาษากะเหรี่ยง ภาษาอารากัน (ยะไข่) ภาษามอญ ภาษาปะหล่อง ภาษาปลั่ง (ปะลั่ง) ภาษาปะรวก และภาษาว้า ภาษาจิงฝ่อ (กะฉิ่น) และภาษาอาข่า ภาษาไทลื้อ ภาษาไทซิ่น ภาษาไทคำตี้ ภาษามัง และภาษาเย้า (เมี่ยน) ภาษามอแกน และภาษามาลาย์

1.1.5 ข้อมูลเศรษฐกิจ

เมียนมาร์ถูกระบุว่าจัดประเภทให้อยู่ในกลุ่มประเทศด้อยพัฒนา มากที่สุด (Least Developed Country) แต่เมียนมาร์ก็เป็นประเทศที่มีทรัพยากรธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ เช่น น้ำมัน และก๊าซธรรมชาติ อีกทั้งยังมีภูมิประเทศที่อุดมสมบูรณ์ไปด้วยป่าไม้ และทรัพยากรทางทะเล

รวมทั้งเป็นแหล่งสำคัญที่มีหยก ไช่มุก และอัญมณีต่างๆ อีกมาก

นอกจากนี้การเป็นประเทศขนาดใหญ่ที่มีประชากรจำนวนมาก และมีต้นทุนค่าแรงงานที่ต่ำมากเมื่อเทียบกับประเทศไทย มาเลเซีย หรือ สิงคโปร์ เมียนมาร์จึงเป็นประเทศที่เหมาะสมแก่การลงทุน

เมียนมาร์ได้เริ่มแผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับแรก พ.ศ. 2535-2538 โดยอัตราการเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ (GDP) อยู่ที่ร้อยละ 7.5 และจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่ 2 พ.ศ.2539-2543 อัตราการเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ (GDP) โดยเฉลี่ยอยู่ที่ร้อยละ 8.5 สำหรับในช่วงแผนพัฒนาฉบับที่ 3 พ.ศ. 2544-2548 อัตราการเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ (GDP) อยู่ที่ร้อยละ 10.5 แผนพัฒนาฉบับที่ 4 พ.ศ. 2549-2553 อัตราการเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติอยู่ที่ร้อยละ 8 รัฐบาลเมียนมาร์ได้ดำเนินนโยบายระบบเศรษฐกิจเสรี โดยให้ภาคเอกชนมีส่วนร่วมในการผลิต การจัดการ รวมทั้งได้เปิดประเทศให้มีการค้าเพิ่มมากยิ่งขึ้น ซึ่งดูได้จากสถิติการ

ที่มา : <http://aseanwatch.org>

ค้าขายกับต่างประเทศของเมียนมาร์ พบว่ามีมูลค่าการค้าเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องทุกปี โดยในปีงบประมาณ พ.ศ. 2547-2548 มีมูลค่าการค้ารวมถึง 28,035.8 ล้านจ๊าด ในขณะที่ปีงบประมาณ พ.ศ. 2553-2554 มีมูลค่าสูงขึ้นถึง 3 เท่าของปีงบประมาณ พ.ศ. 2547-2548 คือ มีมูลค่าสูงถึง 84,615.2 ล้านจ๊าด โดยเฉพาะการค้ากับไทยในช่วง 3 ปีที่ผ่านมา โดยคำนวณจากสถิติปี พ.ศ. 2551-2553 โดยมีมูลค่าเฉลี่ยปีละ 149,270.45 ล้านจ๊าด และไทยขาดดุลการค้าเมียนมาร์เฉลี่ยปีละ 45,081.92 ล้านจ๊าด

ทั้งนี้การลงทุนที่ได้รับความสนใจมากที่สุดอยู่ในประเภทพลังงาน น้ำมันและก๊าซธรรมชาติเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งทั้งสองประเภทนี้เป็นการลงทุนจากต่างชาติที่มีมูลค่าสูงที่สุด ประเทศเมียนมาร์พยายามอย่างยิ่งที่จะดึงดูดการลงทุนจากต่างชาติ เพื่อที่จะเข้ามาทำให้เกิดการพัฒนาประเทศ โดยได้เริ่มมีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงกฎหมายที่ใช้กันมาเกือบร้อยปี และ

มีการออกกฎหมายด้านเศรษฐกิจฉบับใหม่ๆ ให้มีความทันสมัยและ
เอื้ออำนวยต่อการลงทุนจากต่างชาติมากยิ่งขึ้น

สินค้าส่งออก

สินค้าส่งออกหลักของประเทศเมียนมาร์ ได้แก่ สินค้าขั้นปฐมภูมิ และ
วัตถุดิบจากธรรมชาติ อาทิ ก๊าซธรรมชาติ ไม้สัก เสื้อผ้า ถั่ว ไม้เนื้อแข็ง
และแร่ธาตุ เป็นต้น

สินค้านำเข้า

สินค้านำเข้าส่วนใหญ่จะเป็นสินค้าทุนนิยม อาทิ เครื่องจักร อุปกรณ์
ขนส่งที่ไม่ใช่ไฟฟ้า น้ำมันปิโตรเลียม เครื่องจักร อุปกรณ์ไฟฟ้า และ
ยารักษาโรค เป็นต้น

การนำเข้าเครื่องมือด้านก่อสร้าง
ที่มา: innnews.co.th

เมืองสำคัญและสินค้าที่สำคัญ^[14]

เมือง	ข้อมูลจำเพาะสินค้าและบริการที่สำคัญ
1. นครเนปิดอว์	นครหลวงแห่งใหม่ก่อตั้งเมื่อปี พ.ศ. 2552 เป็นที่อยู่ของหน่วยราชการสำคัญทั้งหมด อยู่ระหว่างเปลี่ยนถ่ายสถานที่สำคัญมาจากเมืองย่างกุ้ง
2. กรุงย่างกุ้ง	อดีตเมืองหลวงมีความสำคัญในการเป็นเมืองศูนย์กลางการค้าและกระจายสินค้าไปสู่ภาคต่างๆ ของประเทศ นอกจากนี้ย่างกุ้งยังเป็นศูนย์กลางการค้าอัญมณีและการส่งออกไม้สักอีกด้วย ย่างกุ้งมีเขตนิคมอุตสาหกรรมที่มีความพร้อมด้านสาธารณูปโภคมากกว่าเมืองอื่นในประเทศ อุตสาหกรรมที่น่าลงทุน ได้แก่ อุตสาหกรรมสิ่งทอ อุตสาหกรรมการผลิตสินค้าเพื่อการอุปโภคบริโภค อุตสาหกรรมการประมง ธุรกิจการท่องเที่ยว ธุรกิจบริการ เช่น ร้านอาหาร อู่ซ่อมรถ และสถาบันฝึกอบรมวิชาชีพ อุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์

เมือง	ข้อมูลจำเพาะสินค้าและบริการที่สำคัญ
3. เมืองหงสาวดี	<p>อุตสาหกรรมไม้แปรรูป การผลิตของชำร่วย และสิ่งประดิษฐ์ที่ทำจากไม้เป็นต้น</p> <p>เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม อุตสาหกรรมที่นำลงทุน ได้แก่ โรงแรม ธุรกิจท่องเที่ยว ร้านอาหาร อุทยาน และร้านทำผม</p>
4. เมืองท่าตอน	<p>เป็นเมืองชายฝั่งทะเลทางตอนใต้ของสหภาพเมียนมาร์ที่มีประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมเก่าแก่ อุตสาหกรรมที่นำลงทุน ได้แก่ ประมง และการแปรรูปสินค้าทางทะเล</p>
5. เมืองเมะละแหม่ง	<p>เป็นเมืองตากอากาศชายทะเล อุตสาหกรรมที่นำลงทุน ได้แก่ อุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา อุตสาหกรรมสิ่งทอ และธุรกิจท่องเที่ยว</p>
6. เมืองเมียวดี	<p>ปัจจุบันเป็นเมืองการค้าชายแดนติดกับอำเภอแม่สอด จังหวัดตาก เป็นเมืองสำคัญในการกระจายสินค้าจากประเทศไทยไปยังเมืองต่างๆ ของสหภาพเมียนมาร์ อุตสาหกรรมที่นำ</p>

เมือง

ข้อมูลจำเพาะสินค้าและบริการที่สำคัญ

7. เกาะสอง

ลงทุน ได้แก่ อุตสาหกรรมการเกษตร และอัญมณี

เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และส่งเสริมสุขภาพ เหมาะแก่การทำประมง แต่ปัจจุบันมีปัญหาการยกเลิกสัมปทานในสหภาพเมียนมาร์ ซึ่งหากมีการเจรจาซื้อขายดีก็จะเป็นโอกาสต่อไปในอนาคต

8. เมืองพุกาม

อุตสาหกรรมที่น่าลงทุน ได้แก่ ธุรกิจท่องเที่ยว ประมง และอุตสาหกรรมต่อเนื่อง เป็นเมืองประวัติศาสตร์ที่สำคัญของเมียนมาร์ เรียกอีกชื่อหนึ่งว่า “ดินแดนแห่งเจดีย์หมื่นองค์” ซึ่งปัจจุบันองค์การยูเนสโกได้ขึ้นทะเบียนให้เป็นเมืองมรดกโลก “World Heritage Sites” สามารถเที่ยวได้ตลอดทั้งปี และจะงดงามมากที่สุดในช่วงฤดูฝน อุตสาหกรรมที่น่าลงทุน ได้แก่ ธุรกิจท่องเที่ยว เช่น โรงแรม รีสอร์ท และสนามกอล์ฟ

9. เมืองพินอูหวิน

ตั้งอยู่ในเขตปริมณฑลของมณฑลเหลย์มีพื้นที่ที่เหมาะสมแก่การทำเกษตร

เมือง	ข้อมูลจำเพาะสินค้าและบริการที่สำคัญ
10.เมืองตานต่วย	<p>โดยเฉพาะพืชที่ปลูกบนพื้นที่ที่สูงกว่าระดับน้ำทะเลประมาณ 4,000 เมตร เช่น กาแฟ เนื่องจากสภาพอากาศที่ดี คล้ายยุโรป จึงเหมาะแก่การปลูกพืชผัก ผลไม้ โดยเฉพาะพืชตระกูลส้ม อุตสาหกรรมที่น่าลงทุน ได้แก่ อุตสาหกรรมเกษตร และอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูปที่เกี่ยวข้องกับพืชผลทางการเกษตร ธุรกิจท่องเที่ยว และร้านอาหาร</p> <p>อยู่ริมฝั่งอ่าวเบงกอลและมีหาดงาปาลี (Ngapali) ซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงของสหภาพเมียนมาร์</p> <p>อุตสาหกรรมที่น่าลงทุน ได้แก่ ธุรกิจการท่องเที่ยว เช่น โรงแรม และรีสอร์ท</p>
11.เมืองมณฑลทะเลย์	<p>เมืองใหญ่อันดับสองที่เป็นศูนย์กลางเศรษฐกิจของเขตสหภาพเมียนมาร์ตอนบน (รัฐชิน รัฐกะฉิ่น และรัฐฉาน) และเป็นเส้นทางการค้าระหว่างอินเดียบกับจีน เป็นเมืองที่ชาวเมียนมาร์ มีตลาดเซโจซึ่งเป็นศูนย์กลางการค้าทางตอนใต้ของเมือง</p>

เมือง

ข้อมูลจำเพาะสินค้าและบริการที่สำคัญ

เป็นย่านงานศิลปหัตถกรรม ทั้งงานภาพงานแกะสลัก การสร้างสถาปัตยกรรม การทำแผ่นทองคำเปลว งานหล่อที่มีฝีมือการผลิตตามแบบวิถีโบราณด้วยทอง เงิน หินอ่อน สิวเส้นด้าย และหูกทอผ้า อุตสาหกรรมที่น่าลงทุน ได้แก่ ธุรกิจท่องเที่ยว และหัตถกรรม

1.1.6 ข้อมูลการเมืองการปกครอง

จากรัฐธรรมนูญการปกครองของสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมาร์ปี พ.ศ. 2551 (Constitution of the Republic of the Union of Myanmar 2008) ได้ให้ความสำคัญเรื่องความมั่นคงและสถานะทางอำนาจของผู้นำทางทหารที่ได้ผ่อนคลายนโยบายทางการเมืองให้ประชาชนโดยการเลือกตั้ง แต่ก็ยังคงแฝงความคิดต่างๆ ไว้ในรัฐธรรมนูญ คูได้ตั้งแต่เรื่องโครงสร้างรัฐ (State Structure) ที่อยู่ในหมวดที่สองของรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการปกครองของเมียนมาร์ โดยสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมาร์ปกครองในระบอบประชาธิปไตย มีประธานาธิบดีเป็นประมุขของประเทศและหัวหน้ารัฐบาล มีรัฐสภาประกอบด้วย สภาสูง หรือ Upper House ซึ่งเป็นผู้แทนจากสภาชาติพันธ์ สภาประชาชน หรือ Lower House และสภาท้องถิ่น ตั้งแต่วันที่ 30 มีนาคม พ.ศ. 2554

ที่มา: <https://www.google.co.th>

เมียนมาร์มีกรุงเนปิดอว์เป็นเมืองหลวง แบ่งเขตการปกครองออกเป็น 7 รัฐ (State) สำหรับรัฐที่ประชากรส่วนใหญ่เป็นชนกลุ่มน้อย ประกอบด้วย

1) รัฐชิน (Chin) เมืองเอก คือ ฮะคา ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของเมียนมาร์ มีพรมแดนด้านทิศเหนือและตะวันตกติดกับประเทศอินเดีย รัฐชินยังมีพรมแดนติดกับรัฐยะไข่ เขตสกาย เขตมะกวย มีประชากรราว 465,361 คน มีพื้นที่ป่าไม้อยู่ประมาณ 1 ล้านไร่ (400,000 เอเคอร์) ส่วนใหญ่เป็นป่าสน ประชากรในรัฐนี้ทำการเกษตรเป็นหลัก ผลผลิตที่สำคัญ คือ ข้าวโพด ถั่วทุกชนิด มันฝรั่ง ดอกทานตะวัน ฝ้าย อ้อย ยาสูบ กาแฟ ส้ม และแอปเปิ้ล ประเพณีที่มีชื่อเสียงมากที่สุดของรัฐชิน คือ งานประจำชาติของชาวนากะ (นาคา)

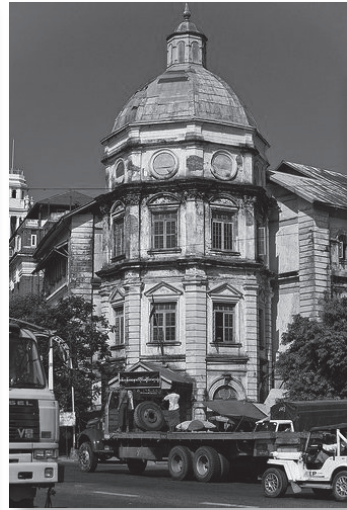
2) รัฐคะฉิ่น (Kachin) เมืองเอก คือ มิตจีนา ตั้งอยู่ทางทิศเหนือสุดของประเทศเมียนมาร์ มีพรมแดนติดต่อกับประเทศจีน รัฐฉาน และเขตสกาย มีประชากรราว 1.2 ล้านคน สภาพอากาศทางใต้ของรัฐจะอบอุ่นกว่าทางเหนือ เนื่องจากสภาพภูมิประเทศทางเหนือของรัฐเป็นภูเขาสูงที่มีหิมะปกคลุม ทำให้อากาศหนาวเย็นตลอดทั้งปี นอกจากนี้รัฐคะฉิ่นยังเป็นรัฐที่มีชื่อเสียงด้านการทอผ้าโสร่ง ทั้งในด้านคุณภาพของเนื้อผ้าและลวดลาย นอกจากนี้ยังมีงานประเพณีที่มีชื่อเสียง คือ งานคะฉิ่นมะโน หรือ งานจิ้นโป้ ซึ่งจัดขึ้นราวปลายเดือนธันวาคมของทุกปี ทุกคนจะพร้อมใจกันแต่งกายสวยงาม จุดไฟ พร้อมทั้งเต้นระบำกันอย่างสนุกสนาน

3) รัฐกะเหรี่ยง (Kayin) เมืองเอก คือ ปะอาน มีพรมแดนติดกับรัฐฉาน กะยา เมืองตองอู สะเทิม เมาะละหม่ง และอำเภอแม่สอด ประเทศไทย แม่น้ำที่สำคัญในรัฐนี้ คือ แม่น้ำสาละวิน มีประชากรทั้งสิ้น 1.5 ล้านคน มีประเพณีการเต้นระบำหมู่ที่มีชื่อเสียง ซึ่งจะเต้นกันในวันขึ้นปีใหม่ สถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญในรัฐนี้ คือ ภูเขาชะเวกาบิน ทรัพยากรธรรมชาติที่สำคัญคือ เหล็ก ตะกั่ว ทองแดง ดีบุก และถ่านหิน

4) รัฐคะยา (Kayah) (กะเหรี่ยงแดง) เมืองเอก คือ หลอยก่อ ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกของประเทศ มีพรมแดนด้านตะวันออกติดกับไทย และทางใต้ติดกับรัฐกะเหรี่ยง มีประชากรราว 240,000 คน มีเหมืองแร่ วุลเฟรม ดีบุก และดินสีแดงเป็นทรัพยากรธรรมชาติที่สำคัญ ทั้งนี้ยังเป็นรัฐที่ผลิตกระแสไฟฟ้าป้อนประเทศมาตั้งแต่สมัยอังกฤษจนถึงปัจจุบัน โดยแหล่งผลิตไฟฟ้าที่สำคัญในรัฐนี้ คือ บริเวณน้ำตกโลปีตะ

(ใกล้กับน้ำตกทีลอซูของไทย) นอกจากนี้ มีการกล่าวถึง รัฐคะยาในวรรณกรรมพื้นบ้านของเชียงใหม่เรื่อง นางมโนห์รากับพระสุธน ว่าเป็นถิ่นที่อยู่ของนางมโนห์รา และยังกล่าวถึงน้ำตกเจ็ดชั้นในรัฐคะยา ซึ่งเชื่อกันว่าเป็นที่เล่นน้ำของนางมโนห์ราก่อนถูกพระสุธน จับตัวไป

5) รัฐมอญ (Mon) เมืองเอก คือ มะละแหม่ง มีพรมแดนด้านตะวันออกติดกับรัฐกะเหรี่ยงและประเทศไทย หงสาวดีด้านเหนือติดเขตปกครองหงสาวดี ด้านใต้ติดเขตปกครองตะนาวศรี ส่วนด้านตะวันตกติดกับทะเลอันดามัน และอ่าวมะตะมะ ประชาชนส่วนใหญ่ในรัฐนี้ คือ ชาวมอญ ซึ่งเป็นชนชาติเก่าแก่ที่สุดชาติหนึ่งในเมียนมาร์ ชาวมอญทั้งหมดนับถือศาสนาพุทธ พุทธสถานที่สำคัญและมีชื่อเสียงในรัฐนี้ก็คือ พระธาตุนันทร์เขวน หรือพระเจดีย์ไฉ่เทียว

6) รัฐยะไข่ (Rakhine) เมืองเอก คือ ซิตตเว เป็นรัฐเก่าแก่ที่สุดรัฐหนึ่งในเมียนมาร์ มีอายุกว่า 3,000 ปี ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกของประเทศ ติดกับรัฐฉิน เขตมะกวย เขตหงสาวดี และเขตอิระวดี นอกจากนี้ยังมีพรมแดนติดอ่าวเบงกอลและบังคลาเทศอีกด้วย รัฐยะไข่เป็นเขตมรสุม เนื่องจากเป็นรัฐที่มีฝนตกชุก มีประชากรราว 2.6 ล้านคน ส่วนใหญ่นิยมอาศัยบริเวณหุบเขาและทะเล ประชากรส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธและอิสลาม รัฐยะไข่มีพระพุทธรูปคู่บ้านคู่เมืองที่สำคัญ คือ พระมหามุนี พระพุทธรูปองค์แรกของพุทธศาสนา ซึ่งตามตำนานกล่าวไว้ว่า พระพุทธเจ้าทรงประทับเป็นแบบให้ช่างหล่อก่อนจะอัญเชิญองค์พระพุทธรูปที่หล่อเสร็จแล้วไปประดิษฐาน ณ วัดมหามุนี เมืองมณฑลทะเลย์ ปัจจุบันคือพระมหามุนี พระพุทธรูปทองคำเนื้อนํ้าที่เป็นที่รู้จักกันดี ส่วนพระมหามุนีองค์ต้นแบบนั้นยังคงประดิษฐานอยู่ที่ยะไข่ตราบถึงปัจจุบัน

7) รัฐฉาน หรือ รัฐไทใหญ่ (Shan) เมืองเอก คือ ตองยี ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงของประเทศ มีพรมแดนติดกับประเทศจีน ลาว และไทย รวมถึงรัฐกะฉิ่นและรัฐกะยาเขตสกาย เขตมณฑลทะเลย์ มีประชากรราว 4.7 ล้านคน รัฐฉานเป็นรัฐที่มีความหลากหลายของกลุ่มชาติพันธุ์มากที่สุด มีชนเผ่าอยู่รวมกันมากมายกว่า 80 ชาติพันธุ์ ทำให้มีภาษาถิ่นมากมายตามไปด้วย ทะเลสาบกลางหุบเขามีระดับความสูงกว่าห้าพันฟุตเหนือระดับน้ำทะเล การดำรงชีวิตของชาวบ้านในทะเลสาบอาศัยน้ำเป็นหลัก ไม่ว่าจะเป็นบ้านหรือสวนมะเขือเทศ ที่ทำกินต่างก็ลอยอยู่เหนือน้ำทั้งสิ้น นอกจากนี้การพายเรือในทะเลสาบก็พายด้วยขาไม่ใช่มีพายเช่น

ที่อื่นๆ นับเป็นเอกลักษณ์อย่างหนึ่งของชาวอินตา ชนพื้นเมืองเผ่าหนึ่งของทะเลสาบอินเลแห่งนี้ วัดที่สำคัญในทะเลสาบอินเล ได้แก่ วัดพองดอร์วู ซึ่งประดิษฐานพระบัวเข็มห้าองค์ ซึ่งมีประวัติและตำนานของความศักดิ์สิทธิ์มากกว่าเก้าร้อยปีตั้งแต่สมัยพุกาม วัดงาแพของวัดที่เจ้าฟ้าไทยใหญ่สร้างถวาย ภายในเป็นที่รวบรวมบัลลังก์พระพุทธรูปทำด้วยไม้สักแกะสลัก ฝีมือละเอียดงดงามมาก นอกจากนี้มีโรงงานทอผ้าไหมอินเล ซึ่งมีลวดลายเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว และ 7 เขต (Division) สำหรับเขตที่ประชากรส่วนใหญ่เป็นเชื้อสายเมียนมาร์ประกอบด้วย

(1) เขตอิระวดี (Ayeyarwady) เมืองเอก คือ พะสิม ตั้งอยู่ทางตอนใต้ของที่ราบภาคกลาง มีพรมแดนทางเหนือติดกับเขตปกครองหงสาวดี และ ย่างกุ้ง มีภูมิอากาศแบบมรสุม เขตปกครองอิระวดีมีประชากรราว 6.5 ล้านคน ส่วนใหญ่เป็นชาวเมียนมาร์ กะเหรี่ยง และยะไข่ ป่าไม้ส่วนใหญ่ในเขตนี้อยู่ในเขตภูเขาสูง ผลผลิตอื่นนอกจากข้าว คือ ข้าวโพด

งา ถั่วลิสง และถั่วต่างๆ งานประเพณีทางศาสนาที่สำคัญ คือ งานประจำปีของพระเจดีย์มอติบนขุนบริเวณแหลมเนเกอร์ในมหาสมุทรอินเดีย

(2) เขตพะโค (Bago) หรือ เมืองหงสาวดี เมืองเอก คือ พะโค มีประชากรประมาณ 5 ล้านคน ในอดีตเคยเป็นเมืองหลวงของเมียนมาร์ ตั้งอยู่ใกล้เมืองเมาะตะมะทางตอนใต้ของประเทศเมียนมาร์ ต่อมาพระเจ้าตะเบ็งชเวตี้ยึดครองได้และสถาปนาเป็นศูนย์กลางอำนาจของราชวงศ์ตองอู หงสาวดีเจริญรุ่งเรืองสุดขีดในรัชสมัยของพระเจ้าบุเรงนอง เนื่องจากพระองค์ทรงสร้างพระราชวังของพระองค์ชื่อ กัมโพชธานี ซึ่งนับเป็นพระราชวังใหญ่โต สร้างโดยเกณฑ์ข้าทาสจากเมืองขึ้นต่างๆ โดยหนึ่งในนั้นมีเมืองเชียงใหม่และอยุธยาอยู่ด้วย จนถึงสมัยพระเจ้านันทบุเรงที่เสด็จหนีพระนเรศวรไปเมืองตองอูและเผาทำลายหงสาวดี หลังจากนั้นไม่นานเมืองอังวะก็กลายเป็นเมืองหลวงของประเทศเมียนมาร์โดยสมบูรณ์ ปัจจุบันหงสาวดีเป็นเมืองที่ทำรายได้ให้แก่ประเทศเมียนมาร์ด้วยความที่เป็นเมืองท่องเที่ยว มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์และศิลปวัฒนธรรม โบราณสถานที่สำคัญ ได้แก่ พระเจดีย์ชเวมอดอร์ (พระธาตุมุเตา) พระราชวังบุเรงนอง พระพุทธรูปไสยาสน์ชเวตาเลียว พระเจดีย์ไจ้ปูน เป็นต้น

(3) เขตมาเกว (Magway) เมืองเอก คือ มาเกว ตั้งอยู่ตอนกลางของประเทศ มีลักษณะภูมิประเทศแบบทะเลทราย มีอากาศร้อน อยู่ติดกับเขตปกครองมณฑลทะเลย์ หงสาวดี รัฐยะไข่ และฉิ่น มีประชากรราว 4 ล้านคน ส่วนใหญ่ คือ เมียนมาร์ ฉิ่น ยะไข่ คะฉิ่น และฉาน อุตสาหกรรม

ที่สำคัญในเขตนี้ คือ โรงงานปูนซีเมนต์ ยาสูบ เหล็ก สถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญคือโบราณสถานวิชฌ ซึ่งมีการขุดพบเครื่องประดับทำด้วยทองคำ ลูกปัดสมัยศรีเกษตร

ที่มา: <http://www.getour.com>

(4) เขตมณฑลทะเลย์ (Mandalay) เมืองเอก คือ มณฑลทะเลย์ พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นที่ราบสูง มีภูเขาเมืองทะเลย์เป็นจุดศูนย์กลางของเมือง เขตนี้มีพรมแดนติดกับเขตปกครองสกาย หงสาวดี มะกวย และรัฐฉาน รัฐกะเหรี่ยง มีประชากรราว 6 ล้านคน ส่วนใหญ่เป็นเมียนมาร์และไทยใหญ่ ประชากรส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรมจำพวก ชา กาแฟ ดอกไม้เมืองหนาว พลับ องุ่น เกล็ด นอกจากนี้ยังมีป่าไม้ เช่น ไม้สัก ไม้มะค่า ไม้ประดู่ นอกจากนี้ยังมีเหมืองทับทิม ไพลิน หยก และยังเป็นแหล่งก๊าซธรรมชาติ เนื่องจากเมืองมณฑลทะเลย์เคยเป็นอดีตเมืองหลวงและศูนย์กลางการค้าที่สำคัญ สถานที่ที่ควรไปชม คือ

พระราชวังมณฑลพะเยา พระราชวังไม้สักสร้างขึ้นใหม่ตามผังเดิมแทนที่พระราชวังเก่าที่ถูกไฟไหม้เสียหาย วัดชะเวาจองดอร์ วัดไม้สัก ซึ่งช่างบรรจงแกะสลักไว้อย่างงดงาม ในอดีตเคยเป็นที่ประทับของสมเด็จพระสังฆราชเมียนมาร์ วัดกุโสดอร์ วัดซึ่งมีพระไตรปิฎกสลักบนหินอ่อน 729 หลัก ได้รับสมญานามว่าเป็นสมุดหินเล่มใหญ่ หากมามณฑลพะเยาแล้วต้องไปชมพิธีล้างพระพักตร์พระมหามุนี พระพุทธรูปทองคำเนื้อนํมู่ บ้านคูเมืองมณฑลพะเยา พิธีนี้เป็นพิธีศักดิ์สิทธิ์ซึ่งปฏิบัติสืบทอดกันมาช้านานนับพันปี โดยเจ้าอาวาสผู้ทำหน้าที่ล้างพระพักตร์จะได้รับการคัดเลือกมาจากเจ้าอาวาสทั่วประเทศให้เป็นผู้กระทำพิธีนี้ โดยพิธีจะเริ่มในเวลา 05.00 น.ของทุกวัน

(5) เขตสะกาย (Sagaying) เมืองเอก คือ สะกาย ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ มีพรมแดนติดกับรัฐกะฉิ่น ฉาน เขตปกครองมณฑลพะเยา มะกวย และประเทศอินเดีย มีพลเมืองราว 1 ล้านคน รัฐนี้ทำการเกษตรเป็นหลักมีเขื่อนกาโบและคลองชลประทานคอยส่งน้ำ ผลผลิตที่สำคัญของเขตนี้ คือ ไม้สัก ไม้ทานาคา น้ำผึ้ง หวาย และไม้ไผ่ นอกจากนี้ ศูนย์กลางทางพุทธศาสนาที่สำคัญก็อยู่ที่เขตปกครองสะกายนี้ด้วย ประเพณีที่สำคัญของเขตสะกายคือ พิธีการถวายข้าว ณ พระเจดีย์ปาตาเมีย เป็นพิธีประจำปีที่สำคัญ

(6) เขตตะนาวศรี (Tanintharyi) เมืองเอก คือ ทวาย มีพรมแดนด้านทิศใต้และตะวันออกติดกับทะเลอันดามัน มีประชากรราว 1.2 ล้านคน เนื่องด้วยภูมิประเทศของรัฐนี้เป็นชายฝั่งทะเล ประชากรจึงทำอาชีพ

ประมงเป็นส่วนใหญ่ มีการเพาะพันธุ์หอยนางรม รวมไปถึงการผลิตไข่มุก ที่มีคุณภาพ มีรังนก ตีบุก และทรายเพื่อการผลิตแก้ว

พระเจดีย์ชเวดากอง

(7) เขตย่างกุ้ง (Yangon) เมืองเอก คือ ย่างกุ้ง อยู่บริเวณที่ราบภาคกลางค่อนข้างไปทางใต้ มีพรมแดนติดกับอ่าวมะละเกาะ เขตปกครองหงสาวดี และเขตปกครองอิระวดี ภูมิภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีประชากรราว 5 ล้านคน เมืองหลวงของเขตปกครองนี้ คือ เมืองย่างกุ้ง ซึ่งเคยเป็นเมืองหลวงของประเทศเมียนมาร์ด้วย ย่างกุ้งเป็นที่อยู่ของที่ทำการรัฐบาล มหาวิทยาลัย โรงงาน อุตสาหกรรมศูนย์กลางธุรกิจการค้า ศูนย์กลางคมนาคม และที่สำคัญที่สุด พระเจดีย์ชเวดากอง พระเจดีย์ทองคำ สัญลักษณ์ประเทศเมียนมาร์ก็อยู่ที่เขตปกครองย่างกุ้ง

ที่มา: <http://www.2by4travel.com>

ในโครงสร้างรัฐหรือเขตการปกครองต่างก็มีโครงสร้างการปกครองท้องถิ่นเป็นฐานรากรองรับการบริหารจัดการเหมือนกันทั้ง 14 เขตการปกครอง ซึ่งแบ่งย่อยออกเป็น 3 ระดับ ดังนี้

1. อำเภอ (ชะหย่าย) ปัจจุบันมี 64 ชะหย่าย
2. ตำบล (มโยะแหน) ปัจจุบันมี 324 มโยะแหน
3. หมู่บ้าน (ย-หว่า หรือ เจ-ย-หว่า) ปัจจุบันมี 13,747 ย-หว่า

เขตชุมชนเมืองที่มีเทศบาลหรือสุขาภิบาล (ยะแควะ ซึ่งอาจแปลว่า ย่าน หรือเขต) ในปัจจุบันมี 2,470 ยะแควะ

1.1.7 ลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรม

วัฒนธรรมของเมียนมาร์ แม้ได้รับอิทธิพลทั้งจากจีน อินเดีย แต่ก็มีวัฒนธรรมที่เป็นอัตลักษณ์ของตัวเอง อย่างวัฒนธรรมมอญที่อยู่คู่เมียนมาร์มาช้านาน ศิลปะของเมียนมาร์ยังได้รับอิทธิพลจากวรรณคดีและพระพุทธศาสนานิกายเถรวาทมาตั้งแต่ครั้งโบราณ ชาวเมียนมาร์เป็นชนชาติที่ยึดมั่นในขนบธรรมเนียม ประเพณี และวัฒนธรรมที่สั่งสมมาแต่อดีต การยึดมั่นในคุณค่าของอดีตเช่นนี้ทำให้ชาวเมียนมาร์ยังคงดำเนินชีวิตตามแบบที่เคยยึดถือแต่โบราณ โดยเฉพาะในเรื่องจริยธรรม การนับถือศาสนา และการปฏิบัติตามประเพณีที่ได้รับการสืบทอดต่อกันมา

การดำเนินชีวิต สังคมของชาวเมียนมาร์เป็นสังคมที่ให้ความสำคัญกับระบบอาวุโสและระบบอุปถัมภ์เป็นอย่างยิ่ง สถานภาพของชายจะสูงกว่าหญิง แต่ขณะเดียวกันเมื่อหญิงแต่งงานแล้วก็สามารถขอหย่าจากสามีได้ เมื่อหย่าแล้วก็กลับมาอยู่ที่บ้านพ่อแม่เหมือนเดิม ในช่วงวัยแต่งงานมักจะแต่งงานตั้งแต่อายุยังน้อย พิธีแต่งงานเรียบง่ายไม่ต้องมีพิธีทางศาสนาหรือทางโลก มีแต่การจดทะเบียนสมรสเพื่อประโยชน์ในการแบ่งสินสมรส หญิงชาวเมียนมาร์จะได้รับสิทธิตามกฎหมายทัดเทียมชาย แม้ว่าสถานภาพอื่นๆ ทางสังคมจะด้อยกว่าก็ตาม แต่กฎหมายของเมียนมาร์ก็คุ้มครองสิทธิของสตรีอย่างมาก ตลอดช่วงชีวิตของชาวเมียนมาร์ได้ยึดมั่นอยู่ในขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมที่สืบทอดมาจากอดีต แม้ในช่วงการตกเป็นอาณานิคมของอังกฤษ ชาวอังกฤษพยายามจะเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตให้ชาวเมียนมาร์มีโลกทัศน์

แบบสมัยใหม่ แต่ชาวเมียนมาร์ก็ยังคงพึงพอใจที่จะดำเนินชีวิตอยู่ใน
ค่านิยมแบบเดิม เช่น การแต่งกายซึ่งสะท้อนให้เห็นความภาคภูมิใจใน
ความเป็นเมียนมาร์ของตนอย่างเห็นได้ชัด ชาวเมียนมาร์ทั้งหญิงและชาย
นิยมนุ่งโจงกระเบน เรียกว่า “ลองยี” (Longyi) ส่วนการแต่งกายแบบโบราณ
เรียกว่า “ลุนตยาอซิก” แต่ในปัจจุบันมีการรับวัฒนธรรมจากต่างประเทศ
มาหลากหลายรูปแบบ เช่น การแต่งกาย ดนตรี ฯลฯ

นอกจากนี้ประเพณีพื้นเมืองเมียนมาร์นับได้ว่าเป็นสังคมที่แทบหยุด
กาลเวลาและความเปลี่ยนแปลงด้วยการปิดประเทศมานานกว่า 3
ทศวรรษ สังคมเมียนมาร์อยู่ได้ด้วยพึ่งพาทรัพยากรธรรมชาติและ
ภูมิปัญญาท้องถิ่น เน้นความเป็นอยู่แบบพอมีพอกินและพึ่งพาตนเอง
สิ่งจำเป็นจึงมีเพียงแค่ปัจจัยสี่ คือ อาหาร ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม และ
ยารักษาโรค ชีวิตความเป็นอยู่ของชาวเมียนมาร์จึงมีความเรียบง่าย
เมียนมาร์มีงานประเพณีของแต่ละเดือนในรอบปี เรียกว่า “ชะนะละ
หยาตีปะแะ” หรือประเพณีสิบสองเดือน ที่ยังคงสืบทอดงานประเพณี
สิบสองเดือนไว้ แต่ก็มีเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมบ้าง และเพื่อความ
เข้าใจ ต้องทราบว่า เดือน 1 ของเมียนมาร์เท่ากับเดือน 5 ของไทย และ
เดือน 12 ไทยเท่ากับเดือน 8 เมียนมาร์ ประเพณีสิบสองเดือนของ
เมียนมาร์เป็นดังนี้ ^[4a]

- **เดือนหนึ่ง** เรียกว่า เดือนตะกุก (มี.ค. - เม.ย.) เป็นเดือนเริ่มศักราช
ใหม่ และเป็นเดือนต้นฤดูร้อน มีงานฉลองสงกรานต์เป็นงานฉลองวัน
สงท้ายปีเก่าและอย่างสู้อปีใหม่ ชาวเมียนมาร์ถือว่างานสงกรานต์เป็น
ประเพณียิ่งใหญ่ในรอบปี เรียกว่า ธิงจัน (Thingyan) มีการเล่นสาดน้ำ
ตลอด 5 วัน ชาวเมียนมาร์ถือว่าช่วงเวลานี้เป็นวันมงคล จึงนิยมเข้าวัด

รักษาศีล ช่วยกวาดลานวัดและลานเจดีย์ สรงน้ำพระพุทธรูปและเจดีย์ รดน้ำดำหัวพ่อ แม่ ปู่ ย่า ตา ยาย ตลอดจนครูบาอาจารย์ และสระผม ให้ผู้เฒ่าผู้แก่ด้วยน้ำส้มป่อย งดการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต บ้างสร้างกุศลด้วยการปล่อยวัว ควาย และปลา เมื่อสิ้นวันสงกรานต์ ชาวเมียนมาร์จะนิยมจัดงานบวชเณรให้บุตรและจัดงานเจาะหูให้ธิดา จะพบเห็นขบวนแห่ลูกแก้วและลูกหญิงไปตามท้องถนนและรอบลานองค์เจดีย์ ตามวัดต่างๆ จึงมีสามเณรบวชใหม่อยู่กันเต็มแทบทุกวัน

ริงจัน ประเพณีสงกรานต์ในเมียนมาร์
ที่มา: e-shann.com

- **เดือนสอง** เรียกว่า เดือนกะโส่ง (เม.ย. - พ.ค.) เมียนมาร์มีสำนวนว่า “ตะกูน้าลง กะโส่งน้ำแล้ง” เดือนกะโส่งจึงเป็นเดือนที่แห้งแล้ง ภาวะอากาศในเดือนนี้ออกจะร้อนอบอ้าวกว่าเดือนอื่นๆ ชาวพุทธเมียนมาร์จึงจัดงานรดน้ำต้นโพธิ์กันในวันเพ็ญของเดือนกะโส่ง และถืออีกกว่าวันนี้ตรงกับวันที่พระพุทธเจ้าทรงประสูติ ตรัสรู้ และปรินิพพาน เมียนมาร์ได้กำหนดเรียกวันดังกล่าวว่า “วันพุทธะ” ในวันนี้ชาวพุทธเมียนมาร์จะนิยมปฏิบัติบูชาตามวัดและเจดีย์ ด้วยการรักษาศีลและเจริญภาวนา

เดือนกะโหล่งนับเป็นเดือนที่ฝนเริ่มตั้งเค้า ชาวนาจะเริ่มลงนาเพื่อเตรียมพื้นที่เพาะปลูก

- **เดือนสาม** เรียกว่า เดือนมะโหย่ง (พ.ค.- มิ.ย.) เดือนนี้เป็นเดือนเริ่มการเพาะปลูก ฝนฟ้าเริ่มส่อเค้าและโปรยปราย อากาศเริ่มคลายร้อน ต้นไม้ใบหญ้าเริ่มแตกยอด โรงเรียนต่างเริ่มเทอมใหม่หลังจากปิดภาคฤดูร้อน เดือนมะโหย่งจึงนับเป็นเดือนเริ่มชีวิตใหม่หลังจากผ่านร้อนผ่านหนาวมาหลายเดือน ในสมัยราชวงศ์เคยจัดพิธีแรกนาขวัญในเดือนนี้ เมียนมาร์เรียกพิธีนี้ว่า “งานมงคลไถนา”

- **เดือนสี่** เรียกว่า เดือนหว่าโส (มิ.ย.- ก.ค.) ถือเป็นเดือนสำคัญทางพุทธศาสนา ด้วยเป็นเดือนเข้าพรรษา เมียนมาร์กำหนดให้วันเพ็ญเดือนหว่าโสเป็นวันธรรมจักรเพื่อน้อมรำลึกวันปฐมเทศนาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และถัดจากวันธรรมจักร คือ วันแรม 1 ค่ำของเดือนหว่าโส จะเป็นวันที่พระสงฆ์เริ่มจำพรรษาในเดือนนี้สาว ๆ เมียนมาร์ในหมู่บ้านมักจะจับกลุ่มออกหาดอกเข้าพรรษา ซึ่งขึ้นอยู่กับชายป่าใกล้หมู่บ้าน เพื่อนำมาบูชาพุทธเจดีย์ นอกจากนี้ยังมีการถวายจีวรและเทียนที่วัด มีกิจกรรมสำคัญคืองานบวชพระ ด้วยถือว่าวันเพ็ญเดือนหว่าโส นั้น เป็นวันที่พระพุทธรูปทรงบวชให้กับเบญจวัคคี ฤดูฝนจะเริ่มในเดือนหว่าโส และในเดือนหว่าโสนี้ยังเป็นเดือนลงนาปลูกข้าว เล่ากันว่าชาวนาจะลงแขกปักดำข้าวในนาพร้อมกับขับเพลงกันก้องท้องทุ่งนา

- **เดือนห้า** เรียกว่า เดือนหว่าซ่อง (ก.ค.-ส.ค.) เป็นเดือนกลางพรรษา และเป็นเดือนที่มีงานบุญสลากภัต เมียนมาร์เรียกว่า “สะเยตั้งบแวง” แต่เดิมใช้การจับตัว ภายหลังหันมาใช้กระดาษมันเป็นสลาก ปัจจุบันการจัดงานบุญสลากภัตกล่าวถึงกันน้อยลง แต่กลับมีงาน

ที่เด่นดังระดับประเทศขึ้นมาแทน คืองานบูชาผีน้ำที่หมู่บ้านตองปะโยง ณ ชานเมืองมณฑลทะเลย์ เดือนนี้เป็นเดือนที่ฝนมักตกหนักกว่าเดือนอื่น

- **เดือนหก** เรียกว่า เดือนต่อตะลิ่ง (ส.ค.- ก.ย.) เป็นเดือนน้ำหลาก น้ำตามแม่น้ำลำคลองจะขึ้นเอ่อเต็มตลิ่ง หลายท้องถิ่นจะจัดงานแข่งเรือกันอย่างสนุกสนาน และในเดือนนี้เช่นกันจะพบเห็นแพซุงล่องตามลำน้ำ เป็นทิวแถว โดยเฉพาะในแม่น้ำอิระวดี แพซุงจะล่องจากเหนือสู่ปลายทาง ณ ทำน้ำเมืองย่างกุ้ง และเดือนนี้อีกเช่นกันที่ชาวประมงจะเริ่มลงอวนจับปลา ด้วยเป็นเดือนที่มีปลาชุกชุมเป็นพิเศษ

- **เดือนเจ็ด** เรียกว่า เดือนตะดิงจู้ต (ก.ย.-ต.ค.) ในวันเพ็ญของเดือนนี้จะมีการทำปวารณาในหมู่ของพระสงฆ์ วันนี้เป็นวันอภิธรรม ด้วยเป็นวันที่พระพุทธองค์เสด็จลงมาจากสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ หลังจากที่ทรงเทศนาพระอภิธรรมตลอด 3 เดือนในพรรษาที่ผ่านมา ชาวพุทธจะจัดงานจุดประทีบเพื่อสักการะบูชาพระพุทธเจ้า ต่อจากวันอภิธรรมจะเป็นวันออกจากพรรษา ซึ่งตรงกับวันแรม 1 ค่ำ ของเดือนตะดิงจู้ต

คืนวันงานออกพรรษา
ที่มา: group.wunjun.com

ในเดือนคະดິงจู้ตนี้ ยังมีการจัดประเพณีไหว้ขมาต่อบิดามารดาและครูบาอาจารย์ รวมทั้งชาวเมียนมาร์ยังเริ่มจัดงานมงคลสมรสกันในเดือนนี้

- **เดือนแปด** เรียกว่า เดือนตะส่องโฌง (ต.ค.- พ.ย.) เป็นเดือนเปลี่ยนฤดูจากหน้าฝนย่างเข้าหน้าหนาว ชาวนาจะเริ่มเก็บเกี่ยวข้าวกันในเดือนตะส่องโฌงนี้ถือเป็นเดือนงานทอดกฐิน งานกฐินนี้จะมีการแห่ครัวทานที่เมียนมาร์ เรียกว่า “เปดตาบั้ง” หรือ ต้นกล้วยพฤกษ์ และในวันสุดท้ายของฤดูกฐิน ซึ่งตรงกับวันเพ็ญของเดือนตะส่องโฌง ชาวพุทธเมียนมาร์จะมีการจัดงานจุลกฐิน ที่เรียกว่า “มโตะตั้ง” แปลตามศัพท์ว่า “จิ๋วรไม่บูต” กฐินนี้ต้องทำให้แล้วเสร็จภายในวันเดียว เริ่มแต่บ้นฝ้ายให้เป็นด้าย จากด้ายทอให้เป็นผืนผ้า แล้วข้อมตัดเย็บเป็นจีวร ในเดือนนี้ยังมีพิธีตามประทีปและทอดผ้าบังสุกุล

- **เดือนเก้า** เรียกว่า เดือนนะต่อ (พ.ย.-ธ.ค.) เป็นเดือนที่เก็บเกี่ยวข้าวเสร็จแล้ว ชาวนาจะนวดข้าวและสงฟางสุ่มเป็นกอง เดิมเคยเป็นเพียงเดือนสำหรับบูชานัตหลวงหรือผีหลวงที่เขาไปปาแห่งเมืองพุกาม แต่ปัจจุบันเมียนมาร์กำหนดให้มีงานเทศกาลเทิดเกียรติกวีและนักปราชญ์ของเมียนมาร์แทน โดยจัดในวันขึ้น 1 ค่ำ งานนี้เริ่มจัดเป็นครั้งแรกในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2487 (ค.ศ. 1944) ทุกๆ ปีจะจัดให้มีการอ่านบทประพันธ์ และการเสวนาเกี่ยวกับวรรณกรรมตามสถานศึกษาและย่านชุมชนต่างๆ เดือนนี้ยังเป็นเดือนสำหรับการคล้องช้างอีกด้วย

- **เดือนสิบ** เรียกว่า เดือนปยาโต (ธ.ค.-ม.ค.) เดือนนี้เป็นเดือนที่หนาวจัด ชาวไร่ที่กำลังเก็บเกี่ยววางจะต้องคอยเฝ้าระวังฝนหลงฤดู ซึ่งทำให้งาเสียหาย ชาวนาจะเรียกฝนที่ตกช่วงนี้ว่า ฝนฟังกองงา ความหนาวเย็นจะล່วงมาจนถึงเดือนตะโปะดแเว ซึ่งเป็นเดือนถัดมา

- **เดือนสิบเอ็ด** เรียกว่า เดือนตะโปะดแเว (ม.ค.-ก.พ.) ในเดือนนี้ ชาวเมียนมาร์รำลึกถึงพระพุทธเจ้าที่ย่อมต้องทรงผจญต่อภัยหนาว และเชื่อว่า การฝังไฟจะช่วยให้ธาตุ 4 คืบสู่สมดุล ชาวเมียนมาร์จึงจัดงานบุญบูชาไฟแด่พระพุทธและพระเจดีย์ ซึ่งเป็นองค์แทนพระพุทธเจ้า เรียกว่า งานหลัวไฟพระเจ้า หรืองานบุญไฟ ปัจจุบันยังคงมีงานบุญเช่นนี้เฉพาะในบางท้องถิ่นของเมียนมาร์ตอนบน ในเดือนนี้ยังมีงานกวนข้าวทิพย์ ซึ่งจัดในช่วงข้างขึ้นของเดือน

งานสงกรานต์ที่พม่า
ที่มา: www2.manager.co.th

- **เดือนสิบสอง** เรียกว่า เดือนตะบอง (ก.พ.- มี.ค.) ในเดือนนี้อากาศ จะเริ่มคลายหนาว และเริ่มเปลี่ยนไปสู่ฤดูร้อนในช่วงหลังของเดือน ประเพณีสำคัญ คือ งานก่อเจดีย์ทราย โดยจะก่อทรายเป็นรูปจำลองเขา พระสุเมรุทำยอดซ้อนเป็น 5 ชั้น เดือนตะบองเป็นเดือนสำหรับงานบูชาเจดีย์ชเวดากอง ถือเป็นเดือนสุดท้ายของปีตามศักราชเมียนมาร์

วิถีชาวเมียนมาร์

ที่มา: dmc.tv

ทางรัฐบาลกำหนดวันหยุดราชการตามวันประเพณีไว้เพียงบางวัน ได้แก่ วันสงกรานต์ในเดือนตะกุงจัตราววันที่ 13-17 เมษายนของทุกปี วันรดน้ำต้นไม้หรือวันพุทธะในวันเพ็ญของเดือนกะโส่งตรงกับวันวิสาขบูชาของไทย วันธรรมจักรในวันเพ็ญของเดือนหว่าโส่ตรงกับวันอาสาฬหบูชาของไทย วันอภิธรรมในวันเพ็ญของเดือนตะตังจัตตรงกับวันออกพรรษาของไทย และวันตามประทีปในวันเพ็ญของเดือนตะส่่องโมงตรงกับวันลอยกระทงของไทย สิ่งที่น่าสังเกตอย่างหนึ่งคือ ในอดีตนั้นงานประเพณีสิบสองเดือนของเมียนมาร์จะรวมเอาการบูชานัตหรือผีหลวงไว้ด้วย โดยจัดกันในเดือนเก้า (เดือนนระต่อ) แต่ในระยะหลังได้เปลี่ยนเป็นงานเทศกาลเกียตริกวี อย่างไรก็ตามชาวบ้านก็ยังคงรักษาพิธีบูชาผีนัตไว้ และยังจัดงานใหญ่กันในเดือนหว่าซ่อง (เดือนห้า)

1.1.8 โครงสร้างพื้นฐานและระบบสาธารณูปโภค

โครงสร้างพื้นฐานที่สำคัญของประเทศเมียนมาร์ ได้แก่

ระบบการคมนาคม

ประเทศเมียนมาร์ต่างให้ความสำคัญกับโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคม โดยมีการปรับปรุงและสร้างทางหลวงและถนนภายในตัวเมืองและชานเมืองเพื่อเชื่อมต่อการคมนาคมภายในประเทศ ซึ่งสามารถนำมาประเมินศักยภาพด้านการค้าและการลงทุนในประเทศนี้ได้ โดยเส้นทางคมนาคมที่สำคัญของเมียนมาร์ มีดังนี้

การคมนาคมทางบก ประกอบไปด้วย การคมนาคมทางถนนและการคมนาคมทางรถไฟ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

การคมนาคมทางถนน หรือการเดินทางด้วยรถยนต์โดยอาศัยถนนซึ่งถนนในประเทศเมียนมาร์ส่วนใหญ่ขนานไปกับภูเขาและแม่น้ำทอดไปตามความยาวของประเทศเช่นเดียวกับทางรถไฟ ถนนสายต่างๆ ที่สำคัญมีดังนี้ ถนนสายเมียนมาร์เป็นถนนสายสำคัญที่เชื่อมต่อระหว่างย่างกุ้งกับเมืองคุนหมิง ซึ่งอยู่ทางตอนใต้ของจีนมีความยาวในเขตเมียนมาร์ถึงเมืองมูเซ ประมาณ 1,160 กิโลเมตร และมีความยาวในเขตจีนจากมูเซถึงคุนหมิง ประมาณ 90 กิโลเมตร ถนนสายนี้ผ่านเมืองต่างๆ คือ พะโค-ตองอู-ปิน มานา-เมกติลา-มณฑลอะเลย์-เมเปียงกอดเต็ก-สี่ป้อ-ลาโซ-

แชนหวิ-มุเซ รวมความยาวทั้งสิ้นประมาณ 2,140 กิโลเมตร และในปี พ.ศ. 2551 มีการก่อสร้างถนน 29,187 กิโลเมตร และมอเตอร์เวย์ เพิ่มขึ้นอีก 9,600 กิโลเมตร

ที่มา: <http://www.oknation.net>

การคมนาคมทางรถไฟ ประเทศเมียนมาร์มีเส้นทางรถไฟความยาวรวมกว่า 40,007 กิโลเมตร โดยมีศูนย์กลางเส้นทางรถไฟอยู่ที่กรุงย่างกุ้ง เส้นทางสายหลัก คือ สายย่างกุ้ง-มันตะเล่ย์ ระยะทางรวมประมาณ 716 กิโลเมตร ซึ่งเป็นขบวนรถไฟที่ได้มาตรฐานที่สุดในประเทศ^[12] นอกจากนี้ยังมีเส้นทางรถไฟตามโครงการความร่วมมือกลุ่มโครงการพัฒนาความร่วมมือทางเศรษฐกิจในอนุภูมิภาคแม่น้ำโขง Greater Mekong Subregion (GMS) มีดังนี้

1) ทางรถไฟสายที่ 5 เป็นความร่วมมือระหว่างจีนกับเมียนมาร์ โดยจีนให้งบประมาณทำโครงการศึกษาความเป็นไปได้ 4 ล้านหยวน ในการสร้างทางรถไฟ 232 กิโลเมตร

2) ทางรถไฟสายที่ 8 โครงการระหว่างไทย-เมียนมาร์ ต่อเชื่อมเส้นทางที่ทหารญี่ปุ่นได้สร้างไว้ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 จาก Thanbyzayat-ด่านเจดีย์สามองค์ มีความยาวรวม 110 กิโลเมตร ซึ่งจะเป็นส่วนหนึ่งของเส้นทางที่เชื่อมโครงการทางรถไฟสิงคโปร์-คุนหมิง

โดยสาธารณรัฐเกาหลีสนับสนุนงบประมาณในการศึกษาความเป็นไปได้
830,000 ดอลลาร์สหรัฐ

การคมนาคมทางน้ำ

การคมนาคมขนส่งทางน้ำภายในประเทศ นับว่ามีความสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศเมียนมาร์เป็นอย่างมาก และยังเป็นเส้นทางคมนาคมหลักมาตั้งแต่อดีต เนื่องจากพื้นที่บริเวณปากแม่น้ำอิระวดีมีทางน้ำอยู่มากมาย และเป็นเขตที่มีประชาชนพลเมืองอาศัยอยู่หนาแน่นที่สุด เมียนมาร์มีแม่น้ำสายสำคัญ 4 สาย ดังนี้

- 1) แม่น้ำเอยวดี (Ayeyarwaddy) เดิมชื่ออิระวดี เป็นแม่น้ำที่มีความสำคัญทางเศรษฐกิจสูงสุดของประเทศ มีความยาว 2,170 กิโลเมตร
- 2) แม่น้ำตอลวิน (Thanlyin) เดิมเรียกสาละวิน มีความยาว 1,270 กิโลเมตร โดยไหลมาจากทิเบตผ่านมณฑลยูนนานและประเทศไทย มาออกทะเลอันดามันที่มณฑลเกาะลำไย

ที่มา: <http://daweidevelopment.com>

3) แม่น้ำซิทตวง (Sittaung) ไทยเรียกว่าแม่น้ำสะโตง มีความยาว 400 กิโลเมตร อยู่ทางภาคกลางฝั่งตะวันออกของประเทศ ไหลมาทางทิศใต้จากที่ราบสูงฉานมาออกทะเลอันดามันที่อ่าวมาตาบัน (Martaban) แม่น้ำซิทตวงเป็นเส้นทางขนส่งไม้ซุง โดยเฉพาะไม้สักเพื่อการส่งออก

4) แม่น้ำชินวิน (Chindwin) มีความยาว 960 กิโลเมตร ไหลจากทิศเหนือไปยังทิศใต้ของประเทศมาบรรจบกับแม่น้ำเอยาวดีที่มณฑลทะเลย์^[14]

นอกจากนี้ เมียนมาร์ยังมีความยาวชายฝั่งทะเล 2,832 กิโลเมตร ท่าเรือสำคัญอยู่ที่ย่างกุ้ง ซิทต่วย (Sittway) เจ้าฟิว (Kyaung Khyu) ตานต่วย (Thandwe) ในรัฐยะไข่ ท่าเรือปะเตง (Patheingyi) ในมณฑลเอยาวดี ท่าเรือเมะลำโย (Mawlamyaing/มะละแหม่ง) ในรัฐมอญ ท่าเรือทเว (Dawei/ทวาย) ท่าเรือเมก (Myeik) ท่าเรือก่อตาว (Kawthaung/เกาะสอง) ในมณฑลตะนาวศรี

ท่าเรือน้ำลึก เมียนมาร์ได้ตระหนักถึงความต้องการท่าเรือน้ำลึกสำหรับการค้าในอนาคต จึงมีโครงการพัฒนาท่าเรือน้ำลึกหลายโครงการได้แก่

1) โครงการท่าเรือน้ำลึก Kyaupyin ที่รัฐยะไข่

2) โครงการท่าเรือน้ำลึก Kalegawk อยู่ระหว่างเมืองเมะลำโยและเมืองเยในรัฐมอญ

3) โครงการท่าเรือน้ำลึกทวาย อยู่ใกล้เมืองทวายในมณฑลตะนาวศรี

4) โครงการท่าเรือน้ำลึก Bokyin อยู่ระหว่างเมือง Myeik กับ Kawthaung ในมณฑลตะนาวศรี^[1]

การคมนาคมทางอากาศ

เมียนมาร์มีท่าอากาศยานภายในประเทศมากถึง 84 แห่ง โดยมีสายการบินที่สำคัญ ได้แก่

- สนามบินนานาชาติ 2 แห่ง คือ ที่กรุงย่างกุ้ง และเขตมณฑลทะเลย์ ปัจจุบันมีสายการบินหลายสายที่มีเที่ยวบินไปยังเมียนมาร์ อาทิ การบินไทย แอร์เอเชีย มีเที่ยวบินจากกรุงเทพฯ-กรุงย่างกุ้งทุกวัน บางกอกแอร์เวย์ อินเดียนแอร์ไลน์ และมาเลเซียแอร์ไลน์ เป็นต้น

นอกจากนี้ยังมีเที่ยวบินตรงจากกรุงย่างกุ้งไปยังเมืองและประเทศต่างๆ อาทิ กรุงเทพฯ จาการ์ตา ฮองกง สิงคโปร์ กัวลาลัมเปอร์ कुหนิง ลอนดอน โอซากา ฯลฯ

• สายการบินประจำชาติของเมียนมาร์ก่อตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2536 ได้แก่ เมียนมาร์แอร์เวย์ อินเตอร์เนชั่นแนล Myanmar Airways International (MAI) ให้บริการเที่ยวบินระหว่างประเทศ สำหรับสายการบินในประเทศ เช่น Air Mandala, Air Bagan และ Yangon Airways มีเที่ยวบินส่วนใหญ่ไปยังเมืองต่างๆ ในเมียนมาร์

เส้นทางคมนาคมขนส่งระหว่างประเทศของสหภาพเมียนมาร์^[12]

เส้นทางคมนาคมทางบก	เส้นทางคมนาคมทางน้ำ	เส้นทางคมนาคมทางอากาศ
1. เส้นทางแม่สอด-เมียวดี ท่าเรือชายฝั่งเกาะละแหม่ง	1. ท่าเรือย่างกุ้ง	1. ย่างกุ้ง-มัณฑะเลย์- คุนหมิง-ฮานอย
2. เส้นทางจากย่างกุ้งต่อไปยัง บังกลาเทศ อินเดีย และต่อขึ้น เหนือไปเขตมัณฑะเลย์- ลาเจียง-คุนหมิง	3. ท่าเรือแอมเฮิร์สท์ หรือโจกะมี	2. ย่างกุ้ง-เวียงจันทน์- โฮจิมินห์
3. เส้นทางจากเซียงราย-เซียงตุง (สหภาพเมียนมาร์)-เซียงรุ่ง (จีนตอนใต้)-คุนหมิง	4. ท่าเรือจ็อกพิว	3. ย่างกุ้ง-กรุงเทพฯ- พนมเปญ
4. เส้นทางเมียวดี(สหภาพ เมียนมาร์)-แม่สอด-สุโขทัย- พิษณุโลก-ขอนแก่น-มุกดาหาร- สะหวันนะเขต (ลาว)-ดองฮา- ดานัง (เวียดนาม)	5. ท่าเรือทีละวา	4. ย่างกุ้ง-บังกลาเทศ
	6. ท่าเรือดงตเว	5. ย่างกุ้ง-อินเดีย
	7. ท่าเรือชิตตเว	
	8. ท่าเรือปะเตง ทวาย	

ระบบสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน

ระบบสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานในประเทศเมียนมาร์ยังไม่ได้มาตรฐานทั้งในเรื่องโครงสร้างการคมนาคมขนส่งขั้นพื้นฐาน โดยเฉพาะถนนที่ไม่ได้มาตรฐาน แล้วยังมีปัญหาเรื่องของการให้บริการกระแสไฟฟ้าที่ไม่เพียงพอแก่ความต้องการของประชาชน การขาดแคลนไฟฟ้าเกิดขึ้นเกือบทุกที่ อย่างกรุงย่างกุ้งเมืองหลวงเก่าเป็นเมืองใหญ่ที่สุดของประเทศและเป็นเขตอุตสาหกรรมแต่มีไฟฟ้าใช้เพียง 3-4 ชั่วโมงในแต่ละวันเท่านั้น จึงทำให้บรรดาโรงงาน และธุรกิจอย่างกึ่งต้องพึ่งตนเองด้วยการหาเครื่องปั่นไฟฟ้ามาใช้เอง ซึ่งทำให้เกิดปัญหาอื่นตามมาอย่างราคาน้ำมันที่สูงขึ้นกว่าสองเท่า จึงมีแนวโน้มที่ธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมจะต้องปิดลง ในขณะที่เมืองเนปิดอร์ซึ่งเป็นเมืองหลวงแห่งใหม่ของเมียนมาร์มีไฟฟ้าใช้ตลอด 24 ชั่วโมง โดยตามถนนหนทาง ตลอดจนอาคารของกระทรวงและหน่วยงานต่างๆ ของรัฐมีไฟฟ้าประดับประดาอย่างสว่างไสวตลอดทั้งคืน

จากการขยายตัวของระบบเศรษฐกิจเมียนมาร์แต่ขาดแคลนไฟฟ้า ทำให้เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนา รัฐบาลเมียนมาร์ได้เพิ่มการผลิตกระแสไฟฟ้าในประเทศมากขึ้น จากโรงไฟฟ้าพลังน้ำกังหันก๊าซ กังหันไอน้ำ และโรงไฟฟ้าที่ใช้ น้ำมันดีเซล และในระยะการพัฒนาโรงไฟฟ้าพลังน้ำ แม้จะมีต้นทุนการผลิตสูง และใช้ระยะเวลาในการก่อสร้างยาวนานกว่า การก่อสร้างโรงไฟฟ้าแบบกังหันก๊าซและโรงไฟฟ้าแบบพลังความร้อนร่วม แต่สามารถผลิตไฟฟ้าเพื่อตอบสนองต่อความต้องการใช้ภายในประเทศ และเพื่อการส่งออกไปยังต่างประเทศเพื่อนบ้านได้ดีกว่า

ระบบโทรคมนาคม

หลังจากที่รัฐบาลเมียนมาร์มีนโยบายเปิดประเทศ ก็ได้พยายามเริ่มดำเนินการปฏิรูปประเทศในหลายด้าน รวมทั้งด้านโทรคมนาคมที่ถูกควบคุมปิดกั้นอย่างเข้มงวดมาอย่างยาวนาน แม้จะมีการให้บริการโทรศัพท์มือถือและอินเทอร์เน็ตในประเทศ แต่ก็มีข้อจำกัดมากในเรื่องของมาตรฐานการให้บริการอินเทอร์เน็ต ความล่าช้าในการเชื่อมต่อของระบบอินเทอร์เน็ต ขาดจุดให้บริการระบบอินเทอร์เน็ตโดยเฉพาะในเมืองใหญ่ และมีอัตราค่าบริการที่สูง จนกลายเป็นการกีดกันไม่ให้ประชาชนทั่วไปใช้บริการได้ ผู้ให้บริการก็มีเพียงรายเดียว คือ บริษัทไปรษณีย์และโทรคมนาคมแห่งประเทศไทยเมียนมาร์ (MPT) อันเป็นบริษัทที่อยู่ภายใต้การดูแลของรัฐบาลนั่นเอง

ส่วนโทรศัพท์มือถือ พบว่าในปี พ.ศ. 2551 มีประชาชนใช้เพิ่มขึ้นเป็น 214,200 หมายเลข คิดเป็นร้อยละ 0.4 ของประชากรทั้งหมด ถือว่าเป็นสัดส่วนที่ต่ำมากเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศในกลุ่ม CLMV เช่น กัมพูชา มีร้อยละ 18 และเวียดนาม มีร้อยละ 27

อินเทอร์เน็ตมีสองหน่วยงานหลัก ได้แก่ กระทรวงโทรคมนาคมและไปรษณีย์ (MPT) และ Myanmar Teleport ทั้งนี้เป็นเพราะอินเทอร์เน็ตในเมียนมาร์มีราคาแพงแต่มีความเร็วต่ำ รวมทั้งมีการตรวจสอบผู้ต้องสงสัยทางการเมืองจากรัฐบาลเมียนมาร์ และสิ่งปิดกั้นการเข้าเว็บไซต์ต่างชาตินอกเครือข่ายเมียนมาร์ด้วย ซึ่งด้วยข้อจำกัดเหล่านี้ทำให้มีผู้ใช้อินเทอร์เน็ตค่อนข้างต่ำ โดยพบว่าในปี พ.ศ. 2550 มีผู้ใช้อินเทอร์เน็ตเพียง 40,000 คน หรือคิดเป็นอัตราส่วน 1:1,000 คน เท่านั้น ในขณะที่เวียดนามมีอัตราส่วนผู้ใช้งานสูงสุดในกลุ่ม CLMV คือ 205:1,000 คน รองลงมาคือ ลาว มี 17:1,000 คน และประเทศกัมพูชา 5:1,000 คน ดังนั้นระบบโทรคมนาคมของเมียนมาร์จึงยังไม่พัฒนาเท่าที่ควร แม้เมียนมาร์จะมีเครือข่าย 3G ในระบบ W-CDMA ใช้ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2551 แต่ส่วนใหญ่ก็ใช้แค่ในกิจการทหาร และในกลุ่มเศรษฐกิจที่มีกำลังทรัพย์มากพอ เนื่องจากโทรศัพท์มีราคาสูงมาก

นอกจากนี้ราคา Sim Card ของโทรศัพท์เคลื่อนที่หนึ่งเลขหมายในเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2554 อยู่ที่ราคาประมาณ 500 เหรียญสหรัฐ^[12] และเลขหมายโทรศัพท์ยังถูกควบคุมโดยรัฐ ซึ่งความต้องการของประชาชนสะท้อนจากการบริการติดตั้งสายส่งโทรคมนาคมจาก 447,097 สาย ในปี พ.ศ. 2548 เพิ่มขึ้นเป็น 503,900 สายในปี พ.ศ. 2550

เมื่อการสื่อสารที่ไม่พัฒนา รัฐบาลเมียนมาร์เห็นว่าเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ จึงได้แก้ไขกฎหมายที่เอื้อต่อการลงทุนจากต่างชาติ (Foreign Direct Investment Law) เพื่อเป็นการกระตุ้นการลงทุนจากนักลงทุนต่างชาติ จึงกำหนดให้นักลงทุนต่างชาติถือหุ้นได้ถึงร้อยละ 50 ในกิจการร่วมทุนกับหุ้นส่วนท้องถิ่น โดยตัดเรื่องเงินลงทุนขั้นต่ำที่ร่างกฎหมายฉบับก่อนกำหนดสำหรับนักลงทุนต่างชาติไว้ที่ 5 ล้านดอลลาร์สหรัฐ การดำเนินการปฏิรูประบบโทรคมนาคมในเมียนมาร์เป็นหนึ่งในกิจการที่รัฐบาลเมียนมาร์เร่งปฏิรูป และมีนโยบายเชิญชวนนักลงทุนจากต่างประเทศให้เข้ามาลงทุนกับหุ้นส่วนท้องถิ่น ทั้งสี่ของทางการเมียนมาร์ได้รายงาน ว่า บริษัทไปรษณีย์และโทรคมนาคมแห่งประเทศเมียนมาร์ (MPT) ได้วางแผนที่จะแปรรูปกิจการให้แก่ผู้ให้บริการเอกชน 4 ราย โดยในกระบวนการแปรรูปนั้น MPT จะถูกยุบและจัดตั้งเป็นบริษัทใหม่ชื่อ เมียนมาร์เทลคอม ที่จะดำเนินการโดยไม่รับทุนจากรัฐอีกต่อไป ส่วน 3 บริษัทที่เหลือจะเป็นนักลงทุนภาคเอกชนในประเทศ 1 ราย และนักลงทุนจากต่างประเทศอีก 2 ราย ซึ่งรัฐจะจัดให้มีการประมูลขึ้น โดยผู้ชนะการประมูลนั้นจะต้องพร้อมเริ่มให้บริการทางโทรคมนาคมภายในปี พ.ศ. 2556 สำหรับเป้าหมายของการแปรรูปกิจการ และเปิดให้นักลงทุนต่างชาติที่มีความพร้อมเข้าร่วม

บริหารจัดการระบบโทรคมนาคมในประเทศก็คือ การเพิ่มปริมาณผู้ใช้งานโทรคมนาคม ให้มีผู้ใช้บริการโทรคมนาคมเป็นร้อยละ 80 ภายในปี พ.ศ. 2559 จากเดิมมีประชาชนชาวเมียนมาร์ที่มีโทรศัพท์บ้านหรือโทรศัพท์มือถือใช้งานเพียง 3 ล้านคน หรือร้อยละ 5.6 จากจำนวนประชากรทั้งหมด

นอกจากกระบวนการแปรรูปรัฐวิสาหกิจผู้ให้บริการโทรคมนาคมแล้ว รัฐบาลเมียนมาร์ยังมีแผนที่จะร่างกฎหมายโทรคมนาคมของประเทศขึ้นใหม่ เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงของระบบโทรคมนาคมในประเทศ การเข้ามาของนักลงทุนต่างชาติ รวมไปถึงการก้าวเข้าสู่การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนที่หลายประเทศพัฒนาโทรคมนาคมก้าวหน้าพอกๆ กับประเทศอุตสาหกรรม

1.1.9 ระบบสาธารณสุข

เมื่อ 50 ปีที่ผ่านมาองค์การอนามัยโลก (World Health Organization: WHO) ได้จัดอันดับระบบสาธารณสุข ซึ่งเมียนมาร์เป็นประเทศสุดท้ายจาก 190 ประเทศ ซึ่งองค์การอนามัยโลกเรียกว่า “ประสิทธิภาพของระบบสุขภาพโดยรวม” เมียนมาร์ใช้งบประมาณในการดูแลสุขภาพและความยากจนเพียงร้อยละ 2 ของ GDP ซึ่งเป็นจำนวนเงินที่น้อยมากของรัฐบาลในการใช้จ่ายดูแลด้านการสาธารณสุขของสหภาพเมียนมาร์ และมาถึงปัจจุบันการดูแลสุขภาพในเมียนมาร์ก็ยังมีปัญหาในการให้บริการแก่ประชาชน ซึ่งตามหลักการของการปกครองประเทศสังคมนิยมตามแบบอุดมการณ์ของสหภาพเมียนมาร์ ประชาชนในประเทศทุกคน

จะได้รับการรักษาพยาบาลแบบให้เปล่า แต่เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับงบประมาณที่กระทรวงสาธารณสุขได้รับและสิ่งอำนวยความสะดวกในการรักษาพยาบาลและอนามัย ซึ่งสหภาพเมียนมาร์มีอยู่ไม่เพียงพอกับความต้องการของประชาชน ทั้งนี้รัฐบาลสหภาพเมียนมาร์ยังมีโครงการควบคุมและป้องกันโรคติดต่อ เช่น อหิวาตกโรค มาลาเรีย วัณโรค โรคทางเดินอาหาร โรคเรื้อน โรคเท้าช้าง โรคเอดส์ เป็นต้น แต่อย่างไรก็ตามเนื่องจากรัฐบาลมีงบประมาณอันจำกัด จึงมีความจำเป็นที่จะต้องขอความช่วยเหลือจากต่างประเทศและองค์การอนามัยโลก แต่รัฐบาลสหภาพเมียนมาร์ก็ยังไม่ค่อยจะยอมรับความช่วยเหลือจากต่างประเทศ การบริการสาธารณสุขูปโภคนับตั้งแต่การเปลี่ยนแปลงการปกครองออกมาสู่ระบบสังคมนิยม รัฐบาลสหภาพเมียนมาร์ได้ยึดกิจการของชาวต่างชาติมาเป็นของรัฐ และเข้าดำเนินการเองตามความต้องการของประชาชน ประชาชนที่ว่างงานในเมืองต่างออกไปทำงานตามชนบทมากขึ้น

สภาพภายในโรงพยาบาลเมียนมาร์
ที่มา: salweennews.org

นอกจากนี้รัฐบาลสหภาพเมียนมาร์ยังได้จัดสรรเงินเพื่อพัฒนาด้าน สาธารณูปโภค และสุขาภิบาลในชนบทให้ทัดเทียมกับในเมือง เพื่อ ลดช่องว่างความแตกต่างกันระหว่างคนในเมืองกับคนในชนบท และ ยังต้องการให้ประชาชนที่อยู่ในชนบทไม่เข้ามาหางานทำในตัวเมือง

ในปี พ.ศ. 2556 การดูแลสุขภาพชาวเมียนมาร์ยังไม่ต่างกับเมื่อ 50 ปีที่ผ่านมา ทำให้รัฐบาลได้อนุมัติงบประมาณ ซึ่งได้มีการกำหนดไว้ถึง 450,000,000 ดอลลาร์สหรัฐในการใช้จ่ายด้านการรักษาพยาบาล โดยส่วนใหญ่จะได้รับการจัดสรรให้กับยา ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของแผนที่จะ จัดให้มียาแห่งชาติขยายไปยังโรงพยาบาลของรัฐตามแผนที่ได้ประกาศ จะเพิ่มการใช้จ่ายเกี่ยวกับยาจาก 0.20 ดอลลาร์สหรัฐต่อคนต่อปี เป็น 2 ดอลลาร์สหรัฐต่อคนต่อปี และอีกสองปีข้างหน้าสำหรับบัญชียา จะมียงบประมาณถึง 125 ล้านดอลลาร์ ซึ่งหมายถึงร้อยละ 27.4 ของ งบประมาณด้านการรักษาพยาบาลในปี พ.ศ. 2555-2556 (ค.ศ.2012-2013) และได้แบ่งส่วนหนึ่งของงบประมาณที่จะใช้ในการเพิ่มจำนวน แพทย์จากโรงเรียนแพทย์ในท้องถิ่น รวมถึงโครงการริเริ่มอื่นๆ ที่นำไปสู่ การปรับปรุงระบบการแพทย์ของประเทศ แม้ว่ารัฐบาลเมียนมาร์มีการ เพิ่มการใช้จ่ายในการดูแลสุขภาพในปี พ.ศ. 2556 ด้านการรักษาพยาบาล ที่ร้อยละ 3.9 ของงบประมาณทั้งหมดของประเทศ แนวโน้มของเงินรวม ทั้งหมดที่จัดสรรให้กับการดูแลสุขภาพเพิ่มขึ้น แต่ในขณะเดียวกัน เมียนมาร์ก็ยังคงเป็นหนึ่งในประเทศที่อยู่ในเกณฑ์ต่ำสุดของโลกในแง่ ของการดูแลระบบสุขภาพ ซึ่งจากการเปรียบเทียบการใช้จ่ายของ ประเทศแล้ว งบประมาณทางทหารยังคงสูง ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 20.1 ของงบประมาณทั้งหมดของประเทศ

จากรายงานของสำนักข่าวรอยเตอร์ตั้งข้อสังเกตว่า เมียนมาร์เป็นประเทศเดียวในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่ใช้จ่ายในการพัฒนาทางทหารที่สูงกว่าการใช้จ่ายรวมในการดูแลสุขภาพและการศึกษา แม้ว่าประชากรส่วนใหญ่ของเมียนมาร์ที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ชนบทจะได้รับบริการสุขภาพ แต่ระบบการดูแลสุขภาพส่วนใหญ่ยังคงกระจุกตัวอยู่แต่ในเมืองใหญ่ และในเมือง จากรายงานประจำปี พ.ศ. 2555 ที่เผยแพร่โดยกระทรวงสาธารณสุขของเมียนมาร์ ศูนย์สุขภาพในชนบทได้เพิ่มขึ้นเพียง 1,337-1,565 แห่ง ตั้งแต่ พ.ศ. 2531-2555 (ค.ศ.1988 -2012) และศูนย์เหล่านี้ขาดอุปกรณ์พื้นฐาน เช่น ยา และอุปกรณ์ ผู้ป่วยที่มีเงื่อนไขทางการแพทย์ที่ซับซ้อนต้องเดินทางบ่อยและไกล มีโรงพยาบาลไม่กี่แห่งที่จะสามารถให้การรักษากรณีเกิดการเจ็บป่วยที่ซับซ้อน

แม้จะมีการลงทุนที่เพิ่มขึ้นในภาคการดูแลสุขภาพของเมียนมาร์ แต่มีข้อสังเกตว่า การได้รับงบประมาณแล้วมีความท้าทายหลายประการ ตั้งแต่ต้องมีกระบวนการตรวจสอบเงินที่เกิดจากการทุจริต ทั้งการสร้างระบบการดูแลสุขภาพของเมียนมาร์ก็ขาดตัวชี้วัดสุขภาพที่น่าเชื่อถือ มีข้อจำกัดในการจัดกิจกรรมด้านสุขภาพในเมียนมาร์ และมีความยากในการเก็บรวบรวมข้อมูลอย่างถูกต้องเพื่อนำเสนอ จึงกลายเป็นปัญหาที่ทำลายมากที่สุดของการดูแลสุขภาพในประเทศ เพราะขาดข้อมูลที่เชื่อถือในการส่งมอบการดูแลสุขภาพและการลงทุน

ในการสร้างระบบการดูแลสุขภาพของประชาชนเป็นวิธีการเชิงกลยุทธ์ ทั้งการเพิ่มการใช้จ่ายของรัฐบาลจะต้องดำเนินการเพื่อตอบสนองความต้องการของคลินิกสุขภาพที่ขาดแคลนในชนบทและโรงพยาบาล การป้องกันการทุจริตก็เป็นสิ่งที่จำเป็น เพื่อให้แน่ใจว่าการใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้นในการดูแลสุขภาพนั้นถึงเป้าหมายที่อยู่ไว้ โดยไม่ต้องอาศัยการ

ตรวจสอบที่ดีขึ้น หรือการกำกับดูแลในระดับท้องถิ่นที่มีคนอยู่ไม่กี่คน คำประกันว่าเงินที่จัดสรรให้กับการดูแลสุขภาพจะถูกนำมาใช้ได้ตามเป้าหมายโดยวิธีที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ สุดท้ายเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อความเข้าใจที่ดีขึ้น คือ การเก็บรวบรวมข้อมูลที่ดีกว่า และการรายงานก็เป็นสิ่งจำเป็นเพื่อผลของข้อมูลที่ถูกต้องของอัตราการเกิดโรค ผลลัพธ์ของการดูแลสุขภาพในปัจจุบันและข้อจำกัดของคลินิกและโรงพยาบาลในท้องถิ่น ซึ่งจำเป็นต้องนำไปกำหนดทิศทางและนโยบายที่ถูกต้อง

1.1.10 ระบบการศึกษา

กระทรวงศึกษาธิการ (Ministry of Education) ของเมียนมาร์ เป็นผู้รับผิดชอบการบริหารการศึกษาของประเทศ มี 6 หน่วยงานในสังกัด คือ สำนักงานอัตรากำลังคน (Office Staff) สำนักงานอุดมศึกษา (Department of Higher Education) สำนักงานการศึกษาพื้นฐาน (Department of Basic Education) สำนักงานคณะกรรมการภาษาเมียนมาร์ (Department of Myanmar Language Commission) สำนักงานคณะกรรมการการสอบของเมียนมาร์ (Department of Myanmar Board of Examinations) และสำนักงานการวิจัยการศึกษาเมียนมาร์ (Myanmar Education Research Bureau)

ระบบการศึกษาขั้นพื้นฐาน เป็นระบบ 5 : 4 : 2 ดังนี้

- ประถมศึกษา 5 ปี (อนุบาล 1 ปี และประถม 4 ปี)

- มัธยมศึกษาตอนต้น 4 ปี
- มัธยมศึกษาตอนปลาย 2 ปี

สำนักงานอุดมศึกษา (Departments of Higher Education) ได้จัดระบบงาน โดยแบ่งความรับผิดชอบย่อยออกเป็น 2 หน่วยงานตามภูมิภาค คือ ภาคเหนือของประเทศ (Upper Myanmar) ตั้งอยู่ที่มณฑลเฉลย และภาคใต้ของประเทศ (Lower Myanmar) ตั้งอยู่ที่ย่างกุ้ง มีสถาบันการศึกษาในระดับอุดมศึกษา 174 แห่ง ส่วนใหญ่อยู่ภายใต้การดูแลของกระทรวงศึกษาธิการ โดยกระจุกตัวอยู่ในรัฐ 2 รัฐ คือ มณฑลเฉลย (37 แห่ง) และย่างกุ้ง (35 แห่ง) นอกจากนี้ ยังอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของกระทรวงอื่นด้วย เช่น โรงเรียนแพทย์ (Medical Schools) จะอยู่ภายใต้การดูแลของกระทรวงสาธารณสุข และมหาวิทยาลัยเทคโนโลยี (Technological Universities) ภายใต้กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เป็นต้น

สำนักงานการศึกษาพื้นฐานของเมียนมาร์เป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการวางแผนนโยบายและบริหารการศึกษาระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา รวมทั้งการฝึกหัดครู แต่เดิมนั้นเป็นระบบบริหารซึ่งรวมอำนาจไว้ที่ศูนย์กลาง ต่อมาได้มีการกระจายอำนาจการบริหารออกไปสู่ระดับรัฐและหัวเมืองต่างๆ โดยมีหัวหน้าส่วนการศึกษานั้นๆ เป็นผู้ควบคุมดูแลและประสานงาน รัฐเป็นผู้สนับสนุนด้านงบประมาณของทุกโรงเรียน โดยนักเรียนจะเสียค่าเล่าเรียนเฉพาะในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายเท่านั้น

การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานของเมียนมาร์ พยายามที่จะจัดให้ครอบคลุมทุกพื้นที่ของประเทศ แต่ยังมีปัญหาที่ไม่สามารถจัดหาอาคารสถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์ให้แก่โรงเรียนในบางท้องที่ได้ รัฐบาลเมียนมาร์ ได้ตั้งเป้าหมายที่จะให้มีโรงเรียนอย่างน้อยหนึ่งแห่งในทุกหมู่บ้าน

สำนักงานเทคโนโลยีเกษตรและอาชีวศึกษา เป็นหน่วยงานที่ดูแลจัดการศึกษาด้านเกษตรกรรม พณิชยกรรม วิศวกรรมเครื่องกล การประมง คหกรรม และการฝึกหัดครูทางด้านช่างเทคนิค

สำนักงานอุดมศึกษาทำหน้าที่วางแผนนโยบายและดำเนินการด้านอุดมศึกษาของประเทศ จัดการศึกษาในรูปแบบของมหาวิทยาลัยใน 3 เมืองสำคัญ คือ มหาวิทยาลัยย่างกุ้ง มัณฑะเลย์ และเมาะลำโย นอกจากนี้ ยังมีสถาบันเทคโนโลยีที่จัดการศึกษาวิชาชีพระดับสูง ใช้เวลาในการศึกษา 4-6 ปี ตามลักษณะวิชาอีกด้วย การเรียนการสอนมีทั้งเต็มเวลาและนอกเวลา ทั้งหลักสูตรระยะสั้นและระยะยาว เพื่อรองรับความต้องการของตลาดแรงงานในสภาพเศรษฐกิจและสังคมของเมียนมาร์ที่กำลังเปลี่ยนแปลง

1.1.11 ระบบกฎหมาย

เมียนมาร์เป็นประเทศเก่าแก่ มีระบบกฎหมายที่วิวัฒนาการมาจากขนบธรรมเนียมจารีตประเพณีที่เรียกว่า “Dammathat” โดยเป็นระบบกฎหมายที่ผู้พิพากษาตัดสินอรรถคดีเป็นลายลักษณ์อักษร โดยใช้จารีตประเพณีที่สั่งสมมาช้านานพิจารณาคดี ซึ่งจารีตประเพณีเหล่านี้ประกอบด้วย หลักกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กฎหมายครอบครัวและมรดก ซึ่งผู้พิพากษายึดหลักสิทธิที่เท่าเทียมกัน (Egalitarian Rights) ในการตัดสินคดี กฎหมายเมียนมาร์มีวิวัฒนาการมาจากอีกหลักที่เรียกว่า “Phyahton” ซึ่งเป็นคำตัดสินของศาลยุติธรรม และศาลแห่งพระเจ้าแผ่นดินที่รวบรวมสืบเนื่องกันมา ซึ่งในปัจจุบันเปรียบได้กับรายงานคำตัดสินของศาลฎีกา (Law Reports of Supreme Court) แต่ในขณะเดียวกันระบบกฎหมายของเมียนมาร์ก็ได้รับอิทธิพลมาจากประเทศอังกฤษตั้งแต่สมัยเป็นอาณานิคม ซึ่งระบบกฎหมายของอังกฤษเป็นระบบกฎหมายจารีตประเพณี (Common Law) ที่ไม่ถึงกับเน้นความแตกต่างระหว่างเอกชนกับฝ่ายเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานรัฐ โดยถือว่าทั้งสองฝ่ายอยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ทางกฎหมายเดียวกัน เมียนมาร์ได้นำกฎหมายอังกฤษมาใช้ เช่น กฎหมายบริษัท กฎหมายแรงงาน กฎหมายลิขสิทธิ์ และกฎหมายประกันสังคม ฯลฯ จึงทำให้ดูเหมือนว่ามีกฎหมายที่เป็นสากลและทันสมัยกว่าประเทศอื่นๆ อย่างกฎหมายประกันสังคมมีใช้ก่อนประเทศไทย จากระบบกฎหมายที่มีเอกลักษณ์ เนื่องจากการผสมผสานกันระหว่างจารีตแบบเมียนมาร์กับแบบอังกฤษ และกฎหมายใหม่ของเมียนมาร์ตามแต่ละยุคทำให้มีวิวัฒนาการที่ต้องปรับเปลี่ยนตามสภาพ

การเมือง ซึ่งดูได้จากประเทศเมียนมาร์เมื่อได้รับเอกราชได้มีการจัดตั้ง ศาลฎีกา (Supreme Court) และศาลสูง (High Court) และศาลชั้นอื่นๆ ขึ้นมาตามพระราชบัญญัติตุลาการแห่งสหภาพในปี 2491 (Union Judiciary Act of 1948) ต่อมาในปี 2505 สภาแห่งการปฏิวัติ (Revolutionary Council) ได้ยึดอำนาจของประเทศ และเปลี่ยนแปลง การปกครอง รวมถึงระบบศาลและกระบวนการยุติธรรมไปเป็นระบอบ สังคมนิยม สภาแห่งการปฏิวัติได้ล้มล้างศาลฎีกาและศาลสูง และได้มี การจัดตั้งศาลหัวหน้าคณะปฏิวัติ (Chief Court) ขึ้นมาแทน

ส่วนระบบศาลของเมียนมาร์ในปัจจุบัน กฎหมายว่าด้วยตุลาการแห่ง สหภาพปี พ.ศ. 2553 ได้ออกมารับรองระบบศาลภายใต้รัฐธรรมนูญ การปกครองแห่งสหภาพเมียนมาร์ปี พ.ศ. 2551 โดยดำเนินงานภายใต้ หลักการดังต่อไปนี้ (มาตรา 3 ของกฎหมายว่าด้วยตุลาการแห่งสหภาพปี 2553)

1. ศาลฎีกา (Supreme Court of the Union) เป็นศาลสูงสุด ที่มีลำดับความสำคัญและอำนาจเหนือกว่าศาลสูงในเขตการปกครองหรือ ศาลสูงในรัฐต่างๆ ที่ประกอบไปด้วยศาลต่างๆ ตามลำดับชั้นดังต่อไปนี้

- 1) ศาลฎีกาแห่งสหภาพเมียนมาร์ (The Supreme Court of the Union of Myanmar)
- 2) ศาลสูงแห่งสหภาพเมียนมาร์ หรือศาลสูงแห่งรัฐ (The High Court of the Region or the State)
- 3) ศาลในเขตปกครองตนเอง (Court of Self-Administered Division)

- 4) ศาลในพื้นที่ปกครองตนเอง (Court of Self-Administered Zone)
- 5) ศาลแขวง (District Courts)
- 6) ศาลจังหวัด (Township Courts)
- 7) ศาลอื่นๆ ที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมาย (Other Courts established by Law) เช่น ศาลคดีเด็กและเยาวชน (Juvenile Courts) ศาลคดีท้องถิ่น (Courts to try municipal of fences) และศาลคดีจราจร (Courts to try traffic offences)

2. ศาลทหาร (Court Martial) ศาลทหารก่อตั้งโดยรัฐธรรมนูญแห่งสหภาพเมียนมาร์ เพื่อพิจารณาคดีที่เกี่ยวข้องกับหน่วยกองกำลังปกป้องแผ่นดิน ซึ่งศาลอื่นไม่สามารถมีเขตอำนาจศาลเหนือคดีที่เกี่ยวข้องกับทหารได้

3. ศาลรัฐธรรมนูญ (Constitutional Tribunal of The Union)

1.1.12 ความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมาร์

การเมืองและความมั่นคงระหว่างไทยกับเมียนมาร์มีความสัมพันธ์ในระดับที่น่าพอใจทั้งในภาพรวม การเมือง ความมั่นคง เศรษฐกิจ และความร่วมมือ มีความใกล้ชิดและการติดต่อสัมพันธ์กันในทุกๆ ระดับ โดยเฉพาะในระดับประชาชน ไทยมีบทบาทที่แข็งขันและสร้างสรรค์ต่อพัฒนาการทางการเมืองในเมียนมาร์ และได้รับการยอมรับจากประชาคมระหว่างประเทศ ซึ่งจะเห็นได้ว่าประเทศสำคัญต่างๆ ได้หันมาดำเนิน

นโยบายการมีปฏิสัมพันธ์กับเมียนมาร์ ซึ่งเป็นหลักการและแนวทางที่ไทยและอาเซียนเรียกร้องและดำเนินการมาโดยตลอด กลไกกำกับดูแลความสัมพันธ์และความร่วมมือในระดับทวิภาคีที่สำคัญ คือ คณะกรรมาธิการร่วมไทย-เมียนมาร์ (Thailand-Myanmar Joint Commission on Bilateral Cooperation-JC) คณะกรรมการเขตแดนร่วม (Joint Boundary Committee-JBC) คณะกรรมการชายแดนส่วนภูมิภาค (Regional Border Committee-RBC) และการประชุมภายใต้เรื่องเฉพาะ เช่น เรื่องแรงงานต่างด้าว และเรื่องยาเสพติด เป็นต้น

ด้านเศรษฐกิจ ไทยเป็นประเทศคู่ค้าอันดับ 1 ของเมียนมาร์ ในขณะที่เมียนมาร์เป็นคู่ค้าอันดับที่ 23 ของไทย โดยในปี พ.ศ.2553 มีมูลค่าการค้าระหว่างประเทศรวม 4,886 ล้านดอลลาร์สหรัฐ โดยไทยขาดดุลการค้ามูลค่า 741 ล้านดอลลาร์สหรัฐ อันมีปัจจัยหลักมาจากการที่ไทยรับซื้อก๊าซธรรมชาติจากเมียนมาร์

นอกจากนี้ด้านสังคมและวัฒนธรรมได้มีการส่งเสริมความสัมพันธ์กันทั้งภาครัฐ โดยกระทรวงการต่างประเทศได้อัญเชิญผ้าพระกฐินพระราชทาน ไปทอดถวายยังวัดในเมียนมาร์เป็นประจำทุกปี และกระทรวงการต่างประเทศร่วมกับมหาวิทยาลัยนเรศวรจัดทำโครงการฝึกอบรมล่ามภาษาไทย-เมียนมาร์ให้แก่เจ้าหน้าที่และบุคลากรไทย และการสัมมนาทางวิชาการเรื่องความสัมพันธ์ทวิภาคีระหว่างไทยกับเมียนมาร์ ในส่วนของสมาคมไทย-เมียนมาร์เพื่อมิตรภาพได้นำนักศึกษาเมียนมาร์มาเยือนไทยในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ.2553 ทั้งนี้แผนงานจะจัดโครงการนำแพทย์เมียนมาร์มาฝึกอบรมที่ประเทศไทย และสนับสนุนการจัดการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ของเมียนมาร์ในปี พ.ศ.2556 ที่ผ่านมา

1.2 ประวัติและข้อมูลรัฐบาลโดยย่อ

ประเทศเมียนมาร์ผ่านการปกครองมาหลายรูปแบบตั้งแต่ระบบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ ระบบเมืองขึ้น ระบบเผด็จการเต็มรูปแบบอันยาวนาน และปัจจุบันมีบรรยากาศของการปกครองที่มีส่วนร่วมมากขึ้น เปิดให้มีการเลือกตั้ง แต่ก็ยังคงถูกวิจารณ์จากสื่อตะวันตกที่มองว่าเป็นการจำกัดสิทธิการแข่งขันทางการเมืองอย่างเสรี ดังที่ปรากฏในรัฐธรรมนูญการปกครองของสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมาร์ปี พ.ศ. 2551 (Constitution of the Republic of the Union of Myanmar 2008) ซึ่งได้ตั้งแต่หมวดที่สาม ว่าด้วยหัวหน้ารัฐ (Head of State) โดยบอกถึงความสำคัญของประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี ประธานาธิบดีถือว่าเป็นตำแหน่งที่มีลำดับอาวุโสสูงสุดในการบริหารประเทศ และในมาตรา 59 นี้เองที่เขียนถึงคุณสมบัติของผู้ที่จะสมัครประธานาธิบดีได้ คือ ต้องมีบิดามารดาเป็นชาวเมียนมาร์โดยกำเนิดเท่านั้น และต้องไม่มีคู่สมรสเป็นชาวต่างชาติ ซึ่งประเด็นนี้ยังดำรงอยู่เอง ชาน ซูจี จึงถูกตัดสิทธิ์ทันทีด้วยมีสามีเป็นชาวอังกฤษ และเป็นที่ยอมรับกันว่านาง ชาน ซูจี เป็นคู่แข่งที่ทหารกลัว ด้วยเหตุที่เธอเป็นผู้นำพรรคที่ชนะการเลือกตั้งอย่างท่วมท้นในปี พ.ศ. 2531 แต่รัฐบาลทหารในขณะนั้นไม่ยอมรับผลการเลือกตั้ง ทั้งยังกักบริเวณนาง ชาน ซูจี ซึ่งเป็นผลดีกับนาง ชาน ซูจี ที่ได้รับความสนใจจากคนทั่วโลก และเป็นผลให้ได้รับรางวัลโนเบล (Nobel Prize) สาขาสันติภาพ

การเมืองการปกครองเมียนมาร์ต่างถูกบัญญัติไว้ในกฎหมายรัฐธรรมนูญที่บอกว่า เมียนมาร์ได้แบ่งแยกอำนาจการปกครองออกเป็น

3 ฝ่าย คือ ฝ่ายนิติบัญญัติ ฝ่ายบริหาร และฝ่ายตุลาการ ซึ่งปรากฏในรัฐธรรมนูญการปกครองโดยเรียงลำดับดังนี้

- **หมวดที่สี่** ว่าด้วยฝ่ายสภานิติบัญญัติ (Legislature) ที่มาจากการเลือกตั้ง โดยรัฐธรรมนูญกำหนดให้รัฐสภาของเมียนมาร์ (Pyidaungsu Hluttaw) มี 2 สภา ทำหน้าที่เป็นผู้ใช้อำนาจนิติบัญญัติ ประกอบด้วย (1) สภาผู้แทนราษฎร (Pyithu Hluttaw) หรือ (House of Representatives) และ (2) วุฒิสภา (Amyotha Hluttaw) ซึ่งอาจจะเรียกว่า สภาประชาชนชาติ (House of Nationalities)

(1) สภาผู้แทนราษฎร (Pyithu Hluttaw) ตามรัฐธรรมนูญมาตรา 109 ว่ามีสมาชิกสภาผู้แทนได้ไม่เกิน 440 คน ซึ่งจากจำนวนทั้งหมด 440 คนนี้ แบ่งเป็นสมาชิกที่มาจากการเลือกตั้งโดยตรง จำนวน 330 คน และสมาชิกที่เป็นบุคลากรในกองทัพที่มาจากการแต่งตั้งโดยผู้บัญชาการทหารสูงสุด จำนวน 110 คน หรือ 1 ใน 4 ของสมาชิกทั้งหมด มีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละ 5 ปี

(2) วุฒิสภา (Amyotha Hluttaw) หรือสภาประชาชนชาติ ตามรัฐธรรมนูญมีได้ไม่เกิน 224 คน เป็นสมาชิกที่มาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากแต่ละเขตการปกครอง (Region) หรือรัฐ (State) เขตการปกครองหรือรัฐละ 12 คน ปัจจุบันเมียนมาร์แบ่งออกเป็น 7 เขตการปกครอง และ 7 รัฐ สมาชิกวุฒิสภาที่มาจากการเลือกตั้งโดยตรงจึงมีจำนวนถึง 168 คน และสมาชิกที่เป็นบุคลากรในกองทัพที่มาจากการแต่งตั้งโดยผู้บัญชาการทหารสูงสุด จำนวน 56 คน หรือ 1 ใน 4 ของสมาชิกทั้งหมด

จากการมีสมาชิกทหาร 1 ใน 4 ของสมาชิกทั้ง 2 สภา จึงถูกตั้งข้อสังเกตว่าเป็นประชาธิปไตยไม่เต็มใบ

- **หมวดที่ห้า** ว่าด้วยฝ่ายบริหาร (Executive The Union Government) หมายถึงประธานาธิบดีมีอำนาจสูงสุดในการปกครองประเทศ มีอำนาจในการแต่งตั้งหรือถอดถอนรัฐมนตรี มีอำนาจในการให้อภัยโทษ และการนิรโทษกรรม รวมทั้งมีอำนาจการให้ความดีความชอบ

ในปัจจุบันประเทศเมียนมาร์มีคณะรัฐมนตรี 68 คน ประกอบด้วยรัฐมนตรี 29 คนและรัฐมนตรีช่วย 39 คน โดยส่วนหนึ่งเป็นอดีตนายทหารที่ลาออกมาลงสมัครเลือกตั้ง

- **หมวดที่หก** ว่าด้วยฝ่ายตุลาการ (Judiciary) ซึ่งมี 3 ศาล ดังนี้
 1. ศาลฎีกา (Supreme Court of the Union) เป็นศาลสูงสุดที่มีลำดับความสำคัญและอำนาจเหนือกว่าศาลสูงในเขตการปกครองหรือศาลสูงในรัฐต่างๆ ฯลฯ
 2. ศาลทหาร (Courts-Martial)
 3. ศาลรัฐธรรมนูญ (Constitutional Tribunal of the Union)
 4. ศาลทั้งสามระบบข้างต้น เป็นศาลที่ออกแบบเพื่อการบริหารจัดการประเทศ และแม้ว่าจะมีการระบุในมาตรา 294 ว่าศาลฎีกาเป็นศาลสูงสุดของสหภาพฯ แต่ก็เขียนว่าจะไม่ส่งผลกระทบต่ออำนาจของศาลทหารและศาลรัฐธรรมนูญ ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าระบบตุลาการไม่เป็นอิสระจากฝ่ายบริหารภายใต้รัฐธรรมนูญนี้

2

วิสัยทัศน์ เป้าหมาย และยุทธศาสตร์

2.1 วิสัยทัศน์

มุ่งสร้างให้สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมาร์มีเสรีภาพและประชาธิปไตย เป็นประเทศที่ยึดมั่นในหลักการของสิทธิมนุษยชน ความเสมอภาค และความยุติธรรม เชื่อมมั่นว่าความร่วมมือและการมีส่วนร่วมเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงไปสู่ประชาธิปไตยในเมียนมาร์

ภารกิจ

เป็นเครือข่ายขององค์กรในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิกที่สนับสนุนและรณรงค์ให้เกิดการเคลื่อนไหว เพื่อประชาธิปไตยและสิทธิมนุษยชนในเมียนมาร์ สร้างความเข้มแข็งขึ้นจากการร่วมมือขององค์กรพันธมิตรที่หลากหลาย ซึ่งมีทั้งผู้นำองค์กรทางการเมืองและภาคประชาสังคมจากกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ ทั้งในและนอกประเทศเมียนมาร์ รวมถึงกลุ่มองค์กรพันธมิตรจากทั่วทั้งภูมิภาคเพื่อความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

2.2 เป้าหมาย

- ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างกลุ่มเคลื่อนไหวเพื่อประชาธิปไตยในเมียนมาร์ และเพื่อสิทธิของกลุ่มชาติพันธุ์ รวมทั้งเหล่าองค์กรต่างๆ ในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิกเพื่อความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
- ประสานความร่วมมือระหว่างกลุ่มของชาวเมียนมาร์และองค์กรพันธมิตรต่างๆ เพื่อรณรงค์ให้เกิดการเคลื่อนไหวอย่างมีส่วนร่วมและมีประสิทธิภาพ

- สนับสนุนกลุ่มเคลื่อนไหวที่อยู่ตามแนวชายแดนในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร และการสนับสนุนด้านต่างๆ ในการผลิต สื่อสารข้อมูลที่มีเนื้อหาสาระครอบคลุมทันกับสถานการณ์ รวมทั้งรวบรวมแหล่งเนื้อหาต่างๆ สะท้อนจุดยืนและประเด็นสำคัญๆ ของการทำงานกลุ่ม

2.3 ยุทธศาสตร์

2.3.1 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติของเมียนมาร์

เมียนมาร์ภายใต้แผนพัฒนาประเทศฉบับที่ 4 (2549/2550-2553/2554) ซึ่งตั้งเป้าการเติบโตทางเศรษฐกิจไว้ที่ร้อยละ 12 ต่อปี โดยมีเป้าหมายหลักในการพัฒนา ดังนี้ คือ (1) เพื่อขยายอุตสาหกรรมด้านการเกษตรและอุตสาหกรรมอื่นๆ ทั้งนี้เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของการเป็นประเทศอุตสาหกรรม (2) พัฒนาพลังงานไฟฟ้าและพลังงานด้านอื่นๆ เพื่อให้สอดคล้องกับการขยายตัวด้านอุตสาหกรรม (3) ให้การสนับสนุนด้านการเกษตร ปศุสัตว์ และการประมง เพื่อตอบสนองความต้องการภายในประเทศให้เพียงพอ ตลอดจนเพื่อการส่งออก (4) เพื่อเร่งรัดผลผลิตด้านเกษตรกรรมให้ตรงตามเป้าที่วางไว้ (5) ขยายพื้นที่เพาะปลูกเพิ่มขึ้นเพื่อประโยชน์ด้านการเกษตร (6) เพิ่มผลผลิตด้านน้ำมันเพื่อการบริโภคและเครื่องยนต์ (7) สนับสนุนการใช้ประโยชน์ด้านพลังงานทดแทนจากพืชพลังงาน (8) สนับสนุนเพื่อการเพิ่มพื้นที่ของป่าไม้และพื้นที่สีเขียวเพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและธรรมชาติ (9) ขยายบริการด้านการศึกษาและสาธารณสุขเพื่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์

(10) พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและเครื่องอำนวยความสะดวกในการติดต่อ เพื่อการพัฒนาด้านการค้ากับนานาประเทศ (11) พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานอย่างต่อเนื่อง (12) พัฒนาเขตพัฒนาพิเศษ (Special Development Zone) ให้บรรลุเป้าประสงค์ (13) พัฒนาพื้นที่บริเวณชายแดนอย่างต่อเนื่อง (14) พัฒนาพื้นที่ชนบทอย่างต่อเนื่อง (15) ยกระดับประชาชนให้พ้นจากความยากจน (16) พัฒนาพื้นฐานที่แข็งแกร่งของระบบ เศรษฐกิจและการเงิน โดยสรุปจะเห็นชัดเจนว่าทิศทางการพัฒนาของ เมียนมาร์นั้นมุ่งเน้นด้านเศรษฐกิจเป็นสำคัญ โดยเฉพาะด้านการเกษตร ซึ่งถือว่าเป็นหัวใจของภาคเศรษฐกิจเมียนมาร์ อย่างไรก็ตาม เมียนมาร์มี แผนที่จะพัฒนาการเกษตรให้ก้าวหน้าด้วยการเพิ่มเนื้อที่การเพาะปลูก การปรับปรุงระบบชลประทาน การปรับปรุงพันธุ์พืช ตลอดจนการดูแล เรื่องการใช้ปุ๋ยและสารเคมีต่างๆ การพัฒนาด้านการเกษตรนี้เพื่อ การเพิ่มพูนของผลผลิตให้เพียงพอต่อการบริโภคของประชาชนใน ประเทศและการส่งออก

2.3.2 แผนพัฒนาอุตสาหกรรม

นอกจากนี้ รัฐบาลเมียนมาร์มีแผนจะพัฒนาอุตสาหกรรมภายใน ประเทศ โดยได้กำหนดแผนระยะ 30 ปี (พ.ศ. 2543/4 – 2573/4) เรียกแผนการพัฒนานี้ว่า “30 Year Industrial Development Plan (2000/01 to 2030/31) เพื่อเปลี่ยนแปลงการผลิตจากภาคเกษตรไปสู่ภาคอุตสาหกรรม ยุทธศาสตร์ที่จะรองรับแผน 30 ปี โดยการตั้ง เขตอุตสาหกรรมขึ้น 18 แห่งทั่วประเทศ เพื่อดึงดูดการลงทุนในปี

พ.ศ. 2533 และพ.ศ. 2538 รัฐบาลได้ตั้งคณะกรรมการพัฒนาอุตสาหกรรมเมียนมาร์ (The Myanmar Industrial Development Committee) ซึ่งมีรัฐมนตรีกระทรวงอุตสาหกรรมเป็นประธาน โดยมีเป้าหมายในการพัฒนาอุตสาหกรรมดังต่อไปนี้

1. เพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมเกษตร
2. เพื่อยกระดับคุณภาพและปริมาณของผลผลิตภาคอุตสาหกรรม
3. เพื่อผลิตชิ้นส่วนเครื่องจักรใหม่ๆ
4. เพื่อผลิตเครื่องจักร ชิ้นส่วน และเครื่องมือสำหรับโรงงาน

อุตสาหกรรม และ

5. สร้างรากฐานที่มั่นคงเพื่อเปลี่ยนประเทศไปสู่การเป็นประเทศอุตสาหกรรม พร้อมกันนี้ เมียนมาร์ได้กำหนดยุทธศาสตร์เพื่อรองรับเป้าหมายเหล่านี้ ซึ่งได้แก่

- 5.1 เพื่อพัฒนาอุตสาหกรรมของรัฐ สหกรณ์ และเอกชน
- 5.2 เพื่อกระตุ้นและสนับสนุนการพัฒนาทรัพยากรด้านการเกษตร
- 5.3 เพื่อสนับสนุนอุตสาหกรรมทดแทนการนำเข้า และกระตุ้นการผลิตเพื่อการส่งออก
- 5.4 เพื่ออำนวยความสะดวกการลงทุนจากต่างชาติ และให้บริการความช่วยเหลือที่จำเป็นแก่ผู้ลงทุนชาวเมียนมาร์ในภาคอุตสาหกรรม
- 5.5 เพื่ออำนวยความสะดวกในการยกระดับเทคโนโลยีด้านข้อมูลให้เท่าเทียมกับต่างชาติ ^[5]

ยุทธศาสตร์ที่สำคัญในการพัฒนาอุตสาหกรรม คือ การสนับสนุน

ภาคเอกชนเข้ามาลงทุนในภาคนี้ให้มากขึ้น นอกจากนี้ รัฐบาลเมียนมาร์ ยังสนับสนุนให้ชาวต่างชาติเข้ามาลงทุนในด้านอุตสาหกรรมเช่นกัน ผ่านการเข้าร่วมทุนกับนักลงทุนเมียนมาร์ในลักษณะของการลงทุนร่วม (Joint Venture) หรือการลงทุนทางตรง ทั้งนี้ เพื่อเป็นการระดมทุนในกิจการอุตสาหกรรมใหญ่ รวมทั้งเพื่อเป็นการยกระดับความสามารถในการผลิตด้วยเทคโนโลยีทันสมัย หลังจากการปิดประเทศไปเป็นเวลา 26 ปี อันเนื่องจากระบบสังคมนิยมวิถีมียนมาร์ (The Burmese Way to Socialism) ซึ่งมีหลักการดำเนินการในการพึ่งพาต่างชาติให้น้อยที่สุด และเน้นการพึ่งพาตนเอง การปิดตัวเองจากการติดต่อกับต่างประเทศ ทำให้ขาดการเรียนรู้ในเทคโนโลยีที่ทันสมัย ส่งผลให้การผลิตของภาคอุตสาหกรรมเมียนมาร์ยังล้าหลังเมื่อเทียบกับประเทศเพื่อนบ้าน ดังนั้น เมื่อรัฐบาลมีนโยบายสนับสนุนการพัฒนาภาคอุตสาหกรรม จึงต้องการสนับสนุนด้านเทคโนโลยีจากต่างชาติในการพัฒนาและถ่ายทอดวิชาการที่ทันสมัยให้กับนักลงทุนชาวเมียนมาร์ และเพื่อการดำเนินการเป็นไปตามเป้าประสงค์ รัฐบาลได้กำหนดเขตนิคมอุตสาหกรรม 18 แห่ง เพื่อสนับสนุนให้เอกชนเข้าไปลงทุน และสนับสนุนการถ่ายโอนอุตสาหกรรม และโรงงานที่เป็นรัฐวิสาหกิจให้เอกชนดำเนินงาน โดยในส่วนของเขตนิคมอุตสาหกรรมนั้น รัฐบาลได้กำหนดพื้นที่กระจายไปทั่วประเทศ หากแต่ส่วนใหญ่ ยังคงกระจุกตัวเฉพาะบริเวณตอนกลางของประเทศ เป็นสำคัญ โดยเฉพาะในเขตเมืองหลัก อาทิ ย่างกุ้ง พะโค มัณฑะเลย์ เป็นต้น อย่างไรก็ตามรัฐบาลได้เพิ่มพื้นที่ของเขตนิคมอุตสาหกรรมไปอยู่บริเวณชายแดน ซึ่งมีอาณาเขตติดต่อกับจีนและไทย อีกทั้งยังได้กำหนดพื้นที่บางแห่งให้เป็นเขตเศรษฐกิจพิเศษ เช่น เขตเศรษฐกิจพิเศษติละวา

โดยสรุปอาจกล่าวได้ว่า รัฐบาลเมียนมาร์มียุทธศาสตร์ในการสนับสนุนภาคอุตสาหกรรม ประกอบด้วย

1. การสนับสนุนให้เอกชนเข้ามาลงทุนเพิ่มขึ้น
2. การสนับสนุนการแปรรูปรัฐวิสาหกิจ
3. การกำหนดพื้นที่นิคมอุตสาหกรรม เพื่อสนับสนุนการลงทุนเป็น

3 ลักษณะ คือ

- 1) พื้นที่นิคมอุตสาหกรรม 18 แห่ง
- 2) พื้นที่เขตเศรษฐกิจพิเศษ
- 3) พื้นที่นิคมอุตสาหกรรมในบริเวณชายแดน

3

ประวัติความเป็นมาของระบบราชการ

3.1 ความเป็นมาของระบบราชการ

ข้าราชการในยุคก่อนตกเป็นอาณานิคม หรือยุคที่กษัตริย์เมียนมาร์ยังดำรงอยู่ เป็นที่เคารพยกย่องของผู้คน ถึงแม้ว่าการคัดเลือก การแต่งตั้ง และเงื่อนไขการให้บริการไม่เข้มงวด กษัตริย์เป็นผู้แต่งตั้งผู้คงแก่เรียนที่มีความรู้ความสามารถและผู้เชี่ยวชาญการบริหารบ้านเมือง ดูได้จาก การตัดสินของศาล คำสั่ง และกิจกรรมต่างๆ เป็นเรื่องสามัญทั่วไป ได้มีการจัดบันทึกอย่างละเอียด ซึ่งสะท้อนภาพให้เห็นว่าพินความรู้ของเมียนมาร์อยู่ในระดับสูง แม้เป็นช่วงเวลาที่ยังถูกข่มขู่เข้ายึดครอง ก็ต้องยอมรับว่าความสามารถในการอ่านออกเขียนได้ของชาวเมียนมาร์อยู่ในระดับสูงกว่าคนในอาณานิคมอื่นๆ ของอังกฤษ ความสำเร็จในภาษาและวรรณกรรมเป็นเรื่องที่ผู้คนต้องยกย่องและกล่าวถึง

หลังจากตกเป็นอาณานิคม สำนักงานของบริษัท บริติช อีส อินเดีย ซึ่งมีสำนักงานใหญ่อยู่ที่กัลกัตตาเป็นผู้บริหารเขตปกครองในปี พ.ศ. 2428 เมียนมาร์ทั้งหมดถูกผลักดันให้อยู่ใต้กฎระเบียบของอาณานิคมระหว่างปี พ.ศ. 2429-2480 (ค.ศ. 1886-1937) เมียนมาร์ถูกจัดการดูแลให้เป็นเพียงหนึ่งจังหวัดของอินเดีย และถูกปกครองโดยอุปราชของอังกฤษในอินเดีย

จากรายงานของคณะกรรมการชุด Mac Aulay Jowelt ในปี พ.ศ. 2368 ว่าหน่ออ่อนของระบบการบริหารจัดการได้ถูกกำหนดให้ไปใช้ในอินเดียและเมียนมาร์ โดยบุคลากรชาวอังกฤษกับชาวพื้นเมืองอีกบางส่วน ข้าราชการชั้นหัวหน้าในแต่ละระดับชั้นและข้าราชการอินเดียต่างมีความสุขกับอิทธิฤทธิ์ต่างๆ และคำนึงถึงการเป็นชนชั้นนำ ในปี

พ.ศ. 2480 เมียนมาร์ถูกแยกออกจากอินเดีย คณะกรรมการบริการภาครัฐที่แยกออกมาถูกจัดตั้งขึ้นในเมียนมาร์เพื่อสรรหาและบรรจุข้าราชการเมียนมาร์

หลังจากประสบความสำเร็จได้เอกราชในเดือนมกราคม พ.ศ. 2491 เมียนมาร์ยังคงใช้โครงสร้างการบริหารจัดการที่ส่งมอบโดยอังกฤษ และอิสรภาพที่ตามมา คือ มีข้าราชการเมียนมาร์เกือบทั้งหมดเป็นชาวเมียนมาร์ (ยกเว้นการบริการที่อาศัยผู้เชี่ยวชาญมืออาชีพ)

ในปี พ.ศ. 2496 มีประกาศใช้กฎหมายข้าราชการพลเรือน และคณะกรรมการสหภาพข้าราชการเป็นเรื่องที่มาก่อนของคณะกรรมการคัดเลือกและการฝึกอบรมข้าราชการพลเรือน (The Civil Service Selection and Training Board - CSSTB) ถูกจัดตั้งในปี พ.ศ. 2520 มีการประกาศใช้กฎหมายคณะกรรมการคัดเลือกและการฝึกอบรมข้าราชการพลเรือน และมีการแต่งตั้งคณะกรรมการคัดเลือกและการฝึกอบรมข้าราชการพลเรือน

สถาบันการฝึกอบรมข้าราชการ Phaung gyi ก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 2508 ภายใต้การกำกับของกระทรวงมหาดไทย และถูกย้ายไปอยู่ภายใต้การบริหารของคณะกรรมการคัดเลือกและฝึกอบรมข้าราชการพลเรือน (CSSTB) ในปี พ.ศ. 2520 ซึ่งตั้งแต่ดำเนินงานมา มีประธานมาแล้ว 7 คน ในนามของคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนและคณะกรรมการคัดเลือกและฝึกอบรมข้าราชการพลเรือน (CSSTB) อีกทั้งสำนักงานใหญ่ของคณะกรรมการคัดเลือกและฝึกอบรมข้าราชการพลเรือน (CSSTB) ที่รวมถึงกรรมการคัดเลือกและการฝึกอบรมข้าราชการพลเรือน (CSSTB) และกรรมการข้าราชการพลเรือน (CSAD) ได้เปิดทำการ

ใหม่ที่กรุงเนปิดอว์ ตั้งแต่วันที่ 21 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2549 เป็นต้นมา

นอกจากนี้รัฐบาลเมียนมาร์ได้รับการช่วยเหลือในการพัฒนาบุคลากรภาครัฐโดยความช่วยเหลือจากต่างประเทศมาโดยตลอด อย่างโครงการความร่วมมือกับมูลนิธิสันติภาพซาคากาว่า (SPF) ของญี่ปุ่น ได้จัดประชุมเชิงปฏิบัติการให้แก่บุคลากรภาครัฐปีละ 120 คน ในหัวข้อ “การฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการ การเพิ่มประสิทธิภาพของข้าราชการพลเรือนเมียนมาร์” ในระหว่างปี พ.ศ. 2545-2547 ซึ่งการฝึกอบรมนี้ประสบความสำเร็จในส่วนที่เพิ่มประสิทธิภาพข้าราชการพลเรือนในการทำงานร่วมกัน และในปี พ.ศ. 2545 ประเทศสิงคโปร์ได้บริจาคเงินช่วยเหลือจัดตั้งโรงเรียนการฝึกอบรมเมียนมาร์สิงคโปร์ (Singapore-Myanmar Training School) ในอย่างกึ่งตามโปรแกรมเริ่มต้นเพื่อการรวมกลุ่มอาเซียน (The Initiative for ASEAN Integration Programme-IAI) โดยมีเนื้อหาครอบคลุมความหลากหลายในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นด้านภาษาอังกฤษ เทคโนโลยีสารสนเทศ การบริหารภาครัฐ การค้า และการท่องเที่ยว

โรงเรียนการฝึกอบรมเมียนมาร์สิงคโปร์นี้ ยังมีโปรแกรมที่ได้มาตรฐานยกระดับสำหรับครูผู้ฝึกอบรมด้านต่างๆ จึงมีการส่งครูผู้ฝึกอบรมมาเรียนในหลายหลักสูตรที่โรงเรียนนี้ และยังมี การส่งครูผู้ฝึกอบรมเด่นๆ ให้มีโอกาสได้เข้าร่วมหลักสูตรการฝึกอบรมต่างๆ และเป็นตัวแทนไปปฏิบัติงานในต่างประเทศ เช่น มาเลเซีย สิงคโปร์ ไทย ญี่ปุ่น อินเดีย เกาหลี จีน และ ฯลฯ

4

ภาพรวมของระบบราชการ

4.1 รัฐบาล นโยบายรัฐบาล และนโยบาย การเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

4.1.1 นโยบายรัฐบาล

นโยบายต่างประเทศ

โดยรวมนโยบายต่างประเทศของเมียนมาร์เป็นไปตามแนวทางที่ได้ประกาศไว้ตั้งแต่ได้รับเอกราชเมื่อปี พ.ศ. 2491 (ค.ศ. 1948) และปฏิบัติสืบต่อกันมา โดยมีหลักการสำคัญ ดังนี้

1. รักษาหลัก 5 ประการของการอยู่ร่วมกันอย่างสันติ

- การเคารพเอกราชและอธิปไตย
- การไม่รุกราน
- การไม่แทรกแซงกิจการภายใน
- การรักษาผลประโยชน์ร่วมกันและความเท่าเทียมกัน
- การอยู่ร่วมกันอย่างสันติ

2. รักษาความสัมพันธ์ที่เป็นมิตรกับทุกประเทศ โดยเฉพาะกับประเทศเพื่อนบ้าน

3. สนับสนุนสหประชาชาติและองค์การของสหประชาชาติ

4. ดำเนินความสัมพันธ์และความร่วมมือทวิภาคีและพหุภาคีในกรอบของนโยบายต่างประเทศที่เป็นอิสระ

5. ประสานงานและร่วมมือกับกลุ่มประเทศในภูมิภาคด้านเศรษฐกิจและสังคม

6. ดำเนินการอย่างแข็งขันเพื่อสันติภาพของโลกและความมั่นคง

ต่อต้านลัทธิจักรวรรดินิยม อาณานิคม และอาณานิคมในรูปแบบใหม่ โดยเฉพาะการแทรกแซงกิจการภายใน และการมีอำนาจเหนือรัฐอื่น และเพื่อความเสมอภาคด้านเศรษฐกิจ

7. ยอมรับความช่วยเหลือจากภายนอก เพื่อการพัฒนาประเทศโดยไม่มีเงื่อนไขผูกมัด

ในปัจจุบันเมียนมาร์ให้ความสำคัญอย่างยิ่งต่อหลักการไม่แทรกแซงกิจการภายใน รัฐบาลเมียนมาร์ยืนยันกรานที่จะดำเนินการทางการเมืองตามแนวทางของตน ไม่ให้ฝ่ายใดเข้ามาก้าวล่วงกิจการภายใน ขณะเดียวกันก็พยายามรักษาความสัมพันธ์ที่ดีกับประเทศที่จะเอื้อประโยชน์ต่อเมียนมาร์ โดยเฉพาะประเทศในภูมิภาคเพื่อเป็นพันธมิตรในการรับมือกับแรงกดดันจากประเทศตะวันตก

นโยบายเศรษฐกิจ

จากเศรษฐกิจโลกยุคไร้พรมแดน จึงทำให้เป็นแรงผลักดันให้ประเทศเมียนมาร์ปรับการจัดการระบบเศรษฐกิจจากระบบวางแผนส่วนกลาง (Centrally-planned Economy) มาเป็นระบบตลาดเสรีและเปิดประเทศรองรับการส่งเสริมการลงทุนจากภายนอก ส่งเสริมการส่งออก การท่องเที่ยว และขยายความร่วมมือทางเศรษฐกิจกับภูมิภาคที่ทำให้เศรษฐกิจมีการเติบโตอย่างทั่วถึง ซึ่งดูได้จากรายงานเศรษฐกิจสหภาพเมียนมาร์ของธนาคารแห่งประเทศไทยพบว่า เศรษฐกิจเมียนมาร์ปี พ.ศ. 2555 (ค.ศ. 2012) ขยายตัวมากขึ้น จากแรงขับเคลื่อนของการลงทุนด้านพลังงานน้ำมันและก๊าซเป็นสำคัญ รวมทั้งความพยายามการปฏิรูปเศรษฐกิจและการเมือง จึงส่งผลให้ประเทศตะวันตกทั้งสหรัฐอเมริกา

สหภาพยุโรป และอีกหลายประเทศเริ่มผ่อนคลายมาตรการคว่ำบาตร รวมถึงการดำเนินนโยบายต่างประเทศในการมุ่งสร้างความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับประเทศในภูมิภาคอาเซียนมากขึ้น ถือเป็นการสร้างความเชื่อมั่นให้กับนักลงทุนจากต่างประเทศ

จากการประเมินล่าสุดของกองทุนการเงินระหว่างประเทศ (International Monetary Fund) หรือ IMF คาดว่าปีงบประมาณ พ.ศ. 2555/2556 เศรษฐกิจจะขยายตัวร้อยละ 6.3 และปีงบประมาณ พ.ศ. 2556/57 ขยายตัวร้อยละ 5.4 และยังขยายตัวต่อเนื่องในอีก 4 ปี งบประมาณเฉลี่ยร้อยละ 6.7 ต่อปี แนวโน้มด้านการค้าระหว่างประเทศ และการลงทุนยังคงเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง จากความเชื่อมั่นสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจที่มีการเปลี่ยนแปลงในทิศทางที่ดีขึ้น และมาตรการคว่ำบาตรผ่อนคลายมากขึ้นในปี พ.ศ. 2556 การประกาศกฎหมายการลงทุนฉบับใหม่ และกฎหมายเหมืองแร่ที่กำลังออกมา ภาคการเงินมีการปฏิรูประบบสถาบันการเงินเพื่อรองรับด้านเศรษฐกิจ ธนาคารกลางเมียนมาร์ได้เปลี่ยนระบบอัตราแลกเปลี่ยนหลายอัตรามาเป็นระบบเดียว คือระบบอัตราแลกเปลี่ยนลอยตัวแบบจัดการ (Managed Float Exchange Rate) นับเป็นการปฏิรูประบบการเงินที่สำคัญของเมียนมาร์ ส่งผลให้อัตราแลกเปลี่ยนทางการเดิมอยู่ที่ 6 จ๊ิต/ดอลลาร์ สรอ. มาอยู่ที่ 818 จ๊ิต/ดอลลาร์ สรอ. เป็นการสร้างความเชื่อมั่นให้กับพ่อค้าและนักลงทุน เนื่องจากมีอัตราใกล้เคียงอัตราตลาดมืด อีกทั้งธนาคารกลางเมียนมาร์ได้ผ่อนคลายให้ธนาคารพาณิชย์ในประเทศ 11 แห่ง สามารถรับแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ และอนุญาตให้ธุรกิจและบุคคลธรรมดาสามารถขออนุญาตเป็นบุคคลรับอนุญาต เพื่อเพิ่มช่องทางแลกเปลี่ยน

เงินตราและเพิ่มสภาพคล่องในการทำธุรกรรมเงินตราต่างประเทศในระบบมากขึ้น

ต่อมากระทรวงการคลังและรายได้ประกาศอนุญาตให้ธนาคารต่างประเทศที่มีสำนักงานตัวแทนในเมียนมาร์สามารถเจรจาร่วมทุนกับธนาคารพาณิชย์เอกชนทั้ง 11 แห่งที่ได้รับอนุญาตให้บริการธนาคารด้านต่างประเทศ และในจำนวนนี้มี 4 ธนาคารที่ให้บริการเงินโอนแรงงานต่างประเทศ ซึ่งในอนาคตมีแนวโน้มจะอนุญาตให้เปิดสาขาและบริการเต็มรูปแบบ

นอกจากนี้รัฐบาลเมียนมาร์ทำข้อตกลงร่วมมือกับตลาดหุ้นโตเกียว และกลุ่มหลักทรัพย์ไควา (Tokyo Stock Exchange and Daiwa Securities Group) ที่จะให้ความช่วยเหลือจัดตั้งตลาดหลักทรัพย์ คาดว่า จะเริ่มเปิดตลาดหลักทรัพย์ภายในปี พ.ศ. 2558 ส่วนด้านการค้าระหว่างประเทศคาดว่า จะมีรายได้จากการส่งออกก๊าซธรรมชาติในแหล่งใหม่ที่เริ่มส่งออกได้ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2556 และภาคการท่องเที่ยวที่ยังมีแนวโน้มขยายตัวต่อเนื่องจากนักท่องเที่ยวยุโรปและสหรัฐอเมริกา ประกอบกับมีนักลงทุนจากต่างประเทศเดินทางเข้าไปสำรวจพื้นที่เพื่อมองหาช่องทางการลงทุนในอนาคต

นโยบายด้านสุขภาพ

นโยบายสุขภาพแห่งชาติได้รับการพัฒนาในปี พ.ศ. 2536 ที่มีการเริ่มต้นโดยคำแนะนำของคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ นโยบายสุขภาพแห่งชาติได้วางเป้าหมายสุขภาพที่สำคัญ คือ ใช้วิธีการดูแลสุขภาพเบื้องต้น และจะระบุไว้อย่างชัดเจนในการดำเนินกิจกรรมสุขภาพในการ

ทำงานร่วมกันอย่างใกล้ชิด และทำงานร่วมกับกระทรวงที่เกี่ยวข้อง
เมียนมาร์ได้กำหนดและดำเนินการจัดทำแผนสุขภาพในระยะยาว และ
ในปัจจุบันเป็นไปตามแผนสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. 2549-2554 ภายใน
กรอบระยะเวลาห้าปี โดยปีที่สอง วิทยาลัยศัลยกรรมของเมียนมาร์ พ.ศ.
2573 มีเป้าหมายที่จะเพิ่มอายุเฉลี่ยโดยคาดหวังที่อายุ 75 ปี การให้
บริการการดูแลสุขภาพผู้สูงอายุจะได้รับการรักษาพยาบาลฟรีได้รับการ
ยกเว้นจากส่วนแบ่งค่าใช้จ่าย และได้รับการดูแลเป็นพิเศษในครอบครัว
และชุมชน เช่น บริการที่อยู่อาศัยสำหรับผู้สูงอายุที่กำลังเผชิญปัญหา
สังคมและความยากลำบากในการทำกิจกรรมในชีวิตประจำวันและไม่มี
ครอบครัว โดยให้การสนับสนุนทางสังคมโดยไม่คำนึงถึงเชื้อชาติ บ้าน
ผู้สูงอายุทุกคนมีคณะกรรมการกำกับดูแล รวมทั้งข้าราชการพลเรือนที่
เกษียณอายุราชการ นอกจากนี้กรมสวัสดิการสังคมยังให้ความช่วยเหลือ
ด้านการเงินและเทคนิค สร้างขีดความสามารถรวมถึงวิธีการที่จะเข้าใจ
และตรวจสอบพื้นฐานสาเหตุของการเจ็บป่วย และมีอิทธิพลต่อปัจจัย
ทางสังคม สุขภาพจิตใจ และปัญหาที่คนกำลังเผชิญ จึงจะสามารถเข้าใจ
และมีความเห็นอกเห็นใจต่อผู้ป่วยสูงอายุ มีการอบรมกิจกรรมการออก
กำลังกายที่ง่ายและใช้งานได้

นโยบายการลงทุนจากต่างชาติของเมียนมาร์

ภายหลังการปฏิรูปประเทศ

นับตั้งแต่เมียนมาร์ได้ริเริ่มการปฏิรูปประเทศ ในปี พ.ศ. 2553 โดย
รัฐบาลชุดใหม่ที่มีใช้รัฐบาลทหาร มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นอย่างมาก
โดยเฉพาะในด้านการเปิดเสรีการค้าและการลงทุน ซึ่งถือเป็นการปูทาง

ให้เมียนมาร์สามารถรวมตัวเข้ากับเศรษฐกิจโลกได้อีกครั้งหลังจากที่ได้ปิดประเทศมายาวนานกว่า 5 ทศวรรษ ทั้งยังเสริมสร้างภาพลักษณ์ด้านบวกของเมียนมาร์ในสายตาชาวโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเสริมสร้างความเชื่อมั่นของนักลงทุนต่างชาติ

การปฏิรูปนโยบายเศรษฐกิจมหภาคที่สำคัญ คือ การทบทวนปรับปรุงกฎหมายการลงทุนฉบับเดิมให้มีความทันสมัยและสอดคล้องกับสภาพแวดล้อมในปัจจุบัน ทั้งยังสอดคล้องกับแผนงานภายใต้กรอบการปฏิรูปทางเศรษฐกิจและสังคม (Framework for Economic and Social Reform: FESR) ซึ่งเป็นแผนงานในช่วง 3 ปี (พ.ศ. 2556-2558) โดยการปฏิรูปประเทศเมียนมาร์ด้านการลงทุน เมื่อปี พ.ศ. 2555 เมียนมาร์ได้มีการออกกฎหมายการลงทุนฉบับใหม่ (Foreign Investment Law: FIL) มาใช้แทนกฎหมายฉบับเดิม มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมการลงทุนจากต่างชาติในเมียนมาร์ ซึ่งถือเป็นปัจจัยสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศ รวมถึงการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ การถ่ายทอดเทคโนโลยี การสร้างการจ้างงานภายในประเทศ อันนำไปสู่การลดความยากจน และการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน มีหน่วย งานหลักที่รับผิดชอบการพิจารณาอนุมัติโครงการลงทุนของต่างชาติ คือ คณะกรรมาธิการการลงทุนแห่งเมียนมาร์ (Myanmar Investment Commission: MIC)

ตามกฎหมายการลงทุนฉบับใหม่ การลงทุนจากต่างชาติในเมียนมาร์จะสามารถทำได้ในขอบเขตที่กว้างขวางมากขึ้น อนุญาตให้ต่างชาติเข้ามาลงทุนได้เกือบทุกสาขา ยกเว้นในสาขาที่ระบุไว้ในรายการที่ห้ามมิให้ต่างชาติเข้ามาลงทุน (Negative List) ซึ่งครอบคลุมธุรกิจที่มีผล

กระทบต่อวัฒนธรรมและขนบธรรมเนียมประเพณี สาธารณสุข ระบบนิเวศน์ และสิ่งแวดล้อม เป็นต้น

สำหรับสิทธิประโยชน์พิเศษด้านการลงทุน เมื่อเปรียบเทียบระหว่าง กฎหมายการลงทุนฉบับเดิมกับฉบับใหม่พบว่า นักลงทุนต่างชาติจะได้รับ จากสิทธิประโยชน์ด้านต่างๆ มากขึ้นกว่าเดิม ที่เห็นได้ชัดคือสิทธิ ประโยชน์ในการยกเว้นภาษีเงินได้ในระยะเวลา 5 ปี (เมื่อเทียบกับ 3 ปี ตามกฎหมายเดิม) และยังสามารถต่ออายุได้ หากรัฐบาลเมียนมาร์เห็น ว่าเป็นการลงทุนที่เป็นประโยชน์ต่อรัฐ นอกจากนี้ ยังให้การยกเว้นภาษี นำเข้า เครื่องจักร อุปกรณ์ และวัสดุที่ใช้ในการก่อสร้างกิจการ รวมถึง ภาษีนำเข้าวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตในช่วง 3 ปีแรกของกิจการ ส่วนสิทธิ ประโยชน์ในการเช่าซื้อที่ดิน นักลงทุนต่างชาติสามารถเช่าซื้อที่ดินใน ระยะเวลาจนถึง 50 ปี (เมื่อเทียบกับ 30 ปี ตามกฎหมายเดิม) และ สามารถต่ออายุได้ 2 ครั้ง ครั้งละไม่เกิน 10 ปี รวม 70 ปี (เมื่อเทียบกับ 15 ปี ตามกฎหมายเดิม รวม 45 ปี) ทั้งนี้ หากเป็นการลงทุนในพื้นที่ ที่ยังไม่พัฒนาและห่างไกลการติดต่อคณะกรรมการการลงทุนแห่ง เมียนมาร์ (MIC) อาจพิจารณาขยายการต่ออายุการเช่าซื้อที่ดินอีก 10 ปี

อย่างไรก็ดี ประเด็นที่มีลักษณะพิเศษของกฎหมายฉบับนี้ และนัก ลงทุน ต่างชาติจำเป็นต้องให้ความสำคัญ คือ เรื่องการจ้างแรงงาน ท้องถิ่นชาวเมียนมาร์ในสัดส่วนที่เพิ่มขึ้นตลอดช่วงระยะเวลาการลงทุน กล่าว คือ อย่างน้อยร้อยละ 25 ในช่วง 2 ปีแรก เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 50 ในปีที่ 3-4 และร้อยละ 75 ในปี 5-6 นอกจากนี้ การลงทุนจากต่างชาติใน เมียนมาร์ยังถูกกำกับดูแลตามกฎหมายเขตเศรษฐกิจพิเศษ ปี พ.ศ. 2554 และกฎหมายเขตเศรษฐกิจพิเศษทวายปี พ.ศ. 2554 ซึ่งปัจจุบัน

เมียนมาร์อยู่ระหว่างพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษ 3 แห่ง คือ ทวาย Kyauk Phue และ Thilawa ซึ่งจะให้สิทธิประโยชน์ส่วนใหญ่คล้ายคลึงกับที่ ได้รับตามกฎหมายการลงทุนฉบับใหม่ และเน้นการส่งเสริมการลงทุนใน ภาคการผลิตเพื่อการส่งออก

นโยบายการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

กระบวนการปฏิรูปในเมียนมาร์เป็นไปตามขั้นตอนดังนี้ ระยะเวลาที่ 1 คือ การปฏิรูปทางการเมือง การปรองดอง การให้อิสระกับสื่อมวลชน ระยะเวลาที่ 2 คือ การแสดงบทบาทร่วมในสังคมอาเซียน และมีเป้าหมายในการ ก้าวเข้าสู่ระยะที่ 3 คือ ยุทธธรรมาภิบาล (Good Governance) ซึ่งรัฐบาล เมียนมาร์ได้ผลักดันอย่างเต็มที่ ตั้งแต่การเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬา ซีเกมส์ (South-East Asian Games: SEA Games) ในปีที่ผ่านมา เป็น เจ้าภาพในการจัดการประชุมรัฐมนตรีต่างประเทศอาเซียน ณ เมืองพุกาม ซึ่งเป็นการประชุมที่มีรัฐมนตรีต่างประเทศจากประเทศสมาชิกอาเซียน ทั้ง 10 ประเทศมาหารือ เพื่อวางแนวทางการดำเนินงานของกิจกรรม อาเซียนตลอดทั้งปี ต่อมาก็เป็นการจัดอาเซียนพาราเกมส์ พ.ศ. 2557 (ASEAN Para Games)

กิจกรรมทั้งหมดเหล่านี้ ได้พิสูจน์แล้วว่าเมียนมาร์มีความพร้อมมาก ด้านประสิทธิภาพและความตั้งใจ ฉะนั้นในเรื่องความพร้อมด้าน AEC สำหรับเมียนมาร์มีการเตรียมตัวต่างๆ มากมาย ที่สำคัญที่สุด คือ การ เป็นประธานอาเซียนของเมียนมาร์ในปี พ.ศ. 2557 นี้ เนื่องจากในปี พ.ศ. 2558 สมาชิกทั้ง 10 ประเทศในอาเซียนจะเคลื่อนตัวเข้าสู่ความเป็น ประชาคมอาเซียน ฉะนั้น ผู้ที่ได้เป็นประธานอาเซียนในปีนี้จะมีความ

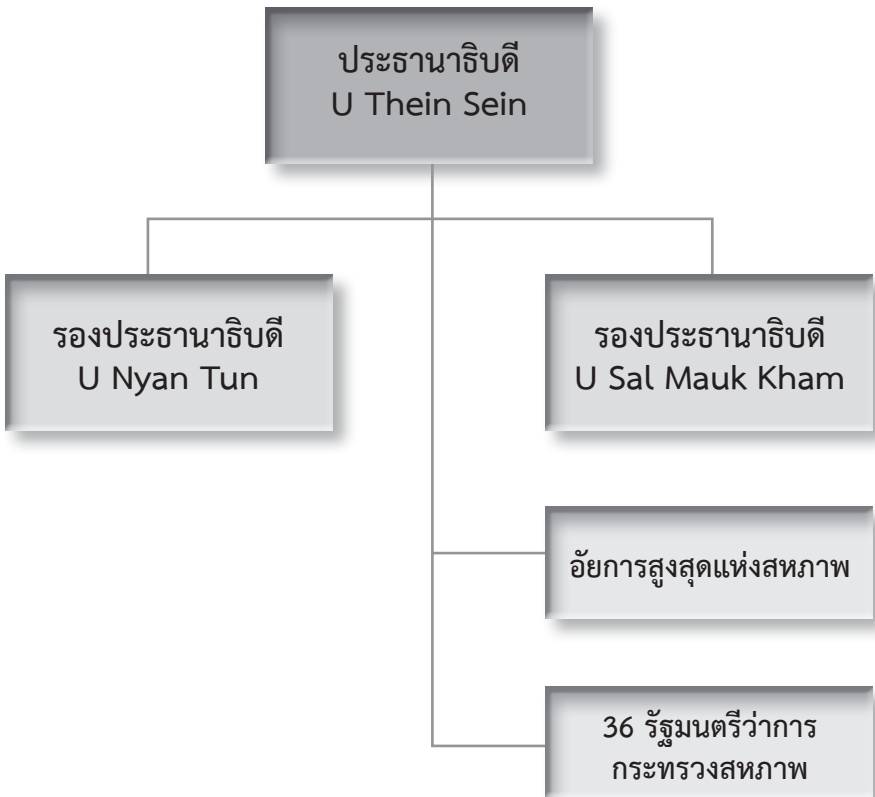
สำคัญมาก เพราะต้องเป็นผู้วางกลไกทุกอย่างเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมในปีถัดไป อย่างไรก็ตามการได้มาเป็นประธานอาเซียนของเมียนมาร์นั้นถือเป็นความท้าทายอย่างมาก ด้วยการเป็นประธานอาเซียนครั้งแรกของประเทศเมียนมาร์ ฉะนั้นความสำเร็จของการเป็นประธานอาเซียนในครั้งนี้นำพาเมียนมาร์ไปสู่แถวหน้าของสังคมที่มีอาเซียนเป็นเสาหลัก อีกทั้งได้รับผลประโยชน์ทางการเมืองที่มีนัยสำคัญอย่างมากสำหรับเมียนมาร์ในอนาคต เพื่อพัฒนาการทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมในอนาคต

ด้านสังคมของเมียนมาร์ในปัจจุบันเปิดมากขึ้น ชาวเมียนมาร์ในปัจจุบันเล่น Social Media ไม่ว่าจะเป็น facebook, twitter, line ทำให้โลกและชาวเมียนมาร์ต่างรับรู้ความเป็นไปของกันและกันผ่านสื่อออนไลน์ที่ไร้พรมแดนด้วยพัฒนาการรับรู้ทั้งหลายเหล่านี้ ทำให้เมียนมาร์พลิกบทบาทจากที่เคยถูกนานาชาติประเทศคว่ำบาตรหรือมองข้ามกลายเป็นบุเรงนองยุคไฮเทคก็ย่อมได้

4.2 จำนวน และรายชื่อกระทรวงพร้อมที่ติดต่อ

4.2.1 โครงสร้างรัฐบาล

4.2.2 หน่วยงานราชการของเมียนมาร์

หน่วยงานราชการของเมียนมาร์ มีทั้งหมด 30 กระทรวง ดังนี้

กระทรวง	ข้อมูลติดต่อ
 1. กระทรวงกลาโหม (Ministry of Defence)	เว็บไซต์ http://www.modins.net myanmarinfo/ministry/defence.htm
 2. กระทรวงเกษตร และชลประทาน (Ministry of Agriculture and Irrigation)	เว็บไซต์ http://www.moai.gov.mm/
 3. กระทรวงอุตสาหกรรม (Minister of Industry)	เว็บไซต์ http://www.industry1myanmar.com/ http://www.industry2.gov.mm/
 4. กระทรวงการต่างประเทศ (Ministry of Foreign Affairs)	เว็บไซต์ http://www.mofa.gov.mm

กระทรวง	ข้อมูลติดต่อ
 <p>5. กระทรวงการวางแผนและ พัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติ (Minister of National Planning and Economic Development)</p>	<p>ที่อยู่ Building No 1 , Nay Pyi Taw, Myanmar โทรศัพท์ +95 67407013 เว็บไซต์ https://www.mnped.gov.mm/</p>
 <p>6. กระทรวงคมนาคม (Ministry of Transport)</p>	<p>ที่อยู่ Office Building No. (5), Nay Pyi Taw โทรศัพท์ 095-67411039 เว็บไซต์ http://www.mot.gov.mm อีเมล minotran@mptmail.net.mm</p>
 <p>7. กระทรวงแรงงาน (Ministry of Labour)</p>	<p>ที่อยู่ Building No.5, Ministry of Labour โทรศัพท์ 067-430092 , 067-430079 เว็บไซต์ http://www.modins.net/ myanmarinfo/ministry/labour.htm อีเมล mol@mptmail.net.mm</p>
 <p>8. กระทรวงศึกษาธิการ (Ministry of Education)</p>	<p>เว็บไซต์ http://www.myanmareducation.edu.mm อีเมล comphq@dhelm-edu.gov.mm</p>

กระทรวง

ข้อมูลติดต่อ

9. กระทรวงพลังงาน
(Ministry of Energy)

ที่อยู่ Building No.6, Nay Pyi Taw City,
Myanmar
โทรศัพท์ 095- 67411060
เว็บไซต์ [http://www.modins.net/
myanmarinfo/ministry/energy.htm](http://www.modins.net/myanmarinfo/ministry/energy.htm)
อีเมล moe.ho@energy.gov.mm

10. กระทรวงการขนส่งทางรถไฟ
(Ministry of Rail Transporta-
tion)

เว็บไซต์ [http://www.modins.net/
yanmarinfo/ministry/rail.htm](http://www.modins.net/yanmarinfo/ministry/rail.htm)

11. กระทรวงสาธารณสุข
(Ministry of Health)

เว็บไซต์ <http://www.moh.gov.mm>

12. กระทรวงพาณิชย์
(Minister of Commerce)

เว็บไซต์ <http://www.commerce.gov.mm>

กระทรวง	ข้อมูลติดต่อ
 <p>13. กระทรวงการโรงแรมและการท่องเที่ยว (Minister of Hotels and Tourism)</p>	<p>ที่อยู่ The Republic of the Union of Myanmar Building No. 33, Naypyitaw โทรศัพท์ 067- 406454, 406061, 406130 เว็บไซต์ http://www.myanmar.com อีเมล mo.moht@mptmail.net.mm, dg.dht@mptmail.net.mm, mtt.mht@mptmail.net.mm</p>
 <p>14. กระทรวงการคลังและสรรพากร (Minister of Finance and Revenue)</p>	<p>เว็บไซต์ http://www.myanmar.com/finance/</p>
 <p>15. กระทรวงการสื่อสารและเทคโนโลยีสารสนเทศ (Ministry of Communications, Posts and Telegraphs)</p>	<p>เว็บไซต์ http://www.modins.net/myanmarinfo/ministry/cpt.htm</p>
 <p>16. กระทรวงกิจการศาสนา (Minister of Religious Affairs)</p>	<p>เว็บไซต์ http://www.mora.gov.mm</p>

กระทรวง

ข้อมูลติดต่อ

17. กระทรวงโยธาธิการ
(Minister of Construction)

เว็บไซต์ <http://www.construction.gov.mm>

18. กระทรวงวิทยาศาสตร์
และเทคโนโลยี
(Ministry of Science and
Technology)

เว็บไซต์ [http://www.modins.net/myanmarinfo/
ministry/science.htm](http://www.modins.net/myanmarinfo/ministry/science.htm)

19. กระทรวงวัฒนธรรม
(Minister of Culture)

เว็บไซต์ [http://www.myanmar.com/ministry/
culture/](http://www.myanmar.com/ministry/culture/)

20. กระทรวงการอพยพ
และประชากร
(Ministry of Immigration &
Population)

เว็บไซต์ [http://www.myanmar.com/Ministry/
imm&popu/](http://www.myanmar.com/Ministry/imm&popu/)

กระทรวง	ข้อมูลติดต่อ
 <p>21. กระทรวงสารสนเทศ (Minister of Information)</p>	<p>เว็บไซต์ http://www.myanmar-information.Net</p>
 <p>22. กระทรวงสหกรณ์ (Ministry of Co-operatives)</p>	<p>ที่อยู่ Ministry of Cooperatives Building No. 16 Nay Pyi Taw, Myanmar</p> <p>โทรศัพท์ 095-067-410033</p> <p>เว็บไซต์ http://www.myancoop.gov.mm</p> <p>อีเมล mocoop@mptmail.net.mm</p>
 <p>23. กระทรวงกิจการชายแดน (Ministry for progress of Border Areas and National Races and Development Affairs)</p>	<p>เว็บไซต์ http://www.modins.net/myanmarinfo/ministry/border.htm</p>
 <p>24. กระทรวงพลังงานไฟฟ้า (Ministry of Electric Power)</p>	<p>เว็บไซต์ http://www.modins.net/myanmarinfo/ministry/electric.htm</p>

กระทรวง	ข้อมูลติดต่อ
<p>25. กระทรวงการกีฬา (Minister of Sports)</p>	<p>เว็บไซต์ http://www.modins.net/myanmarinfo/ministry/sport.htm</p>
<p></p> <p>26. กระทรวงป่าไม้ (Ministry of Forestry)</p>	<p>เว็บไซต์ http://www.myanmar.com/Ministry/Forest/</p>
<p></p> <p>27. กระทรวงมหาดไทย (The Ministry of Home Affairs)</p>	<p>เว็บไซต์ http://www.mora.gov.mm</p>
<p></p> <p>28. กระทรวงเหมืองแร่ (Ministry of Mines)</p>	<p>เว็บไซต์ http://www.modins.net/myanmarinfo/ministry/mine.htm</p>

กระทรวง

ข้อมูลติดต่อ

29. กระทรวงสวัสดิการสังคมการ
สงเคราะห์และการตั้งถิ่นฐานใหม่
(Minister of Social Welfare,
Relief and Resettlement)

เว็บไซต์ <http://www.myanmar.gov.mm/ministry/MSWRR/>

30. กระทรวงปศุสัตว์ ประมง
และการพัฒนาชนบท
(Minister of Livestock,
Fisheries and Rural
Development)

เว็บไซต์ <http://www.livestock-fisheries.gov.mm>

4.3 จำนวนข้าราชการทั่วประเทศพร้อมคุณลักษณะหลัก หรือคุณลักษณะหลักในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

4.3.1 จำนวนข้าราชการทั่วประเทศ

จำนวนข้าราชการเมียนมาร์ทั่วประเทศ (Population of Civil Servants) จากรายงาน เมื่อวันที่ 1 เมษายน พ.ศ. 2556 ว่ามีเกือบ 2 ล้านคนโดยแยกเป็นข้าราชการประจำ 1.2 ล้านคน เป็นพนักงาน 740,000 คน และข้าราชการเมียนมาร์ที่เกษียณอายุราชการเมื่ออายุครบ 60 ปี ที่รับบำนาญอีก 760,000 คน^[20b]

4.3.2 คุณลักษณะหลักของข้าราชการเมียนมาร์

จากการที่รัฐบาลเมียนมาร์ปกครองโดยระบอบเผด็จการทหารมาอย่างยาวนาน แม้ว่าจะเปิดให้มีการเลือกตั้ง แต่กฎระเบียบต่างๆ ยังคงอยู่ คุณลักษณะข้าราชการของเมียนมาร์จึงพอสรุปได้ดังนี้

1. ต้องไม่เป็นบุคคลที่มีความผิดตามกฎหมายที่เป็นข้อห้ามสำหรับผู้ที่เข้ารับราชการ
2. ต้องไม่เป็นบุคคลที่เป็นโรคต้องห้ามตามกฎหมายที่กำหนดสำหรับผู้ที่เข้ารับราชการ
3. ต้องเข้าใจในกฎวินัยข้าราชการ
4. ต้องปฏิบัติตามระเบียบราชการ
5. ต้องรับใช้ประเทศด้วยความซื่อสัตย์

4.3.3 คุณลักษณะหลักของข้าราชการในการเข้าสู่ ประชาคมอาเซียน

จากการจัดการประชุมข้าราชการอาวุโสอาเซียนครั้งที่ 17 ณ ประเทศเมียนมาร์ เมื่อวันที่ 26-27 กันยายน พ.ศ. 2556 ซึ่งสัมมนาถึงสาระสำคัญของข้าราชการพลเรือนที่รัฐบาลเมียนมาร์ประกาศถึงวัตถุประสงค์ว่า ต้องการให้ข้าราชการอาวุโสมีความเข้าใจร่วมกับรัฐบาลเมียนมาร์ในการเตรียมการเข้าสู่สังคมอาเซียนดังนี้

- เพื่อให้แน่ใจว่าข้าราชการอาวุโสเข้าใจองค์ประกอบที่สำคัญต่างๆ และนโยบายของรัฐ
- เพื่อให้แน่ใจว่าข้าราชการอาวุโสคุ้นเคยกับหลักธรรมาภิบาล ทั้งให้การสนับสนุนในการปฏิบัติ เพื่อทำให้เกิดการปกครองที่สะอาดโปร่งใส
- เพื่อให้แน่ใจว่าข้าราชการระดับอาวุโสต้องรอบรู้เรื่องการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และมีความรู้ด้านการบริหารกลไกบริหารของชาติ
- เพื่อให้แน่ใจว่าข้าราชการอาวุโสมีความรู้แน่นเกี่ยวกับกฎหมาย ข้าราชการพลเรือน และกฎหมายระหว่างประเทศในระดับที่แน่นอน และเพื่อปฏิบัติหน้าที่บริหารตามกฎหมายเกณฑ์
- เพื่อให้แน่ใจว่าข้าราชการอาวุโสมีความรู้อย่างละเอียดรอบคอบ ในจริยธรรมของข้าราชการ กฎข้อบังคับ และระเบียบต่างๆ รวมถึงวิธีปฏิบัติการ
- เพื่อให้แน่ใจว่าข้าราชการอาวุโสได้รับรู้ระบบความนึกคิดใหม่ๆ และทันสมัยในด้านการบริหาร และเริ่มต้นเพิ่มระดับความสามารถในการเป็นผู้นำในภาคการบริหารจัดการ

- เพื่อให้แน่ใจว่าข้าราชการอาวุโสได้ยกระดับสมรรถนะ

การจัดการอบรมข้าราชการอาวุโสข้างต้น เป็นโครงการนำร่อง ก่อนที่จะจัดอบรมพัฒนาบุคลากรในระดับอื่นๆ ที่ให้สอดคล้องกับการทำแผนพัฒนาที่เมียนมาร์เป็นประธานอาเซียนต่อจากประเทศบรูไน

ส่วนในด้านความพร้อมของการเตรียมบุคลากรนั้น เมียนมาร์มีความพร้อมแล้ว ซึ่งดูได้จากการประชุมธรรมมาภิบาลอาเซียนที่ Yangon (the ASEAN Good Governance Forum in Yangon) ที่จัดโดยคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนสหภาพเมียนมาร์ (The Union Civil Service Board) และ โปรแกรมพัฒนาของสหประชาชาติ (United Nations Development Programmed - UNDP) เมื่อวันที่ 24 กันยายน 2557 ที่ผ่านมา U Kyaw Thu ประธานกรรมการข้าราชการพลเรือนพม่า ได้กล่าวถึงการพัฒนาข้าราชการพลเรือนของเมียนมาร์ให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลง โดยต้องมีการตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนตามความสามารถในการทำงานเพื่อช่วยให้การดำเนินงานของรัฐเป็นไปอย่างดียิ่งขึ้น โดยเน้นให้ความสำคัญในเรื่องของจริยธรรมในการทำงานของข้าราชการพลเรือน^[28a]

อย่างไรก็ตาม จากการก่อตั้ง ASEAN ขึ้นนั้น ได้มีความร่วมมือทางด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ร่วมกันระหว่างประเทศสมาชิก โดยเมียนมาร์ได้รับผิดชอบในเรื่อง การฝึกอบรม (“Training of Trainers”) ทั้งนี้เมียนมาร์ได้ดำเนินการจัดหลักสูตรอบรมต่างๆ ร่วมกับประเทศสมาชิก เช่น สิงคโปร์ ในโครงการความร่วมมือ(SCP) โดยเป็นการให้ข้าราชการเมียนมาร์ได้เข้าฝึกอบรมกับรัฐบาลสิงคโปร์^[30] เป็นต้น

5

ยุทธศาสตร์ และภารกิจของแต่ละ
กระทรวง และหน่วยงานหลักที่รับผิดชอบ
งานที่เกี่ยวข้องกับ ASEAN

ยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศของเมียนมาร์

เนื่องจากประเทศเป็นจุดเชื่อมระหว่างภูมิภาคเอเชียใต้ เอเชียตะวันออกเฉียง และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ประชากรส่วนใหญ่อยู่ในวัยทำงาน และค่าแรงต่ำ ประกอบกับมีทรัพยากรธรรมชาติจำนวนมาก เช่น พลังงาน แร่ธาตุ ป่าไม้ พื้นที่การเพาะปลูก ตลอดจนทรัพยากรทางทะเล และจัดเป็นประเทศในกลุ่มประเทศที่ยากจนที่สุด (Least Developed Country) ซึ่งได้รับการยกเว้นภาษี และสิทธิพิเศษทางการค้าจากหลายประเทศ ประกอบกับเมียนมาร์ได้เปลี่ยนแปลงการปกครองเป็นระบอบประชาธิปไตยและเปิดประเทศให้ผู้สนใจเข้าไปลงทุนได้เสรีมากขึ้น โดยผ่านนโยบายส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศของเมียนมาร์ การพัฒนาภาคการเงิน การเดินทางปฏิรูป และใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและแรงงาน การสร้างบรรยากาศการลงทุน รวมทั้งการพัฒนาโครงข่ายคมนาคมในประเทศเชิงรุกทั้งทางถนน รถไฟ และท่าเรือ ทำให้เมียนมาร์มีการพัฒนาอย่างมีนัยสำคัญ โดยมีการขยายตัวทางเศรษฐกิจในปี พ.ศ. 2555 คิดเป็นร้อยละ 6.3 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยของ 5 ปีที่ผ่านมาที่อยู่ร้อยละ 54 อย่างไรก็ตามระบบการเมืองและนโยบายของเมียนมาร์ยังไม่แน่นอน ระบบสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานยังขาดแคลนและมีราคาสูง รวมถึงเครือข่ายคมนาคมยังไม่สมบูรณ์ นอกจากนี้เมียนมาร์มีข้อจำกัดทางด้านเงินทุนและระบบการเงินที่ไม่สามารถเคลื่อนย้ายได้อย่างเสรี ประกอบกับในอดีตที่ผ่านมาเมียนมาร์ได้รับผลกระทบจากมาตรการคว่ำบาตรของประชาคมโลก จึงทำให้ค่าใช้จ่ายในการลงทุนของภาครัฐและภาคเอกชนมีต้นทุนเฉลี่ยสูงกว่าประเทศอื่นๆ ในภูมิภาค ดังนั้น เมียนมาร์จึงได้มีการกำหนดแนวทางในการพัฒนาเศรษฐกิจและ

สังคมของชาติตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติเมื่อวันที่ 19 กรกฎาคม พ.ศ. 2555 ซึ่งรัฐบาลจะเดินหน้าสู่การปฏิรูประยะที่ 2 โดยจะให้ความสำคัญต่อประเด็นต่างๆ ดังนี้

1. การจัดทำแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2554-2574) (National Comprehensive Development Plan-NCDP)

2. ให้ความสำคัญต่อภาคการค้าและการลงทุน รวมถึงการระดมการลงทุนระหว่างประเทศ

3. การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมที่มีประชาชนเป็นศูนย์กลาง

4. การบริหารจัดการความช่วยเหลือจากต่างชาติให้มีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับเป้าหมายของประเทศในการปฏิรูประยะที่ 2 คือ การพัฒนาเศรษฐกิจและยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนชาวเมียนมาร์ให้ดีขึ้น

5. สำหรับการจัดทำแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมดังกล่าวข้างต้น เมียนมาร์มีเป้าประสงค์ยึดหลักประชาชนระดับรากหญ้า (Bottom up) ได้รับความพึงพอใจสูงสุด (People-centered Approach) จากการบริหารจัดการของรัฐ และมีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทาง นโยบาย และกระบวนการในการพัฒนา ซึ่งมีปัจจัยสำคัญในการปรับปรุงคุณภาพชีวิตด้านต่างๆ เช่น ด้านสิ่งแวดล้อม ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน สภาพความเป็นอยู่ภายในชุมชน เป็นต้น ซึ่งตามกรอบแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม (The Framework on Economic and Social Reform: FESR) จะมีโครงการเร่งด่วนเพื่อให้เกิดความเจริญเติบโตทางด้านเศรษฐกิจและสังคมอย่างต่อเนื่อง ดังนี้

- 1) ปฏิรูปภาษีและการเงิน
- 2) ปฏิรูปภาคการคลังและการเงิน รวมถึงธนาคารกลาง
- 3) เปิดเสรีทางการค้าและการลงทุน
- 4) พัฒนาธุรกิจภาคเอกชน โดยปฏิรูปกฎหมายและระเบียบที่สำคัญสำหรับภาคการท่องเที่ยว
- 5) พัฒนาระบบโทรคมนาคมและการสื่อสารให้ทันสมัย
- 6) พัฒนาสาธารณสุขและการศึกษา
- 7) สร้างความมั่นคงด้านอาหารและความเจริญเติบโตภาคการเกษตร
- 8) สร้างระบบบริหารจัดการให้มีความโปร่งใส โดยเน้นความโปร่งใสในการจัดทำและดำเนินงานที่ใช้จ่ายจากเงินงบประมาณภาครัฐ
- 9) พัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน โดยปรับปรุงระบบคมนาคมขนส่ง สาธารณะและพลังงาน รวมทั้งปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับการจ้างงานและการให้เอกชนร่วมลงทุนในกิจการของรัฐ
- 10) สร้างความมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลจากการดำเนินงานของรัฐ
- 11) สำหรับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2554-2574) ตามกรอบดังกล่าวข้างต้น เมียนมาร์ได้กำหนดเป้าหมายที่สำคัญไว้ ดังนี้
 - (1) ปรับปรุงคุณภาพชีวิตของประชาชนชาวเมียนมาร์
 - (2) เพิ่มรายได้ประชากร
 - (3) พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และ

สาธารณูปโภค เช่น การคมนาคม แหล่งน้ำและสุขาภิบาล พลังงานไฟฟ้า การศึกษา การสาธารณสุข และระบบประกันสังคม เป็นต้น

(4) จัดให้มีการจ้างงานเพิ่มมากขึ้น

(5) อนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ

(6) บรรลุเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ (Millennium Development Goals: MDGs) ตามวัตถุประสงค์ของสหประชาชาติ และประชาคมอาเซียน

5.1 ยุทธศาสตร์ และภารกิจของแต่ละกระทรวง

หลังจากเหตุการณ์ลุกขึ้นสู้ ปี พ.ศ. 2531 ของประชาชน ทำให้กองทัพเมียนมาร์ที่มีกำลังถึง 2 แสนคน^[20a] ยังหวั่นไหว และได้มีการเปลี่ยนแปลงเชิงโครงสร้าง ในเรื่องความมั่นคงทางทหารและความมั่นคงทางการเมือง ซึ่งทหารได้รักษาความเป็นเผด็จการ ซ่อนไว้ในรัฐธรรมนูญและกลไกทุกอย่าง มีการเพิ่มกำลังทหารถึงในปัจจุบันคาดว่ามากถึง 4 แสนคน ซึ่งเป็นตัวเลขที่เชื่อว่า กองทัพเมียนมาร์มีกำลังพลมากเป็นอันดับสองในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้รองจากเวียดนาม และเป็นกองทัพที่ใหญ่อันดับ 12 ของโลก^[20a] และตั้งแต่ พ.ศ. 2533 เมียนมาร์ได้ปรับเปลี่ยนที่ตั้งกองบัญชาการให้เข้มแข็งขึ้น โดยการวางระบบป้องกันตนเองเน้นเรื่องอุโมงค์ใต้ดินและย้ายเมืองหลวงไปที่เนปิดอว์ เรียกว่าเป็นการสร้าง “กำแพงเหล็ก” ของเมียนมาร์ โดยระบบอุโมงค์ใต้ดินของเมียนมาร์จะใช้เพื่อทำสงครามอุโมงค์ (Tunnel Warfare) ป้องกันการโจมตีทางอากาศและสงครามกองโจร

จากจุดแตกหัก (Breaking Point) ของเหตุการณ์ในปี พ.ศ 2531 ที่เรียกว่า “ลุกขึ้นสู้ 1988” (Uprising 1988) ซึ่งมีความหมายต่อความคิดทางยุทธศาสตร์ของกองทัพเมียนมาร์สูง ทำให้กองทัพเมียนมาร์ปรับเปลี่ยนนวัตกรรมทางยุทธศาสตร์คือภูมิรัฐศาสตร์ โดยหาศูนย์อำนาจแห่งใหม่ที่กรุงเนปิดอว์ สาเหตุการย้ายเมืองหลวงหากจะมองแบบนักการทหารพบได้ว่า สภาพผังเมืองกรุงย่างกุ้งมีความสุ่มเสี่ยง แม้รัฐบาลเมียนมาร์จะพยายามจัดระเบียบหลายครั้ง บทเรียนจากเหตุการณ์ 1988 ยังคงอยู่ในกลุ่มทหาร การที่สถานทูตหลายแห่งมีการตั้งสถานีข่าวกรองทางการทหาร และสถานทูตบางแห่ง มีการติดต่อเชื่อมต่อกับนักข่าวต่างประเทศ ส่งผลให้การจัดเก็บข้อมูลรั่วไหลสู่ภายนอก อีกทั้งประชาชนหรือฝูงชนตั้งถิ่นฐานไม่เป็นระเบียบปะปนไปกับสถานที่ราชการ การพบปะระหว่างราชการกับประชาชนมีความหละหลวมไม่รัดกุมแน่นอนหนา จึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ต้องการเปิดพื้นที่ใหม่ มีการวางผังเมืองใหม่ วางระบบความมั่นคงใหม่ รวมถึงประชากรพลเรือน ประชาชน ข้าราชการ และกองทัพ ให้มีลักษณะที่แยกส่วนกัน เพื่อง่ายต่อการควบคุมและสั่งการ เป็นการทำการอย่างไม่เปิดเผย แม้กระทั่งนักการทูตตะวันตกก็ไม่ทราบเรื่องการย้ายเมือง จวบจน 7 ปีผ่านไป เนปิดอว์เพิ่งจะเปิดตัวออกสู่โลกภายนอก ลับ ลวง พราง 7 ปี ย้อนหลัง สะท้อนยุทธศาสตร์กองทัพเมียนมาร์ เรื่องการป้องกันการลุกขึ้นสู้ (Uprising) เห็นได้จากผังเมืองกรุงเนปิดอว์ที่ถูกสร้างขึ้นมาอย่างมีระบบ มีการแบ่งโซนอพาร์ทเมนต์สำหรับข้าราชการเพื่ออยู่อาศัย ให้ง่ายต่อการบังคับบัญชา ส่วนกองทัพและกองบัญชาการกระทรวงกลาโหมแยกไปส่วนที่ราบสูงตะวันออกของเมืองฉาน และมีการเจาะแนว

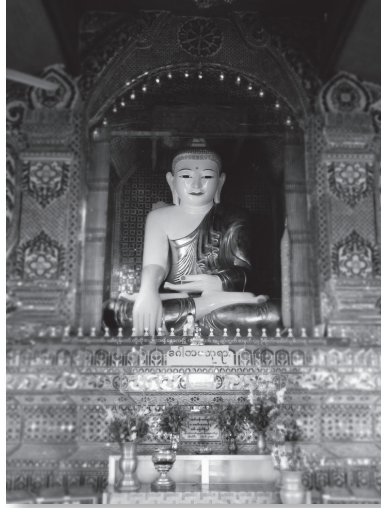

ภูเขาสร้างคลังสรรพาวุธต่างๆ เก็บเข้าไปในเขตภูเขา มีการแบ่งส่วน
กรุงเนปิดอว์ได้อย่างชัดเจน มีการแบ่งศูนย์ราชการแผ่นดินคล้าย
บุตราจายา ส่วนเขตเมืองเก่ามีพลเมืองเป็นเกษตรกร ส่วนใหญ่อยู่ที่เมือง
เปียงมะนา และโซนนี้เป็นเขตกองทัพทหารเมียนมาร์ ซึ่งอยู่ติดกับเขื่อน
ทะเลสาบเยซิน และขึ้นไปจะเป็นส่วนอำนวยความสะดวกให้กองทัพ
ต่างๆ จะเห็นได้ชัดว่ามีการสร้างถนน 8-20 เลน มีค่าต่อทางยุทธศาสตร์
แม้เมืองนี้มีประชากรไม่แน่นขนาดต่างจากกรุงย่างกุ้ง เพื่อป้องกัน
เหตุการณ์ลุกขึ้นสู้ (Uprising) ที่ประชาชนปิดล้อมถนนได้อย่าง
ที่เคยกระทำในกรุงย่างกุ้ง แต่ประชาชนจะถูกล้อมกรอบด้วยกองพล
รถถังแทน

หากมองในเชิงยุทธศาสตร์ทางทหาร ต้องเข้าใจแรงกดดันจาก
ภายนอก ช่วงปี พ.ศ. 2533 (ค.ศ. 1990) เมียนมาร์อยู่ในระบอบเผด็จการ
โดยทหาร ช่วงนั้นมีเสียงกดดันจากต่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็นเสียง
เรียกร้องจากทางผู้ปกครองชาวดิอาระเบียให้สหประชาชาติส่งกองทัพ
ล้มระบอบทหารในเมียนมาร์ เพราะจากเหตุการณ์มุสลิมโรฮิงญา
ถูกขับออกจากรัฐยะไข่ หรือรัฐอาระกัน หรือแม้แต่ จอร์จ ดับเบิลยู บุช
ก็บอกว่าเมียนมาร์เป็นรัฐนอกคอก มีการคุกคามเมียนมาร์ผ่านสื่อแบบ
เดียวกับที่คุกคามอิรัก และอัฟกานิสถาน ในช่วงดังกล่าวรัฐบาลทหาร
เมียนมาร์ได้ให้ความสำคัญกับการตั้งรับแนวลึก ต้องถอนกองบัญชาการ
จากยุทธศาสตร์ชายฝั่งเข้าสู่ภายใน โอบล้อมด้วยขุนเขาและแนวป่า
กองทัพเมียนมาร์ให้ความสำคัญกับสงครามแบบกองโจรมากขึ้น มีการ
ป้องกันในแนวลึก ซึ่งดูได้จากการเจาะอุโมงค์ใต้ดินเพื่อทำเป็นคลัง
สรรพาวุธ

นอกจากนี้ สิ่งที่สะท้อนคุณค่าทางยุทธศาสตร์ทางการทหารของกรุงเนปิดอว์ ^[8a] คือผลกระทบลักษณะลูกโซ่ต่อการเติบโตของเมืองยุทธศาสตร์ที่อยู่รายรอบ หรือกลุ่มเมืองบริวารทั่วประเทศเมียนมาร์ที่มีคุณค่าในการพัฒนาทางโลจิสติกส์ ซึ่งต้องมีการทำความเข้าใจกับเมืองยุทธศาสตร์โดยรอบว่าจะส่งผลอย่างไรต่อการสร้างแนวปราการเหล็กของรัฐบาลเมียนมาร์ ยกตัวอย่าง เช่น “เมืองย่างกุ้ง” เป็นเมืองที่สำคัญทางเศรษฐกิจ แม้ว่าเมียนมาร์จะย้ายเมืองหลวงไปแล้ว แต่ในทางยุทธศาสตร์ยังคงเป็นฐานที่มั่นที่เข้มแข็งของกองทัพเรือเมียนมาร์ ขึ้นไปอีก 70 ไมล์ เป็น “เมืองตองอู” เป็นเมืองยุทธศาสตร์แห่งสงครามกองโจร เป็นเมืองที่กองทัพเมียนมาร์ใช้เป็นฐานเข้าไปรบกับรัฐกะเหรี่ยง รัฐคะยา อยู่ในเขตลุ่มน้ำสะตอง ซึ่งเป็นด่านหน้าก่อนถึงกรุงเนปิดอว์ และอยู่ไม่ไกลจากขุนหยาวง แม่ฮ่องสอน ถัดขึ้นไปรัฐบาลเมียนมาร์ได้สร้างทางหลวงสายพิเศษ พินลวง-ตองจี ผ่านเมืองยุทธศาสตร์คือ กะลอลองบัน ในเขตที่ราบสูงฉาน แล้วไปบรรจบกับเมืองตองจี เมืองหลวงของรัฐฉาน ซึ่งเป็นฐานที่มั่นทางภาคตะวันออกของเมียนมาร์ใช้ในการระดมสรรพกำลังเพื่อรบกับกองกำลังชนกลุ่มน้อย ในเขตที่ราบสูงฉานมีทางหลวงสายพิเศษตัดกลางเข้าเมืองตองจี จากนั้นขึ้นแนวระเบียงยุทธศาสตร์ไปด้านบนจะพบกับเมืองขนาดใหญ่ คือ “เมืองมิจิธา” เมืองศูนย์กลางกองทัพอากาศ เครื่องบินรบ ย้ายมาจากฐานทัพอากาศมินกาลาดง ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากเนปิดอว์ มีเส้นทางหลวงพิเศษเชื่อมกับเส้นทางรถไฟสายพิเศษเชื่อมต่อระหว่างเมืองหลวงกับเมืองมิจิธา แล้วขึ้นมาด้านบนเป็น “เมืองมณฑลทะเลย์” ซึ่งเป็นเมืองใหญ่อันดับสองของเมียนมาร์ และเป็นที่อยู่ของศูนย์บัญชาการกลาง (Central

Command) ทั้งยังเป็นเมืองที่เต็มไปด้วยประชากรเมียนมาร์ และเป็นฐานกองทัพทหารราบเมียนมาร์ ซึ่งมีราว 17-18 กองพัน เมืองสุดท้ายคือเมืองปินอูลวินอว์หรือเมืองเมย์เมียว เป็นเมืองเวสต์พอยท์ (West Point) ของกองทัพเมียนมาร์ และเป็นที่อยู่ของวิทยาลัยป้องกันประเทศ โรงเรียนศึกษาทางทหาร และล่าสุดมีการสร้างเป็นเมืองไซเบอร์ (Cyber City) ขึ้นมา โดยเจาะเข้าไปในหุบเขา เพื่อเป็นเมืองแห่งวิทยการสารสนเทศ ทั้งหมดนี้ คือ แนวระเบียงทางยุทธศาสตร์เพื่อเป็นแนวปรกการหลักป้องกันสำหรับกองทัพเมียนมาร์ที่มีฐานบัญชาการที่เนปิดอว์^[8a]

มองในมุมยุทธศาสตร์ หากมีศึกเข้ามา เมืองอย่างกั๋งจะเป็นด่านแรก ที่รับศึกทางทะเล เมืองตองอูจะเป็นจุดยันไม่ให้ข้าศึกร่วมาถึงใจกลางหุบเขาสะโตง และเป็นฐานที่รบกับกะเหรี่ยง กลุ่มชาติพันธุ์ที่ถูกปลุกปั่นให้สร้างความปั่นป่วนในเมียนมาร์ เหล่านี้เป็นภาพสะท้อนจาก

ปรากฏการณ์ที่เรียกว่า รัฐบาลเมียนมาร์ย้ายเมืองเพราะตระหนักถึงคุณค่าทาง ยุทธศาสตร์ และการเติบโตของเนปิดอว์ มีผลต่อเส้นทางการลำเลียง ยุทธปัจจัย ส่งกำลังบำรุงจากเนปิดอว์เชื่อมโยงไปยังเมืองสำคัญต่างๆ ขณะเดียวกันฐานทัพอากาศที่เมืองมิจที่ราจะเป็นฝ่ายปกป้องน่านฟ้าให้ กรุงเนปิดอว์ และยังไม่รวมเหล่าเมืองวิทยาการ เมืองมณฑลเลย์ เมือง ปินอูลวินอว์ และจากที่นั่นไม่ไกลกันมีเมืองแปรรอุตสาหกรรมผลิตอาวุธ ให้กับกองทัพยุทธศาสตร์ หรือวงแหวนทางยุทธศาสตร์จะจำกัดวง และ สร้างปรากฏการณ์เป็นขั้นๆ ในการล้อมกรุงเนปิดอว์ในยามศึกสงคราม จากภาพที่เห็นเป็นการปรากฏตัวของนวัตกรรมทางภูมิศาสตร์ และ ภูมิยุทธศาสตร์ภายในประเทศเมียนมาร์

การที่เมียนมาร์เปิดประเทศมีทั้งคุณและโทษ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ใน ระยะแรก และภายหลังอาจเกิดความสับสนเสี่ยงทำให้ประเทศมหาอำนาจ

เข้ามารุกประเทศเมียนมาร์มากขึ้น ซึ่งเห็นได้จากเหตุการณ์ในรัฐคะฉิ่น รัฐฉาน และรัฐยะไข่ (รัฐอาระกัน) ที่สหประชาชาติเข้าไปตรวจสอบ ติดตามประเทศเมียนมาร์ แต่การเปิดประเทศทำให้เมียนมาร์ เปิดโอกาส การพัฒนา มายืนอยู่กับนานาชาติได้อย่างภาคภูมิใจ

นอกจากนี้ เมียนมาร์ยังมียุทธศาสตร์การพัฒนาด้านอื่นๆดังนี้

1. ยุทธศาสตร์กระทรวงสหกรณ์ ^[13]

วิสัยทัศน์

สหกรณ์เมียนมาร์จะมุ่งมั่นในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ของประเทศและเพื่อรักษาเอกลักษณ์ของสหกรณ์ที่ส่งเสริมความร่วมมือ ทางเศรษฐกิจและสังคมให้มีความเป็นอยู่ที่ดี

พันธกิจ

- ภารกิจ คือ การตระหนักถึงความจริงตามวัตถุประสงค์ ต่อไปนี้
- ปฏิบัติตามค่านิยม จริยธรรม และหลักการสหกรณ์
 - มุ่งมั่นและประยุกต์ความรู้ที่ทันสมัย วิธีการนำเทคนิคและเทคโนโลยีที่ก้าวหน้ามาใช้ในสังคมสหกรณ์
 - มีส่วนร่วมในการสร้างและการพัฒนาประเทศที่ทันสมัย โดยการดำเนินงานที่มีประสิทธิภาพของสหกรณ์ที่มีความอุตสาหกรรม

2. ยุทธศาสตร์กระทรวงคมนาคม ^[13]

- การจัดการบริการในสนามบินและท่าเรือน้ำลึกที่มีประสิทธิภาพ
- การส่งเสริมกิจกรรมการขนถ่ายและพักรถสินค้า เช่น การจัดส่ง สินค้า การจัดสินค้าลงเรือ ฯลฯ

- การตรวจตราดูแลที่เข้มแข็ง รับประกันได้ว่าปลอดภัย และมีมั่นคงของภาคการเดินเรือและการบิน
- เสริมสร้างการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์สำหรับภาคการขนส่ง
- ดูแลรักษาสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติอย่างจริงจังในวิถีต่างๆ ของการขยายการดำเนินงานในรูปแบบของการขนส่ง
- การวางแผนอย่างเข้มข้นและจริงจังในการพัฒนาการขนส่งที่มีความปลอดภัยและราบรื่นสำหรับพื้นที่ชนบท
- วางแผนมาตรการป้องกันภัยพิบัติทางธรรมชาติ

3. ยุทธศาสตร์กระทรวงเกษตรและชลประทาน ^[13] (Ministry of Agriculture and Irrigation)

กระทรวงเกษตรและชลประทานเมียนมาร์ จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสนองต่อความต้องการบริโภคภายใน และสนับสนุนการส่งออกผลผลิตด้านการเกษตรที่เกินความต้องการบริโภค เพื่อสร้างรายได้ให้กับประเทศ รวมถึงให้ความช่วยเหลือเพื่อการพัฒนาชนบท ผ่านการพัฒนาทางการเกษตรในลักษณะการเพิ่มรายได้ให้กับเกษตรกร ด้วยการเพิ่มผลผลิตพืชผลทางการเกษตร โดยมีกลยุทธ์การพัฒนาและหน้าที่สำคัญ ดังนี้

กลยุทธ์การพัฒนา

- การใช้ประโยชน์จากเมล็ดพันธุ์ที่มีการปรับปรุงคุณภาพให้ดีขึ้น
- การจัดตั้งฟาร์มต้นแบบสำหรับถ่ายทอดเทคโนโลยีด้วยเทคนิควิทยาศาสตร์สมัยใหม่

- การใช้ประโยชน์ของปัจจัยการผลิตทางการเกษตรได้อย่างมีประสิทธิภาพในเวลาที่เหมาะสม
- การลดการสูญเสียในระหว่างการผลิต (จากการเตรียมดินจนถึงการเก็บเกี่ยว)
- การสร้างความเข้มแข็งในการเข้าถึงตลาดทั้งภายในและต่างประเทศ

หน้าที่

- จัดเตรียมแผนพัฒนาการเกษตรทั้งในระยะสั้น ระยะกลาง และระยะยาว รวมถึงโครงการต่างๆ และติดตามประเมินผลโครงการที่มีการนำไปปฏิบัติแล้ว เพื่อนำเสนอต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงฯ และหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง พร้อมวิเคราะห์ รวมถึงการเตรียมการจัดทำและยื่นโครงการพิเศษที่สอดคล้องกับนโยบายต่างๆ ตามวัตถุประสงค์ของรัฐบาล
- เก็บรวบรวมข้อมูลสถิติด้านการเกษตร วิเคราะห์ เพื่อจัดทำรายงานเสนอต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง รวมถึงเผยแพร่ข้อมูลต่อสาธารณชน และสร้างความร่วมมือทางวิชาการด้านการเกษตรกับองค์กรระหว่างประเทศ
- สื่อสาร สร้างแรงจูงใจให้แก่ผู้ประกอบการท้องถิ่นและต่างชาติ เพื่อให้เกิดการพัฒนาธุรกิจในการเกษตร มีการบริหารจัดการการค้าและกิจกรรมทางธุรกิจ เพื่อส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือในการส่งออกสินค้าเกษตรกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในสังกัดกระทรวงฯ
- การมีส่วนร่วมในการสร้างความร่วมมือขององค์กรต่างๆ กับ

หน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องด้านเกษตรกรรม และการพัฒนาบุคลากรด้านการเกษตรของเมียนมาร์ร่วมกับหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เป็นต้น ทั้งนี้ กระทรวงฯ ได้มีการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน โดยจัดตั้งหน่วย “ASEAN” ขึ้น ภายใต้การบริหารจัดการของฝ่ายวางแผนการเกษตร ซึ่งจะมีหน้าที่ คือ เป็นผู้แทนประสานงานกับกระทรวงอื่นๆ ที่เกี่ยวกับกิจการอาเซียน การร่วมมือกับหน่วยงานอื่นในสังกัดกระทรวงฯ ดำเนินกิจกรรมเกษตรในการประชุมภาคเกษตรและป่าไม้ของอาเซียน การศึกษาและทบทวนภาวะเศรษฐกิจของประเทศสมาชิกอาเซียน การร่วมมือกับ AFTA ในการลดภาษีศุลกากรตามกรอบอาเซียน และรายงานความก้าวหน้าและจัดทำข้อเสนอที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมอาเซียนให้แก่ภาครัฐ

4. ยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรม (Ministry of Industry) ^[13]

ณ เมืองเนปิดอว์ บทบาทของกระทรวงอุตสาหกรรมเมียนมาร์ จะทำหน้าที่ควบคุมดูแลภาคการผลิตของอุตสาหกรรมประเภทต่างๆ

ทั้งอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ อาทิ น้ำตาล เครื่องดื่มที่มีและไม่มีแอลกอฮอล์ เป็นต้น และอุตสาหกรรม SMEs เช่น สิ่งทอ อาหาร และเครื่องใช้ภายในบ้าน รวมถึงให้การสนับสนุนการจัดตั้งโรงงาน ตลอดจนจัดตั้งศูนย์ฝึกอบรมอุตสาหกรรม และบุคลากรเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพทักษะแรงงานในภาคการผลิต สำหรับโครงสร้างอุตสาหกรรมจะประกอบด้วย

จำนวนสถานประกอบการ

จำแนกตามลักษณะเจ้าของ (ข้อมูลปี 2553) แบ่งเป็น ของรัฐบาล จำนวน 791 สถานประกอบการ และของเอกชนจำนวน 101,000 สถานประกอบการ

การจ้างงานภาคอุตสาหกรรม

มีประมาณ 4.8 ล้านคน

ขนาดของอุตสาหกรรม

แบ่งเป็น 3 ขนาด ได้แก่

- ขนาดเล็ก เงินลงทุน 1 ล้านจ๊ัด คนงาน 50 คน
การผลิต 2.5 ล้านจ๊ัด/ปี (62.5 ล้านบาท)
- ขนาดกลาง เงินลงทุน 1-5 ล้านจ๊ัด คนงาน 50-100 คน
การผลิต 2.5-10 ล้านจ๊ัด/ปี (62.5-250 ล้านบาท)
- ขนาดใหญ่ เงินลงทุน 5 ล้านจ๊ัดขึ้นไป คนงาน 100 คนขึ้นไป
การผลิตมากกว่า 10 ล้านจ๊ัด/ปี (250 ล้านบาท)

อุตสาหกรรมสำคัญ

อุตสาหกรรมสำคัญของเมียนมาร์ ได้แก่ อุตสาหกรรมเครื่องดื่มน้ำที่มีแอลกอฮอล์และไม่มีแอลกอฮอล์ อุตสาหกรรมน้ำตาล อุตสาหกรรมแปรรูปการเกษตร อุตสาหกรรมประมง อุตสาหกรรมแปรรูปไม้และเฟอร์นิเจอร์ อุตสาหกรรมสิ่งทอ อุตสาหกรรมเหมืองแร่ เช่น อัญมณี และ อุตสาหกรรมพลังงาน เช่น น้ำมัน ไฟฟ้าจากเขื่อน ก๊าซธรรมชาติ เป็นต้น โดยในปัจจุบัน รัฐบาลกำลังพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดเล็กในพื้นที่ชนบทภายใต้แนวคิด หนึ่งหมู่บ้านหนึ่งผลิตภัณฑ์ (One Village One Product: OVOP) ตามต้นแบบที่มาจากญี่ปุ่น เพื่อช่วยพัฒนาเศรษฐกิจในชนบทให้เกิดการจ้างงาน และประชาชนมีรายได้เพิ่มขึ้น ซึ่งจะเป็นการลดช่องว่างความยากจนในชนบทให้เหลือน้อยลง

การพัฒนาภาคอุตสาหกรรมของเมียนมาร์

จะดำเนินการภายใต้แนวคิด “กลุ่มอุตสาหกรรม (Industrial Cluster)” และการกำหนดเขตอุตสาหกรรม (Industrial Zone) โดยมีการ กำหนดอุตสาหกรรมบนฐานการเกษตร (Agro-based Industry) เป็นอุตสาหกรรมเป้าหมาย ตลอดจนการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน (AEC)

5. ยุทธศาสตร์กระทรวงปศุสัตว์และการประมง (Ministry of Livestock and Fisheries) ^[13]

ณ เมืองเนปิดอว์ บทบาทกระทรวงปศุสัตว์และการประมงเมียนมาร์ จะทำหน้าที่พัฒนาด้านเกษตรในกลุ่มปศุสัตว์และประมง โดยกระทรวงฯ มีการวางกรอบการพัฒนาทั้งระยะสั้นและระยะยาว กลยุทธ์ที่เกี่ยวข้อง

กับการป้องกันและอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำอื่นๆ ตลอดจนการให้ความช่วยเหลือเกษตรกรในการพัฒนาปศุสัตว์ในชนบท โดยการแพร่ขยายพันธุ์สัตว์ ให้ความช่วยเหลือเรื่องอาหารสัตว์ สัตวแพทย์ และยารักษาโรค การป้องกันและการรักษาโรคปศุสัตว์ เป็นต้น ซึ่งจะสอดคล้องกับแผนพัฒนาประเทศระยะ 30 ปี (พ.ศ. 2543-2573) ของรัฐบาล นอกจากนี้ กระทรวงฯ ยังให้การสนับสนุนภาคเอกชนในเรื่องเทคโนโลยี การตลาด และการลงทุนในอุตสาหกรรมประมงและปศุสัตว์ เพื่อส่งเสริมการแปรรูป และสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้า

สำหรับสาระโดยสรุป คือ เมียนมาร์มีชายฝั่งทะเลยาวประมาณ 2,832 กิโลเมตร เป็นเขตไหล่ทวีปประมาณ 228,781 ตารางกิโลเมตร และเขตเศรษฐกิจจำเพาะประมาณ 486,000 ตารางกิโลเมตร โดยมีพื้นที่ชุ่มน้ำประมาณ 500,000 เฮกตาร์ หรือประมาณ 3,100,000 ไร่ (1 เฮกตาร์ เท่ากับ 6 ไร่ 1 งาน) ส่งผลให้มีแหล่งทรัพยากรทางทะเลที่หลากหลาย และอุดมสมบูรณ์ จากรายงานการสำรวจทางทะเลพบว่า ในน่านน้ำของเมียนมาร์สามารถจับสัตว์น้ำได้สูงสุดถึงปีละ 1.05 ล้านตัน (Maximum Sustainable Yield) แต่มีการใช้ประโยชน์เพียงร้อยละ 70 นอกจากนี้ ยังมีแหล่งน้ำธรรมชาติภายใน ที่ประกอบไปด้วยทะเลสาบ อ่างเก็บน้ำ บึง แม่น้ำ และคลอง มีพื้นที่รวมกันประมาณ 8.2 ล้านเฮกตาร์ หรือประมาณ 51.2 ล้านไร่

5.2 หน่วยงานหลักที่รับผิดชอบงานที่เกี่ยวกับ ASEAN

หน่วยงานหลักที่รับผิดชอบงานที่เกี่ยวกับ ASEAN ของเมียนมาร์ คือ กรมกิจการอาเซียน กระทรวงการต่างประเทศ โดย มีองค์ประกอบและผู้รับผิดชอบดังนี้

- อธิปไตย - U Aung Lin
- รองอธิปไตย - U Aung Htoo
- รองอธิปไตย - U Myint Thu
- รองอธิปไตย - Daw Ei Ei Khin Aye
- กองการเมืองและการรักษาความปลอดภัย
Tel: 95-67-412 360
- กองความร่วมมือทางเศรษฐกิจ
Tel: 95-67-412-357
- กองประสานงาน
Tel: 95-67-412 345

เนื่องจากในปีที่ผ่านมาได้เป็นประธานอาเซียนเป็นปีแรก จึงได้มีการจัดตั้งคณะเลขาธิการแห่งชาติเมียนมาร์อาเซียน (The ASEAN Myanmar National Secretariat) ขึ้น มีบทบาทในการเป็นประธานอาเซียนภายใต้แนวคิดที่ว่า “Moving Forward in Unity to a Peaceful and Prosperous Community” (ก้าวไปข้างหน้าในการสร้างความสามัคคีให้ชุมชนแห่งความสงบสุขและเจริญรุ่งเรือง) โดยองค์กรนี้ขึ้นต่อกระทรวงการต่างประเทศ ซึ่งมีรายละเอียดการติดต่อ ดังนี้

สำนักงานเลขาธิการแห่งชาติเมียนมาร์อาเซียน (The ASEAN Myanmar National Secretariat) ตั้งที่สำนักงานหมายเลขที่ 9 กระทรวงต่างประเทศ ติดต่อหมายเลขโทรศัพท์ในเมียนมาร์: +95-67-412057, 412227 โทรสาร : +95-67-412057

ส่วนการติดต่อ e-mail กับหน่วยงานเพื่อประธานอาเซียน
ปี พ.ศ. 2557 มีดังนี้

หน่วยงาน	e-mail address
1 ประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน (Asean Political-Security Community)	apsc@asean2014.gov.mm
2 ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (Asean Economic Community)	aec@asean2014.gov.mm
3 ประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน (Asean Socio-Cultural Community)	ascc@asean2014.gov.mm
4 สำนักงานเลขาธิการแห่งชาติ เมียนมาร์อาเซียน (The ASEAN Myanmar National Secretariat Office)	amns@asean2014.gov.mm
5 ข้อมูลข่าวสาร (Information)	information@asean2014.gov.mm
6 พิธีการทูต (Protocol)	protocol@asean2014.gov.mm
7 การบริหารจัดการ (Administration)	admin@asean2014.gov.mm
8 โลจิสติกส์ (Logistics)	logistics@asean2014.gov.mm

ในการหาข้อมูลที่จะดูบทบาทของเมียนมาร์ในฐานะประธานอาเซียน
สืบค้นได้ที่เว็บไซต์ดังนี้

- <http://asean2014.gov.mm/contact-us>
- <http://asean2014.gov.mm/2014-chairmanship>

ในส่วนของสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (UCSB) ที่ต้องมีหน้าที่รับผิดชอบในงานของอาเซียนนั้น ทางสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (UCSB) ได้มอบภารกิจงานให้แผนกคัดเลือกและฝึกอบรมข้าราชการ (The Civil Service Selection and Training Department - CSSTD) เป็นผู้รับผิดชอบในการเป็นตัวแทนหรือเข้าร่วมในงานบูรณาการกิจกรรมอาเซียน (Initiative for ASEAN Integration (IAI) framework) และเป็นส่วนหนึ่งของการจัดประชุมระดับอาเซียนว่าด้วยงานราชการ (ASEAN Conference on Civil Service Matter - ACCSM) อีกทั้งส่งข้าราชการเข้าอบรมในหลักสูตรการพัฒนานักฝึกอบรม (Training of Trainers)

6

ระบบการพัฒนาข้าราชการ

6.1 ภาพรวมของการพัฒนาข้าราชการ

กฎหมายคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (รัฐสันติภาพและการพัฒนากฎหมายสภา No. 24/2010) ถูกตราขึ้นสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมาร์ 2551 (ค.ศ. 2008) เมื่อวันที่ 28 ตุลาคม พ.ศ. 2553 (ค.ศ. 2010) ทำให้สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (Union Civil Service Board-UCSB)^[23] ได้รับมอบงานและทำหน้าที่แทนคณะกรรมการการคัดเลือกข้าราชการพลเรือนและการฝึกอบรมข้าราชการพลเรือน (CSSTB) ทั้งหมด และ “กฎหมายคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน” ได้กำหนดให้มีคณะกรรมการอย่างน้อย 5 คน และมากที่สุดไม่เกิน 7 คน

องค์กรการพัฒนาข้าราชการภายใต้สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (UCSB) มีดังนี้

1. สำนักงานการคัดเลือกและการฝึกอบรมข้าราชการพลเรือน (The Civil Service Selection and Training Department) หรือ CSSTD
2. สำนักงานกิจการข้าราชการพลเรือน (The Civil Service Affairs Department) หรือ CSAD
3. สถาบันกลางของข้าราชการพลเรือน Phaung gyi หรือ (The Central Institute of Civil Service) หรือ Phaung gyi
4. สถาบันกลางของข้าราชการพลเรือนภาคเหนือตอนบนของเมียนมาร์ (The Central Institute of Civil Service) หรือ Upper Myanmar

6.2 กลยุทธ์การพัฒนาข้าราชการ

ตามกฎหมายของสภาผู้แทนราษฎร 4/77 ประกาศในปี พ.ศ. 2517 (ค.ศ. 1974) และโดยเนื้อหากฎหมายของคณะกรรมการการคัดเลือกข้าราชการพลเรือน และการฝึกอบรมที่สามว่าด้วย “ความรับผิดชอบและอำนาจหน้าที่” เพื่อยกฐานะสถาบันกลางของข้าราชการพลเรือน มีภารกิจดังต่อไปนี้

- การดำเนินการหลักสูตรเกี่ยวกับการเข้ารับตำแหน่งสำหรับข้าราชการด้านการจัดการและด้านเทคนิคระดับต่างๆ
- การดำเนินการหลักสูตรการฟื้นฟูสำหรับการจัดการระดับกลาง
- การจัดสัมมนาสำหรับผู้บริหารระดับอาวุโส เช่นเดียวกับสมาชิกของส่วนกลางและท้องถิ่น
- การทำวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฝึกอบรมเทคนิคการบริหารข้าราชการพลเรือน

วัตถุประสงค์

1. การฝึกอบรมบุคลากรการบริการ เพื่อให้บุคลากรเหล่านี้ได้รับประสบการณ์อย่างเต็มที่ มีความคุ้นเคยกับสายงานตามหน้าที่และความรับผิดชอบ และกลายเป็นผู้ให้บริการที่ดี ให้บริการที่น่าสนใจแก่ผู้คนในการมีส่วนร่วมในภาคเศรษฐกิจ สังคม และการบริหารจัดการภาครัฐ
2. เพื่อหาวิธีการแก้ไขปัญหาการจัดการในทางปฏิบัติด้วยวิธีการของการอภิปรายร่วมกัน และเพื่อยกระดับคุณภาพของการปฏิบัติงาน โดยการแลกเปลี่ยนความคิดและประสบการณ์

3. เพื่อพัฒนาเทคนิคและการบริหารจัดการความรู้ด้วยวิธีการวิจัย การมีส่วนร่วม การกระจายเนื้อหาของวิทยานิพนธ์ และเอกสารรายงานตามหัวข้อต่างๆ
4. เพื่อสนับสนุนการป้องกันแห่งชาติของประเทศ

6.3 หน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการพัฒนาข้าราชการ

สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (UCSB) เป็นผู้รับผิดชอบการดำเนินการหลักสูตรการฝึกอบรมขั้นพื้นฐานสำหรับข้าราชการทุกระดับในเมียนมาร์ทั้งหมด โดยมีสถาบันฝึกอบรมที่จัดตั้งขึ้นภายใต้กำกับดูแลของ UCSB ดังนี้^[21]

1. สถาบันกลางของข้าราชการพลเรือน (Phaung gyi) ก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 2508 (ค.ศ. 1965) โดยจัดตั้งเป็นโรงเรียนการฝึกอบรมกลางของประชาชน (Central People's Training School) ตั้งอยู่ที่ใกล้หมู่บ้าน Phaung gyi, Hlegu ห่างจากย่างกุ้ง 50 ไมล์ โดยได้กำหนดเป้าหมายในการฝึกอบรมไว้จำนวน 3,000 ครั้งต่อปี และได้ย้ายมาอยู่ในกำกับสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (UCSB) ในปี พ.ศ. 2520 (ค.ศ. 1977) และยกสถานะขึ้นเป็นสถาบัน ซึ่งปัจจุบันตั้งอยู่บนเนื้อที่ประมาณ 9 พันกว่าไร่ (3,951 เอเคอร์) มีห้องประชุมขนาดใหญ่ที่รองรับผู้เข้าฟังการฝึกอบรมได้ 2,000 คน มีห้องประชุมขนาดกลาง 2 ห้อง พร้อมอุปกรณ์ทันสมัย ระบบ CCTV ที่รองรับคนได้ 500 คน มีห้องเรียนที่รองรับคนได้ 200 คนอีก 13 ห้องเรียน มีห้องคอมพิวเตอร์สำหรับรองรับคนกว่า 100 เครื่อง มีห้องแล็บสำหรับการฝึกภาษาพร้อมอุปกรณ์

สำหรับผู้เข้าฝึกอบรมมากกว่า 80 เครื่อง ทั้งมีอุปกรณ์การช่วยสอนอีกมากมาย แผนกวิจัยมีส่วนช่วยเหลือในการฝึกอบรม การสื่อสาร มีคณะกรรมการด้านพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ มีห้องสมุดที่บรรจุหนังสือมากกว่า 50,000 เล่ม และมีหน่วยงานภายใต้การกำกับอีก 6 แผนก ดังนี้

- (1) แผนกการบริหารการจัดการ (Management Department)
- (2) แผนกเศรษฐกิจ (Economics Department)
- (3) แผนกรัฐศาสตร์ (Political Science Department)
- (4) แผนกสังคมศาสตร์ (Social Science Department)
- (5) แผนกกฎหมาย (Law Department)
- (6) แผนกวิทยาศาสตร์ทางทหาร (Military Science Department)

นอกจากนี้ยังมีโปรแกรมพัฒนาที่มงานของสถาบันเอง ส่งเสริมให้ครูผู้ฝึกอบรมได้ศึกษาในระดับปริญญาโท ปริญญาเอก หรือประกาศนียบัตรเฉพาะทาง ทั้งส่งบุคลากรไปดูงานในต่างประเทศ เช่น ไทย มาเลเซีย สิงคโปร์ เกาหลี จีน ฯลฯ

2. สถาบันกลางของข้าราชการพลเรือนภาคเหนือตอนบนของเมียนมาร์ (Upper Myanmar) สถาบันนี้ตั้งอยู่ใกล้หมู่บ้าน Zeebingyi ซึ่งอยู่ห่างจากเมืองมัณฑะเลย์ 24 ไมล์ เปิดทำการมาตั้งแต่วันที่ 7 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2542 โดยมีห้องประชุมขนาดใหญ่ที่รองรับผู้เข้าฟังการฝึกอบรมได้ 1,750 คน มีห้องประชุมขนาดกลางพร้อมอุปกรณ์ทันสมัยที่รองรับคนได้ 500 คน มีห้องเรียนที่รองรับคนได้ 200 คนอีก 8 ห้องเรียน มีห้องคอมพิวเตอร์สำหรับรองรับคนอีก 60 เครื่อง มีห้องแล็บสำหรับการฝึกภาษาและมีอุปกรณ์สำหรับผู้เข้าฝึกอบรมอีก 96 เครื่อง

และมีห้องสมุดที่บรรจุหนังสือมากกว่า 5,000 เล่ม ตั้งแต่เปิดทำการมา สถาบันกลางของข้าราชการพลเรือนภาคเหนือตอนบนของเมียนมาร์นี้ ได้จัดการฝึกอบรมให้กับบุคลากรของเมียนมาร์มากกว่า 1 ล้านคนแล้ว และมีหน่วยงานภายใต้กำกับอีก 6 แผนก ดังนี้

- (1) แผนกการบริหารการจัดการ (Management Department)
- (2) แผนกเศรษฐกิจ (Economics Department)
- (3) แผนกรัฐศาสตร์ (Political Science Department)
- (4) แผนกสังคมศาสตร์ (Social Science Department)
- (5) แผนกกฎหมาย (Law Department)
- (6) แผนกวิทยาศาสตร์ทางทหาร (Military Science Department)

ส่วนด้านการฝึกอบรมและการพัฒนาที่เป็นมากกว่าการกำหนดหลักสูตรภาคบังคับ สถาบันฯ ยังเปิดอบรมเรื่องการพัฒนาทักษะด้านการบริหารจัดการ (Management Skill Development) ที่ควบคู่ไปกับการดูงานในต่างประเทศ เช่น มีการดูงานในประเทศไทย หรือ เรื่องการบริหารภาครัฐ (Public Administration) ไปดูงานในประเทศเกาหลี เป็นต้น

นอกจากนี้ข้าราชการพลเรือนมีการเรียกร้องให้การฝึกอบรมพัฒนา มีความเป็นพลวัต (Dynamic) มากขึ้น โดยให้ความสำคัญในการให้ข้อมูลที่รวดเร็วและถูกต้อง ซึ่งเรื่องนี้เป็นสิ่งสำคัญสำหรับการวางแผน การตรวจสอบ และการตัดสินใจ ดังนั้นระบบสารสนเทศด้านงานบริหารทรัพยากรมนุษย์ (Human Resource Management Information Systems: HRMIS) ซึ่งให้ความสำคัญในการใช้ระบบสารสนเทศ

เพื่อการจัดการทรัพยากรมนุษย์สำหรับข้าราชการพลเรือนจึงเป็นเรื่องที่สำคัญ ซึ่งรัฐบาลได้จัดการประชุมเชิงปฏิบัติการ ในการนำ HRMIS มาใช้สำหรับข้าราชการพลเรือนที่ La Cannelle, Domaine Les Pailles และมีการเสนอให้ข้าราชการพลเรือนปรับปรุงการให้บริการ การส่งมอบงานบริการ เพื่อตอบสนองความคาดหวังของผู้รับบริการที่เพิ่มมากขึ้นทุกวัน โดยมีการนำระบบสารสนเทศด้านงานบริหารทรัพยากรมนุษย์ มาลดภาระงานที่อาจไม่จำเป็นลง อันจะทำให้เกิดการเพิ่มประสิทธิภาพ และประสิทธิผลในการบริหารจัดการ อีกทั้งข้าราชการพลเรือนยุคใหม่ควรมีแนวคิดให้ทุกคนในองค์กรเป็นผู้รับผิดชอบในการพัฒนาองค์การ ให้บรรลุผลอย่างยั่งยืนและสามารถแข่งขันได้ โดยเน้นความสำคัญของการใช้นวัตกรรม มาประยุกต์ใช้ในการทำงาน และเน้นการใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยมาจัดการกับข้อมูลและสารสนเทศต่างๆ

การนำระบบเทคโนโลยีเพื่อการสื่อสารและสารสนเทศ (Information and Communication Technology: ICT) มาใช้ในสถานที่ทำงาน จะช่วยให้บุคลากรทำงานได้ดีขึ้น และเกิดความพึงพอใจในงานมากขึ้น ข้าราชการพลเรือนที่เข้าร่วมการประชุมเชิงปฏิบัติการ เพื่อหารือเกี่ยวกับร่างข้อกำหนดของระบบและการปรึกษาหารือโครงการ HRMIS ที่พัฒนาความร่วมมือกับธนาคารโลก โดยคาดหวังว่าระบบ HRMIS จะอำนวยความสะดวกในการจัดการและการวางแผนเชิงกลยุทธ์ของทรัพยากรมนุษย์ในข้าราชการพลเรือนโดยรวม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างฐานข้อมูลร่วมกันสำหรับเจ้าหน้าที่ภาครัฐ และเพื่อให้กระทรวงและหน่วยงานต่างๆ ใช้เครื่องมือนี้สำหรับการจัดการร่วมกันระหว่างหน่วยงานและการวางแผนทรัพยากรมนุษย์

นอกจากนี้ยังมีการจัดหลักสูตรการจัดการสำหรับเจ้าหน้าที่รัฐระดับอาวุโสที่ใช้เวลาสี่สัปดาห์ ณ. สถาบันกลางของข้าราชการพลเรือน (Phaung gyi) ซึ่งมีสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (UCSB) เป็นผู้รับผิดชอบ โดยได้รับความช่วยเหลือด้านเทคนิคจากโครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติและธนาคารโลกในการปรับปรุงการบริหารจัดการและความสามารถในการบริหารบุคลากรของข้าราชการพลเรือนในเมียนมาร์ ซึ่งอยู่ในกระบวนการปฏิรูปของตนเอง ที่มุ่งเน้นการสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการพัฒนา และเจ้าหน้าที่รัฐบาลระดับอาวุโสของรัฐบาลเมียนมาร์เปรียบดั่งหัวรถจักรที่เป็นผู้ผลักดันนโยบายและวางกรอบกฎหมาย

นาย Toily Kurbanov ผู้อำนวยการโครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติประเทศเมียนมาร์กล่าวว่า “เจ้าหน้าที่รัฐบาลระดับอาวุโสเป็นผู้ที่ช่วยให้สถาบันฯ ขับเคลื่อนงานและบุคลากรที่จะทำงาน” อีกทั้งหลักสูตรการฝึกอบรมนี้จะสะท้อนถึงความรับผิดชอบของผู้จัดการอาวุโสที่จะนำทีมงานและสร้างคุณค่าของสภาพแวดล้อมที่จะทำให้เกิดกระบวนการเปลี่ยนแปลงของเมียนมาร์ ซึ่งทาง UNDP จะช่วยเมียนมาร์ทั้งหมดด้วยการปฏิบัติที่ดีที่สุดทั่วโลกและเข้าถึงประชาชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้เมียนมาร์เข้าสู่กระบวนการเปลี่ยนแปลงและปรับตัวอย่างประเทศที่ก้าวผ่านการปฏิรูปได้แล้วมากขึ้น ซึ่งเมียนมาร์ได้เริ่มต้นการทำงานในทิศทางนี้แล้วภายใต้ขั้นตอนที่สามของการปฏิรูป

นาย Toily Kurbanov กล่าวเพิ่มเติมอีกว่า UNDP จะมีส่วนร่วมมากขึ้นและทำงานอย่างใกล้ชิดกับรัฐบาล เป็นส่วนหนึ่งของความพยายามที่จะเพิ่มขีดความสามารถของประเทศ ทั้งจะให้ความช่วยเหลือ UCSB

ในความพยายามที่จะเพิ่มขีดความสามารถโดยรวมของการส่งมอบการฝึกอบรมสำหรับปรับปรุงการจัดการบริการสาธารณะของประชาชน นอกจากนั้น UNDP ยังช่วย UCSB ร่างนโยบายการฝึกอบรมแห่งชาติของรัฐบาลและกำลังการผลิต UNDP ต้องรายงานการประเมิน เพื่อให้ UCSB นำไปพัฒนาปรับปรุงต่อไป หน่วยงานการฝึกอบรมจะได้รับการก่อตั้งขึ้นใน UCSB เพื่อช่วยปรับปรุงขีดความสามารถของเจ้าหน้าที่รัฐบาล และทำงานร่วมกับโครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติสำหรับการส่งมอบความช่วยเหลือด้านการพัฒนา

วารสารของข้าราชการพลเรือนเมียนมาร์

7

กฎหมายสำคัญที่ควรรู้

7.1 กฎระเบียบข้าราชการ

หน้าที่และอำนาจของคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (UCSB) ตาม มาตรา 8 9 และ 10 ในบทที่สามของกฎหมาย UCSB จะดำเนินการกับการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการที่กฎหมายอ้างถึง^[22]

มาตรา 8

หน้าที่ของคณะกรรมการมีดังนี้

(ก) ระบบการคัดเลือกการบรรจุข้าราชการพลเรือนในมาตรา 3

(ข) การฝึกอบรมและการฝึกฝนบุคลากรในการให้บริการอย่างมีประสิทธิภาพ

(ค) สนับสนุนรัฐบาลในการพิจารณาจริยธรรม กฎระเบียบ ขั้นตอนมาตรฐานที่เกี่ยวข้องกับบุคลากรการบริการ และช่วยวางแนวทงนโยบาย

(ง) การปฏิบัติการทำวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจการต่างๆ ของบุคลากรที่ให้บริการ

(จ) การติดต่อสื่อสารกับหน่วยงานของสหประชาชาติ องค์กรระดับภูมิภาค และองค์กรระหว่างประเทศด้วยความเห็นชอบของรัฐบาล สหภาพในส่วนที่ได้รับการยอมรับในกิจการของบุคลากรที่ให้บริการต่างๆ

(ฉ) การวิเคราะห์กิจการต่างๆ ของบุคลากรด้านการให้บริการ ซึ่งได้รับการสอบถามโดยองค์กรของบุคลากรด้านการให้บริการ และการตอบกลับให้สอดคล้องกับกฎระเบียบและขั้นตอนต่างๆ ที่มีอยู่

(ข) การดำเนินการบันทึกเนื้อหาสาระอย่างเป็นระบบเกี่ยวกับการต่อต้านบุคลากรด้านการให้บริการ

(จ) การวิเคราะห์และการประสานงานในความน่าเชื่อถือของเนื้อหา การคัดเลือก การฝึกฝน และชำระรักษาวินัยต่างๆ ของสหภาพองค์กรบุคลากรฝ่ายบริการ และฝ่ายบริการของเขตหรือรัฐ

(ฉ) การประสานงานและดำเนินการจัดตั้งองค์กรบุคลากรด้านการให้บริการ เพื่อดำเนินงานต่างๆ ซึ่งบริหารจัดการโดยรัฐบาลส่วนภูมิภาค หรือส่วนรัฐให้สำเร็จลุล่วงไปได้ และการแต่งตั้งบุคลากรด้านการให้บริการที่จำเป็น เพื่อให้สอดคล้องกับกฎหมายสหภาพที่เกี่ยวข้องกับบุคลากรด้านการให้บริการ หรือโดยการประสานงานล่วงหน้ากับรัฐบาลกลาง

(ช) การรายงานผลการดำเนินงานของคณะกรรมการเป็นประจำทุกปีให้แก่ประธานาธิบดี และส่งรายงานระหว่างกาลหากจำเป็น

(ฅ) การปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายจากรัฐบาลได้ทันตามเวลา

มาตรา 9

อำนาจของคณะกรรมการที่เกี่ยวข้องกับการคัดเลือกเพื่อการนัดหมายและการส่งเสริมบุคลากรการให้บริการ มีดังนี้

(ก) การกำหนดว่ามีเพียงตำแหน่งบุคลากรด้านการให้บริการตำแหน่งใด ที่จะต้องได้รับการคัดเลือกจากคณะกรรมการ โดยได้รับความเห็นชอบจากรัฐบาลกลาง

(ข) การกำหนดการคัดเลือกบุคลากรด้านการให้บริการในตำแหน่งที่เหลือ ซึ่งได้รับการคัดเลือกโดยองค์กรบุคลากรด้านการให้บริการที่

เกี่ยวข้อง ซึ่งสอดคล้องกับคำสั่งของคณะกรรมการ ยกเว้นในส่วน การกำหนดลำดับตำแหน่งข้าราชการ ซึ่งต้องได้รับการคัดเลือกจาก คณะกรรมการเท่านั้น

(ค) สำหรับตำแหน่งที่ได้รับการกำหนดตามหัวข้อย่อย (ข) ในมาตรา 9 นั้น ให้แต่งตั้งองค์กรบุคลากรด้านการให้บริการส่วนกลางเป็นผู้ คัดเลือกบุคลากรด้านการให้บริการด้วยการก่อตั้งหน่วยงาน โดยมี หัวหน้าองค์กรบุคลากรด้านการให้บริการที่เกี่ยวข้องเป็นผู้ก่อตั้ง

(ง) ให้หัวหน้าองค์กรบุคลากรด้านการให้บริการส่วนภูมิภาคหรือ ส่วนรัฐเป็นผู้ดำเนินการตามคำสั่งของคณะกรรมการในเรื่องเกี่ยวกับ บุคลากรด้านการให้บริการตามที่ระบุในหัวข้อย่อย (ฉ) ในมาตรา 8 ภายใต้อีกข้อกำหนดที่ระบุไว้ในหัวข้อย่อย (ซ) ในมาตรา 8

(จ) การให้คำแนะนำแก่สำนักงานรัฐบาล ถ้ามีความจำเป็นที่จะ แต่งตั้งบุคลากรตำแหน่งต่างๆ ในทุกองค์การที่ต้องการบุคลากรการให้ บริการสามารถติดต่อในวาระจรได้

(ฉ) การพิจารณาตามเงื่อนไขข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริม เนื้อหาสาระที่แนะนำ โดยองค์กรที่เชี่ยวชาญด้านบุคลากรการให้บริการ ซึ่งได้รับความเชื่อถือและส่งเสริมตามการจัดลำดับเจ้าหน้าที่ตามประมวล หนังสือของรัฐบาล

มาตรา 10

อำนาจของคณะกรรมการที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาที่มีประสิทธิภาพ ของบุคลากรการให้บริการ มีดังนี้

(ก) การจัดตั้งมหาวิทยาลัยและโรงเรียนของบุคลากรการให้บริการ

สามารถฝึกอบรมและฝึกฝนบุคลากรที่ให้บริการอย่างมีประสิทธิภาพ

(ข) การครอบคลุมการฝึกอบรม การอภิปราย และการสัมมนา

(ค) การจัดเตรียมนโยบายที่เกี่ยวข้องกับการฝึกอบรมส่งไปยังรัฐบาล เพื่อรับการอนุมัติและดำเนินการ

(ง) การประสานงานโดยให้สอดคล้องกับนโยบายการฝึกอบรมที่ได้รับ นโยบายนี้ต้องเชื่อมโยงกับหลักสูตรการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาประสิทธิภาพของหน่วยงาน ซึ่งเปิดสอนโดยองค์กรต่างๆ ด้านบุคลากร การให้บริการของสหภาพสำหรับบุคลากรด้านการให้บริการในองค์กรนั้นๆ

7.2 กฎหมายคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน^[25]

คณะกรรมการข้าราชการพลเรือน คือ หน่วยงานที่ทำหน้าที่กำกับดูแลข้าราชการพลเรือนตั้งแต่การสรรหาคัดเลือก การฝึกอบรม การเลื่อนตำแหน่ง และการดูแลในหลายๆ ด้าน โดยมีกฎหมายที่บังคับใช้สำหรับคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน ดังนี้

บทที่ 1 ชื่อ การบังคับใช้และคำจำกัดความ

1: (ก) ให้เรียกกฎหมายฉบับนี้ว่ากฎหมายคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน

(ข) กฎหมายฉบับนี้ให้บังคับใช้ตั้งแต่วันที่ประกาศในรัฐธรรมนูญ

2: คำที่อยู่ในกฎหมายฉบับนี้ให้ความหมายดังนี้

(ก) รัฐธรรมนูญ หมายถึง รัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐสหภาพเมียนมาร์

(ข) คณะกรรมการ หมายถึง คณะกรรมการข้าราชการพลเรือน
ซึ่งจัดตั้งขึ้นภายใต้รัฐธรรมนูญและกฎหมายนี้

(ค) ประธาน หมายถึง ประธานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน

(ง) สมาชิก หมายถึง สมาชิกคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน

(จ) องค์การบริการบุคลากร หมายถึง องค์การบุคลากรพลเรือน
ที่เกิดขึ้น และสอดคล้องกับบทบัญญัติที่มีอยู่ในรัฐธรรมนูญและกฎหมาย
ที่มีอยู่

(ฉ) การบริการบุคคล หมายถึง การให้บริการด้านบุคลากร
พลเรือนที่ได้รับการแต่งตั้งในตำแหน่งที่มีอยู่ของบุคลากรองค์การบริการ

3: กฎหมายฉบับนี้ให้ใช้กับทุกบริการของบุคลากรพลเรือนของแต่ละ
องค์การบุคลากรบริการ ยกเว้นบุคลากรบริการทางแพ่งที่กล่าวถึงในส่วน
291 และ 292 ของรัฐธรรมนูญ

บทที่ 2 การก่อตั้ง แต่งตั้ง และการกำหนดหน้าที่ของคณะกรรมการ
ข้าราชการพลเรือน

การก่อตั้งคณะกรรมการ

4: ประธานของสหภาพจะสร้างคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน
ที่มีสมาชิกอย่างน้อยห้าคนแต่ไม่เกินเจ็ดคน รวมทั้งประธานกรรมการ
เพื่อดำเนินการตามหน้าที่ในการคัดเลือก การฝึกอบรมบุคลากรในการ
ให้บริการ และการกำหนดกฎระเบียบของข้าราชการพลเรือน

การแต่งตั้ง และการกำหนดหน้าที่ให้ประธานกรรมการและสมาชิก

5: ประธานของสหภาพแต่งตั้งประธานกรรมการและสมาชิกจาก
กลุ่มบุคคลที่มีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

(ก) ผู้ที่มีอายุ 50 ปีบริบูรณ์

(ข) บุคคลที่ตอบสนองคุณสมบัติที่กำหนดไว้สำหรับสภาผู้แทนราษฎร ที่กล่าวไว้ในมาตรา 120 ของรัฐธรรมนูญ ยกเว้นการจำกัดอายุ

(ค) บุคคลที่ยังไม่ได้ละเมิดบทบัญญัติที่กล่าวถึงในส่วน 121 ของรัฐธรรมนูญซึ่งห้ามบุคคลที่มาจากการการเลือกตั้งเป็นตัวแทนของสภาผู้แทนราษฎร

(ง) ปัญญาชนและผู้มีประสบการณ์

(จ) บุคคลที่มีความจงรักภักดีต่อประชาชนและประเทศ

(ฉ) บุคคลที่ไม่ได้เป็นสมาชิกของพรรคการเมือง

(ช) บุคคลที่ไม่ได้เป็นตัวแทนของสภาผู้แทนราษฎร

6: (ก) ประธานกรรมการอยู่ในความดูแลของประธานสหภาพเมียนมาร์

(ข) สมาชิกจะอยู่ในความดูแลของประธานกรรมการ และประธานสหภาพโดยผ่านทางประธานกรรมการ

7: ประธานกรรมการและสมาชิก

(ก) มีบุคลากรข้าราชการพลเรือนที่จะต้องดำเนินการตามบทบัญญัติของส่วนย่อย (ค) มาตรา 246 ของรัฐธรรมนูญ

(ข) เป็นบุคคลที่จะไม่ลงแข่งขันในการเลือกตั้งทั่วไปใดๆ เพื่อให้เสียสิทธิที่จะได้รับการเลือกตั้งจากพลเมืองตามมาตรา 38 (ก) ของรัฐธรรมนูญ ส่วนย่อยเกี่ยวกับสิทธิที่จะดำเนินกิจการขององค์กร และกิจกรรมขององค์กรระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการเลือกตั้งตามบทบัญญัติที่มีอยู่ในส่วน 120 และ 121 ของรัฐธรรมนูญ นับจากวันที่ได้มีการประกาศ

บทที่ 3 หน้าที่ และอำนาจของคณะกรรมการ

8: การปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการมีดังนี้

- (ก) การคัดเลือกข้าราชการพลเรือนตามมาตราที่ 3 ของระบบ
- (ข) การฝึกอบรมข้าราชการพลเรือนอย่างมีประสิทธิภาพ
- (ค) การสนับสนุนของรัฐบาลเมียนมาร์ เพื่อการพิจารณาด้านจริยธรรม ระเบียบ ขั้นตอน มาตรฐานที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการด้านบุคลากร และการเปิดใช้งานในการวางแผนทางการดำเนินงานนั้น
- (ง) การดำเนินการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมของข้าราชการพลเรือน
- (จ) การติดต่อสื่อสารกับหน่วยงานขององค์กรสหประชาชาติระดับภูมิภาค และองค์กรระหว่างประเทศ ตามความเห็นชอบของรัฐบาลเมียนมาร์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องของข้าราชการพลเรือน
- (ฉ) การวิเคราะห์เรื่องของข้าราชการพลเรือนโดยองค์กรข้าราชการพลเรือน ในเรื่องของความสอดคล้องต่อกฎระเบียบและขั้นตอนที่มีอยู่
- (ช) การเก็บรักษาข้อมูลอย่างเป็นระบบในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการของข้าราชการพลเรือน
- (ซ) การวิเคราะห์และประสานงานในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องของการเลือก การบำรุงรักษาสาขาวิชาขององค์กรข้าราชการพลเรือน และพนักงานรัฐ
- (ฌ) การประสานงานและการดำเนินการในรูปแบบองค์กรข้าราชการพลเรือน สำหรับการบริหารงานโดยภาครัฐหรือรัฐบาลในการแต่งตั้งบุคลากรเป็นข้าราชการพลเรือนจำเป็นต้องสอดคล้องกับ

กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสภาพพนักงานบริการหรือโดยการประสานงานกับรัฐบาลเมียนมาร์ล่วงหน้า

(ญ) รายงานผลการดำเนินงานของคณะกรรมการเป็นประจำทุกปีให้แก่ประธานาธิบดี และส่งรายงานระหว่างปีหากจำเป็น

(ฎ) ปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายจากรัฐบาลเมียนมาร์เป็นครั้งคราว

9: อำนาจของคณะกรรมการที่เกี่ยวข้องกับการคัดเลือก แต่งตั้ง และเลื่อนตำแหน่งข้าราชการมีดังนี้

(ก) กำหนดตามความเห็นชอบของรัฐบาล ซึ่งตำแหน่งของข้าราชการพลเรือนจะต้องได้รับการคัดเลือกจากคณะกรรมการ

(ข) การพิจารณาในการคัดเลือกข้าราชการทหาร โดยองค์กรข้าราชการพลเรือนให้สอดคล้องกับคำสั่งของคณะกรรมการ นอกเหนือจากการจัดอันดับที่กำหนดของสำนักงานที่ได้รับการคัดเลือกโดยคณะกรรมการ

(ค) การมอบหมายให้องค์กรสหภาพบริการบุคลากร เพื่อคัดเลือกบุคลากรบริการสำหรับตำแหน่งตามมาตราย่อย (ข) โดยการสร้างโครงสร้างโดยหัวหน้าองค์กรที่เกี่ยวข้องกับการบริการบุคลากร

(ง) การกำหนดหัวหน้างานของบุคลากรองค์การภาครัฐที่จะดำเนินการตามคำสั่งของคณะกรรมการในเรื่องที่จำเป็นในการแต่งตั้งบุคลากรข้าราชการที่มีอยู่ในส่วนย่อย (ฉ) ของมาตรา 8 ตามบัญญัติที่มีอยู่ในส่วนย่อย (จ) ของมาตรา 8

(จ) การให้คำแนะนำแก่สำนักงานของรัฐบาล ในกรณีจำเป็นของการแต่งตั้งตำแหน่งของบุคลากรข้าราชการใดๆ ในบริการใดๆ

ของบุคลากรองค์การเนื่องจากสถานการณ์ที่ผิดปกติใดๆ

(ฉ) การวิเคราะห์และการดำเนินการตามคำแนะนำโดยองค์กรที่เกี่ยวข้องกับการบริการบุคลากรในส่วนของการเลื่อนขั้นในการจัดอันดับของเจ้าหน้าที่รัฐให้เป็นไปตามข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องกับการเลื่อนตำแหน่ง

10: อำนาจของคณะกรรมการที่เกี่ยวข้องกับการฝึกอบรม และการดูแลข้าราชการพลเรือนที่มีประสิทธิภาพ มีดังนี้

(ก) การจัดตั้งมหาวิทยาลัยและโรงเรียนของข้าราชการ เพื่อให้การฝึกอบรมและการดูแลข้าราชการได้อย่างมีประสิทธิภาพ

(ข) การจัดฝึกอบรม การอภิปราย และการสัมมนา

(ค) การจัดทำนโยบายที่เกี่ยวข้องกับการฝึกอบรมส่งไปยังรัฐบาลเพื่อการอนุมัติ

(ง) การประสานงานที่สอดคล้องกับนโยบายการฝึกอบรมที่เกี่ยวข้องกับการใช้ความสามารถของภาควิชาหลักสูตรการฝึกอบรมที่เปิดโดยแต่ละองค์กรข้าราชการของเมียนมาร์สำหรับการให้บริการ

11: คณะกรรมการอาจจัดโครงสร้างของผู้ใต้บังคับบัญชาที่มีสมาชิกในการดำเนินงานของคณะกรรมการ

12: คณะกรรมการมีสิทธิที่จะขอความช่วยเหลือจากองค์กรบริการส่วนบุคคล หรือบุคลากรผู้เชี่ยวชาญด้านความช่วยเหลือทางเทคนิคที่จำเป็นในการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการ

13: คณะกรรมการมีสิทธิจะขอข้อเท็จจริงที่จำเป็นเกี่ยวกับข้าราชการที่เกี่ยวข้องกับองค์กรบริการบุคลากร

บทที่ 4 วาระการดำรงตำแหน่ง การลาออก การสิ้นสุดจากหน้าที่ และการบรรจุและแต่งตั้งประธานกรรมการและสมาชิก

14: วาระการดำรงตำแหน่งของประธานกรรมการและสมาชิกจะเหมือนกันกับประธานาธิบดี

15: (ก) ถ้าประธานกรรมการปรารถนาที่จะลาออกจากตำแหน่งตามความตั้งใจของตนเองสำหรับสาเหตุใด ๆ ก่อนที่จะครบวาระการดำรงตำแหน่งของตน อาจลาออกจากตำแหน่งหลังจากส่งข้อความเป็นลายลักษณ์อักษรว่ามีความจำนงจะลาออกจากตำแหน่งยื่นให้แก่ประธานสหภาพ

(ข) หากสมาชิกปรารถนาที่จะลาออกจากตำแหน่งที่มีอยู่ในส่วนย่อย (ก) อาจจะลาออกจากตำแหน่งหลังจากส่งข้อความว่ามีความจำนงที่จะลาออกเป็นลายลักษณ์อักษรต่อประธานสหภาพผ่านประธานกรรมการ

16: ประธานกรรมการอาจขึ้นตรงกับประธานสหภาพ หากสมาชิกที่ไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่ปฏิบัติตามจรรยาบรรณและวินัยที่มีอยู่ในมาตรา 18 ให้ลาออกจากตำแหน่งใดๆ หากไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของประธานาธิบดีจะถูกลงโทษในการปฏิบัติหน้าที่

17: หากตำแหน่งประธานกรรมการหรือสมาชิกใดๆ วางลงจากการลาออกพ้นจากหน้าที่ การตาย หรือสาเหตุอื่นใด ประธานาธิบดีอาจแต่งตั้งและกำหนดหน้าที่ประธานใหม่ หรือสมาชิกที่สอดคล้องกับบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการแต่งตั้งประธานกรรมการหรือสมาชิกที่มีอยู่ในรัฐธรรมนูญตามวาระการดำรงตำแหน่งของประธานหรือสมาชิคนั้น

บทที่ 5 จริยธรรมและวินัยของประธานกรรมการและสมาชิก

18: ประธานกรรมการและสมาชิกจะต้องปฏิบัติตามกฎจริยธรรมและวินัยต่อไปนี้:

(ก) จะต้องไม่เป็นหนี้ และไม่จงรักภักดีต่อรัฐอื่นๆ นอกเหนือจากสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมาร์

(ข) จะต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติที่มีอยู่ในรัฐธรรมนูญและกฎหมายที่มีอยู่

(ค) ต้องปฏิบัติหน้าที่อย่างตรงไปตรงมาโดยไม่ทุจริต

(ง) จะต้องทำงานให้สอดคล้องกับหน้าที่และศักดิ์ศรี

บทที่ 6 การประชุมคณะกรรมการ

19: การประชุมทั่วไปของคณะกรรมการจะจัดขึ้นอย่างน้อยสองครั้งต่อเดือน นอกจากนี้จะมีสิ่งจำเป็นพิเศษอาจมีการเรียกประชุมเพิ่มเติมได้

20: ประธานคณะกรรมการทำหน้าที่เป็นประธานในการประชุม

21: (ก) สำนักงานคณะกรรมการจะทำหน้าที่บันทึกการประชุม

(ข) การประชุมแต่ละครั้งจะถูกส่งไปยังการประชุมครั้งต่อไปจนเรื่องได้รับการอนุมัติ

(ค) การตัดสินใจของคณะกรรมการที่ยังไม่ได้มติชัดเจนถือเป็นการประชุมที่เป็นความลับ

บทที่ 7 ทั่วไป

22: การทำงานเตรียมความพร้อมในการดำเนินการโดยคณะกรรมการสันติภาพและการพัฒนาแห่งรัฐ ก่อนที่กฎหมายฉบับนี้จะมีผลบังคับใช้สำหรับการดำเนินการตามกฎหมายนี้จะถือว่าได้ดำเนินการ

ตามรัฐธรรมนูญ

23: การคัดเลือกและฝึกอบรมคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนที่เกิดขึ้นภายใต้กฎหมายการคัดเลือกและการฝึกอบรมคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (สภาผู้แทนราษฎร กฎหมายฉบับที่ 4/1977) จะยังคงปฏิบัติหน้าที่และอำนาจของตนจนกว่าจะถึงวันก่อตั้งคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน ภายใต้กฎหมายนี้

24: ระเบียบ คำสั่ง และวิธีการที่ออกโดยคณะกรรมการคัดเลือกและการฝึกอบรมข้าราชการพลเรือนก่อนที่กฎหมายนี้บังคับใช้ อาจนำไปใช้เท่าที่จะไม่ขัดต่อบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญและกฎหมายนี้

25: ให้คณะกรรมการเป็นเจ้าหน้าที่สำนักงานคณะกรรมการที่จะดำเนินการทำงานของสำนักงานต่างๆ ของคณะกรรมการโดยความเห็นชอบของรัฐสภา

26: กฎหมายนี้อาจมีการแก้ไข แทรก หรือยกเลิกโดยรัฐสภา ซึ่งประกอบด้วย สภาผู้แทนราษฎรและรัฐสภา โดยการแก้ไขที่เกิดขึ้นจะต้องสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญของสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมาร์ โดยกฎหมายนี้จะยังคงมีผลบังคับใช้ในส่วนที่ไม่ได้รับการยกเลิกโดยรัฐสภา

27: ในการดำเนินการตามบทบัญญัติที่มีอยู่ในกฎหมายนี้ คณะกรรมการอาจ

(ก) ออกระเบียบที่จำเป็นด้วยความเห็นชอบของรัฐสภา

(ข) ออกระเบียบ ประกาศ คำสั่งที่จำเป็นตามขั้นตอน

28: กฎหมายการคัดเลือกและการฝึกอบรมคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (สภาผู้แทนราษฎรกฎหมายฉบับที่ 4/1977) จะถูกยกเลิกตาม

(ก) การกำหนด

(ข) ตาย

(ค) การกำหนดเป็นผู้วิกลจริต ซึ่งสอดคล้องกับบทบัญญัติของกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

(ง) การไม่ยอมรับการตัดสินใจในความบริสุทธิ์ทางศีลธรรมจากกลุ่มสงฆ์ ผู้เชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้องในนิยาย หรือคำสั่งคณะสงฆ์ เนื่องจากการฟ้องร้องการกระทำผิดกฎหมายของภควินัยของพระสงฆ์ (Parajika Vinaya)

(จ) การตัดสินใจจากการกระทำผิดกฎหมายใดๆ

(ฉ) ผิดจากกฎหมายของสหภาพเมียนมาร์

บทที่ 8 เบ็ดเตล็ด

30: เงินและทรัพย์สินอื่นๆ จากการทำงานและสิ่งที่กำลังดำเนินการตามสิทธิและความรับผิดชอบในการคัดเลือกผู้รักษาพระไตรปิฎก (Tipitakadhara) โดยคณะกรรมการที่จัดตั้งขึ้นเพื่อคัดเลือกผู้รักษาพระไตรปิฎก (Tipitakadhara) ตามพระราชบัญญัติปี พ.ศ. 2503 (ค.ศ. 1960) ซึ่งถูกยกเลิกโดยมาตรา 35 จะตกเป็นของคณะกรรมการคัดเลือก

31: พระสงฆ์ของศาสนาที่คงเหลือจากการตรวจสอบคัดเลือกผู้รักษาพระไตรปิฎกที่จัดขึ้นโดยสมาคมเพื่อสนับสนุนพระพุทธศาสนาหรือกระทรวงศาสนาในนามของสมาคมนักศาสนาก่อนที่กฎหมายนี้มีผลบังคับใช้จะมีสิทธิที่จะดำเนินการต่อไป และได้รับสิทธิสมควรภายใต้กฎหมายนี้อย่างต่อเนื่อง

32: เรื่องที่ดำเนินการโดยกลุ่มศาสนา (Ovadacariya) หรือคณะกรรมการคัดเลือกจะไม่ถูกต้อง เนื่องจากตำแหน่งที่ว่างของสมาชิกที่เกี่ยวข้องใดๆ

33: กฎระเบียบที่มีอยู่ในข้อกำหนดแรกของบทบัญญัติและกฎระเบียบที่มีอยู่ในข้อกำหนดที่สองและสามของตารางผู้รักษาพระไตรปิฎก (Tipitakadhara) ตามพระราชบัญญัติปี พ.ศ. 2503 ซึ่งถูกยกเลิกโดยมาตรา 35 อาจจะยังคงมีผลบังคับใช้จนกว่าบทบัญญัตินั้นจะไม่สอดคล้องกับกฎหมายนี้

34: การดำเนินการตามบทบัญญัติของกฎหมายนี้:

(ก) กระทรวงศาสนาอาจเห็นชอบตามรัฐบาลที่จะออกระเบียบที่จำเป็น

(ข) กระทรวงศาสนาอาจค่อยๆ ออกระเบียบตามคำประกาศและคำสั่งตามความจำเป็น และคณะกรรมการคัดเลือกอาจออกคำสั่งดังกล่าวตามความจำเป็น

35: ผู้รักษาพระไตรปิฎกที่ถูกเลือกจากพระราชบัญญัติปี พ.ศ. 2503 จะถูกยกเลิกไป

7.3 กฎหมายแรงงาน

ความสัมพันธ์ทางกฎหมายระหว่างนายจ้างและลูกจ้างในเมียนมาร์นั้น จะปรากฏในสัญญาจ้างแรงงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องข้อกำหนดเวลาทำงาน การหยุดงานประจำปี และสวัสดิการเรื่องการรักษาพยาบาลของพนักงาน ทั้งนี้กฎหมายแรงงานของเมียนมาร์กำหนดว่า แม้ว่าการจ้างแรงงานระหว่างนายจ้างและลูกจ้างใดจะไม่ได้ทำเป็นสัญญา แต่สิทธิดังที่จะกล่าวต่อไปนี้จะต้องไม่น้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้

ข้อกำหนดว่าด้วยเรื่องแรงงาน

- ชั่วโมงทำงานของลูกจ้างตามที่กฎหมายกำหนดนั้น ถูกแบ่งออกเป็นประเภทกิจการ 3 ประเภท และลูกจ้างจะมีชั่วโมงทำงานสูงสุดต่อสัปดาห์ดังนี้ และหากนายจ้างให้ทำงานเกินกว่าที่กฎหมายกำหนด ก็จะต้องจ่ายค่าจ้างล่วงเวลาเป็นเงินสองเท่าของค่าจ้างในเวลาทำงานปกติ

- 1) กิจการประเภทบริษัท ร้านค้า ห้างสรรพสินค้า และโรงงาน ลูกจ้างจะทำงานได้ 48 ชั่วโมงต่อสัปดาห์

- 2) กิจการประเภทขุดเจาะน้ำมัน และเหมืองแร่ ลูกจ้างจะทำงานได้ 44 ชั่วโมงต่อสัปดาห์

- 3) กิจการเหมืองแร่ใต้ดิน ลูกจ้างจะทำงานได้ 40 ชั่วโมงต่อสัปดาห์

- การลาและวันหยุดประจำปีภายใต้กฎหมายวันลาและวันหยุด พ.ศ. 2494 (Leave and Holidays Act 1951) ลูกจ้างทุกคนมีสิทธิที่จะลางาน ดังนี้

- 1) ลากิจได้ 6 วันต่อปี

- 2) ลาประจำปีได้ 10 วันต่อปี

- 3) ลาป่วยได้ไม่เกิน 30 วันต่อปี

- 4) วันหยุดราชการ 21 วัน

- 5) ลาคลอด ไม่มีกฎหมายใดกำหนดระยะเวลาในการลาคลอดบุตรไว้ แต่ในทางปฏิบัตินายจ้างจะให้ลูกจ้างหญิงลาคลอดบุตรได้เป็นเวลา 12 สัปดาห์ ตามที่ราชการอนุญาตให้ข้าราชการหญิงลาคลอดและเลี้ยงดูบุตรได้

- การประกันสังคมและค่าชดเชยสำหรับลูกจ้าง กฎหมายประกันสังคม พ.ศ. 2497 (Social Security Act 1954) กำหนดให้นายจ้างที่มีลูกจ้างในสถานประกอบการตั้งแต่ 5 คนขึ้นไป จะต้องจัดให้มีการส่งเงินเข้ากองทุนประกันสังคม ซึ่งการจ่ายเงินสมทบของนายจ้างจะเป็นร้อยละ 2.5 ของค่าจ้างที่จ่ายให้ลูกจ้างแต่ละคน และลูกจ้างต้องจ่ายร้อยละ 1.5 ของเงินเดือน สิทธิของลูกจ้างตามกฎหมายประกันสังคม คือ จะได้รับการรักษาพยาบาลฟรี ได้รับเงินชดเชยขณะพักรักษาตัว คลอดบุตร และทุพพลภาพ เงินช่วยค่าทำศพ และเงินบำนาญ ในกรณีที่ลูกจ้างไม่ได้อยู่ในระบบประกันสังคม นายจ้างก็มีหน้าที่การจ่ายค่าชดเชยในกรณีที่ลูกจ้างได้รับบาดเจ็บที่เกี่ยวข้องกับการทำงานตามกฎหมายค่าตอบแทนของคนงาน พ.ศ. 2466 (Workmen's Compensation Act 1923) ได้กำหนดไว้

- การรักษาความปลอดภัยในการทำงาน นายจ้างมีหน้าที่จะต้องจัดสภาพการทำงานให้มีความปลอดภัยแก่ลูกจ้าง และจะต้องมีการอบรมให้พนักงานสามารถใช้อุปกรณ์รักษาความปลอดภัยได้ นอกจากนี้จะต้องจัดให้มีชุดปฐมพยาบาลไว้ในสถานประกอบการด้วย

- ค่าตอบแทนในการทำงาน ในประเทศเมียนมาร์ไม่ได้มีการกำหนดค่าแรงขั้นต่ำไว้ ยกเว้นอุตสาหกรรมโรงสีข้าว และใบยาสูบ ดังนั้นค่าแรงจึงขึ้นอยู่กับการตกลงกันระหว่างนายจ้างและลูกจ้าง ซึ่งมักจะใช้ประสบการณ์ และความรู้ รวมทั้งฝีมือและความต้องการของตลาดแรงงานของลูกจ้างมาเป็นตัวกำหนดค่าจ้าง

- การระงับข้อพิพาทแรงงาน หากมีข้อพิพาทที่เกิดขึ้นจากการจ้างแรงงาน ไม่ว่าจะเป็นข้อพิพาทระหว่างนายจ้างและลูกจ้าง เรื่องการจ้าง งาน การระงับการจ้างงาน ข้อกำหนดการจ้างงาน ข้อพิพาทระหว่างนายจ้าง หรือข้อพิพาทระหว่างลูกจ้าง ก็จะต้องหาทางระงับข้อพิพาทระหว่างกันเองเสียก่อน และหากการระงับข้อพิพาทระหว่างกันไม่ได้ผล จึงจะยื่นข้อพิพาทให้อนุญาโตตุลาการภายใต้กฎหมายข้อพิพาททางการค้า พ.ศ. 2472 (Trade Disputes Act 1929) เป็นผู้ตัดสิน

7.3.1 กฎหมายแรงงานและอัตราค่าแรง

กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการจ้างงานชาวเมียนมาร์ ได้แก่ พระราชบัญญัติการจ้างงานปี พ.ศ. 2502 (The Employment Registration Act 1959) และพระราชบัญญัติประกันสังคมปี พ.ศ. 2497 (The Social Security Act 1954) สรุปได้ดังตาราง

ตารางแสดงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการจ้างงานชาวเมียนมาร์

พระราชบัญญัติ	ระเบียบการ
พระราชบัญญัติการจ้างงานปี พ.ศ. 2502 (The Employment Registration Act 1959)	
• ชั่วโมงการทำงาน	1. โดยทั่วไป 8 ชั่วโมง/วัน
	2. บริษัท ศูนย์การค้า โรงงาน 48 ชั่วโมง/สัปดาห์
	3. อุตสาหกรรมเหมืองแร่ และ ขุดเจาะน้ำมัน 44 ชั่วโมง/สัปดาห์
	4. การทำเหมืองแร่ในอุโมงค์ใต้ดิน 40 ชั่วโมง/สัปดาห์
	5. เวลาทำงานราชการ 09.30- 16.30 น. วันจันทร์-วันศุกร์

<ul style="list-style-type: none"> • วันลาพักร้อน/ต่อปี (ได้รับค่าจ้าง) 	1. วันลาพักร้อน 6 วัน/ปี (สำหรับพนักงาน)
	2. 30 วัน/ปี (สำหรับผู้บริหารระดับสูง)
	3. 20 วัน/ปี (สำหรับผู้บริหารระดับกลาง)
	4. 10 วัน/ปี (สำหรับผู้บริหารระดับต้น)
<ul style="list-style-type: none"> • วันหยุดราชการ (ได้รับค่าจ้าง) 	21 วัน/ปี
<ul style="list-style-type: none"> • วันหยุดลาคลอด (ได้รับค่าจ้าง) 	1. ก่อนคลอด ลาพักได้ 45 วัน
	2. หลังคลอด ลาพักได้ 45 วัน
พระราชบัญญัติประกันสังคมปี พ.ศ. 2497 (The Social Security Act 1954)	
<ul style="list-style-type: none"> • ค่าจ้าง 	พนักงานโรงงานขั้นต่ำ 2,000-3,000 จี๊ด/เดือน (ขึ้นอยู่กับความชำนาญ)
<ul style="list-style-type: none"> • บริษัทเอกชนที่มีพนักงานตั้งแต่ 5 คนขึ้นไป 	ร่วมจ่ายค่าประกันสังคมจากเงินเดือนประจำร้อยละ 2 ให้แก่กองทุนประกันสังคม

พระราชบัญญัติ	ระเบียบการ
• สิทธิประโยชน์	1. ได้รับการตรวจสุขภาพและยารักษาโรคฟรี
	2. เงินสงเคราะห์ค่ารักษาพยาบาล
	3. เงินสงเคราะห์การคลอดบุตร
	4. เงินช่วยเหลืองานฌาปนกิจ
	5. เงินสงเคราะห์ผู้พิการชั่วคราวและตลอดชีพ
	6. เงินบำนาญ

ที่มา: <http://www.boi.go.th>

นอกจากนี้รัฐบาลเมียนมาร์ได้ประกาศใช้กฎหมายการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. 2556^[8] ที่มีผลบังคับใช้ตั้งแต่ 30 พฤศจิกายน พ.ศ. 2556 ซึ่งมี 42 มาตรา โดยแยกเป็นหมวดดังนี้

1. ชื่อและบทนิยาม
2. การจัดหางานและจัดจ้าง
3. สัญญาจ้างแรงงาน
4. คณะทำงานการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน
5. การพัฒนาฝีมือแรงงานและโครงการฝึกอบรม
6. การจดทะเบียนและการจัดตั้งโรงเรียนฝึกอบรมและกรมการประเมินฝีมือแรงงาน

7. การแข่งขันฝีมือ
8. การตั้งและการใช้กองทุนพัฒนาฝีมือแรงงาน
9. ความผิดและบทลงโทษ
10. ข้อกำหนดอื่นๆ

หลังจากกฎหมายฉบับนี้มีผลบังคับใช้ นายจ้างที่มีลูกจ้างจะต้องทำสัญญาจ้างงานเป็นหนังสือภายใน 30 วัน นอกเสียจากกรณีการจ้างงานถาวรของหน่วยงานหรือองค์กรของรัฐบาล หรือกรณีฝึกงานก่อนรับเข้างาน หรือกรณีการทดลองงาน หรือกรณีของการจ้างงานก่อนหน้ากฎหมายฉบับนี้บังคับใช้

กฎหมายกำหนดให้หนังสือสัญญาจ้างงานดังกล่าว จะต้องมีเนื้อหาดังต่อไปนี้ ได้แก่ ประเภทการจ้างงาน ระยะเวลาทดลองงาน ค่าจ้าง สถานที่ทำงาน เงื่อนไข จำนวนชั่วโมงทำงาน วันหยุดวันลา การทำงานล่วงเวลา การจัดหามื้ออาหารให้ระหว่างเวลาดังกล่าว ที่พักอาศัย การรักษาพยาบาล การเดินทางไปทำงานและที่อื่น ข้อบังคับการทำงาน เพดานชั่วโมงการทำงานต่อเนื่อง หลังจากการฝึกงานที่ลูกจ้างยินยอม การลาออกและเลิกจ้าง การเลิกสัญญาฝ่ายเดียว การเลิกสัญญาสองฝ่าย หน้าที่ตามสัญญา การแก้ไขเพิ่มสัญญา และข้อสัญญาอื่นๆ ทั้งนี้สิทธิประโยชน์ต่างๆ ต้องไม่ด้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้

นายจ้างยังมีหน้าที่ในการส่งสำเนาสัญญาจ้างงานนั้นให้แก่ศูนย์การจ้างงานและแลกเปลี่ยนแรงงาน (Employment and Labor Exchange Office) เพื่อขออนุมัติการจ้างงานนั้นภายในระยะเวลาที่กำหนด (ยังไม่มีข้อกำหนดระยะเวลาดังกล่าว)

ในกรณีลูกจ้างได้ทำงานสำเร็จก่อนกำหนดในสัญญา หรือในกรณีที่ การจ้างงานนั้นถูกยกเลิกด้วยเหตุที่มีได้คาดไว้ล่วงหน้า (ไม่ว่าบางส่วน หรือทั้งหมด) หรือในกรณีเลิกจ้างด้วยเหตุอื่น นายจ้างมีหน้าที่ต้อง จ่ายเงินชดเชย ตามกฎที่ออกโดยกระทรวงแรงงานและประกันสังคม (Ministry of Labor, Employment and Social Security) ซึ่งปัจจุบัน ยังไม่มีการออกกฎดังกล่าว

นอกจากนี้ นายจ้างมีหน้าที่จัดการฝึกพัฒนาแรงงานอย่างเป็น ระบบตามที่คณะทำงานตามกฎหมายได้กำหนดไว้ และมีหน้าที่นำส่งเงิน เข้ากองทุนพัฒนาฝีมือแรงงานตามกฎหมายฉบับนี้ ไม่น้อยกว่าร้อยละ 0.5 ของค่าแรงในแต่ละเดือน โดยไม่หักจากค่าแรงหรือเงินเดือน ของลูกจ้าง ทั้งนี้ หากนายจ้างขาดส่งเงินเข้ากองทุนดังกล่าว นายจ้างจะ ถูกเรียกเก็บเงินค้ำส่งนั้นในลักษณะเดียวกับภาษีค้ำชำระ

7.4 กฎหมายเข้าเมือง

ข้อกำหนดเรื่องใบอนุญาตเข้าเมือง และการอนุญาตทำงานสำหรับ แรงงานต่างชาติ ตามกฎหมายเมียนมาร์ว่าด้วยคนเข้าเมือง (Myanmar Immigration Act of 1947) กำหนดให้ชาวต่างชาติที่จะเดินทางเข้า ประเทศเมียนมาร์ต้องมีการขอใบอนุญาตเข้าเมือง (Visa) ก่อน แม้ว่าใน ขณะนี้ประเทศสมาชิกในกลุ่มประเทศอาเซียนได้มีความตกลงร่วมกัน ที่ จะยกเว้น การขอวีซ่าประเภทชั่วคราวให้กับคนในชาติของประเทศ สมาชิก แต่ประเทศเมียนมาร์ยังไม่ได้มีการงดเว้นการขอวีซ่าให้ชาติใดๆ ดังนั้นชาวไทยที่ต้องการเดินทางไปเมียนมาร์ก็จะต้องยื่นขออนุญาต

เข้าเมืองก่อนเดินทาง การจ้างแรงงานชาวต่างชาติก็อยู่ภายใต้บังคับของกฎหมายแรงงานเมียนมาร์ (Myanmar Labor Law) ทั้งนี้เมียนมาร์ไม่มีระบบการขอใบอนุญาตทำงาน (Work Permit) ที่อนุญาตให้ชาวต่างชาติพำนักและทำงานในเมียนมาร์ได้ แต่ในหนังสือตรวจตราคนเข้าเมืองประเภททำงาน (Work Visa) จะใช้ใบอนุญาตให้อยู่พำนัก (Stay Permit) แทน ดังนั้นการทำงานที่เมียนมาร์จะต้องได้รับใบอนุญาตให้อยู่พำนัก (Stay Permit) ถึงจะสามารถอยู่ในประเทศเมียนมาร์เป็นช่วงเวลานานกว่าใบอนุญาตเข้าเมืองชั่วคราว โดยตามธรรมเนียมปฏิบัติเรื่องการจ้างงานของชาวต่างชาติในเมียนมาร์นั้น บริษัทต้องได้รับใบอนุญาตจากคณะกรรมการลงทุนเมียนมาร์ (MIC Permit) ก่อน ภายใต้กฎหมายเมียนมาร์ว่าด้วยการลงทุนของต่างชาติ (MFIL) จึงจะสามารถจ้างงานชาวต่างชาติได้ และการลงทุนของต่างชาติประสงค์จะจ้างผู้เชี่ยวชาญ

หรือช่างเทคนิค หรือผู้บริหารที่เป็นชาวต่างชาติ ต้องแจ้งจำนวนชาวต่างชาติที่ต้องการจ้างแก่คณะกรรมการลงทุนเมียนมาร์ (MIC) ทราบในขณะที่ยื่นขออนุมัติการลงทุน ซึ่งตำแหน่งที่ขอจ้างชาวต่างชาตินั้นต้องเป็นกรณีที่ชาวเมียนมาร์ทำไม่ได้ หลังจากได้รับใบอนุญาตจากคณะกรรมการลงทุนเมียนมาร์ (MIC Permit) แล้ว บริษัทจะต้องยื่นขอใบอนุญาตให้อยู่พำนัก (Stay Permit) ผ่านกระทรวงที่กำกับดูแลกิจการที่บริษัทดำเนินกิจการอยู่ เพื่อยื่นเรื่องขออนุญาตต่อไปยังแผนกตรวจคนเข้าเมือง (Department of Immigration) ที่มีอายุ 3 เดือนหรือ 12 เดือน และสามารถเข้าออกประเทศหลายครั้งได้ในระหว่างเวลาที่ได้รับใบอนุญาตให้อยู่พำนัก (Stay Permit)

7.5 กฎหมายอื่นๆ ที่ควรรู้

7.5.1 กฎหมายลงทุนต่างชาติฉบับใหม่

ประธานาธิบดีเต็ง เส่ง ได้ลงนามรับรองกฎหมายลงทุนต่างชาติที่สำคัญในการปฏิรูปประเทศของเมียนมาร์ ซึ่งดำเนินมาอย่างต่อเนื่องและเป็นปัจจัยเสริมที่ทำให้เศรษฐกิจของเมียนมาร์อยู่ในระดับแข็งแกร่งด้วยค่าจ้างแรงงานที่อยู่ในระดับต่ำ ทั้งมีวัตถุดิบที่หาได้จากความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรธรรมชาติที่นักลงทุนจากทั่วทุกมุมโลกให้ความสนใจเป็นพื้นฐาน และการออกกฎหมายลงทุนที่ยืดหยุ่นนี้ คาดว่า จะมีส่วนกระตุ้นมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (Foreign Direct Investment: FDI) มากขึ้น

จากรายงานการลงทุนโลกประจำปี พ.ศ. 2555 (World Investment Report 2012) ประมาณการมูลค่า FDI ของเมียนมาร์ปี พ.ศ. 2555 นี้ เพิ่มขึ้นกว่าเท่าตัวนับจากปี พ.ศ. 2549 ทั้งรัฐบาลเมียนมาร์ได้มอบอำนาจหน้าที่อย่างชัดเจนแก่คณะกรรมการการลงทุนเมียนมาร์ (Myanmar Investment Commission-MIC) ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐบาลเมียนมาร์ ทำหน้าที่ส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศ พร้อมทั้งขยายขอบเขตอำนาจในการยอมรับหรือปฏิเสธธนาคารพาณิชย์ที่นักลงทุนเสนอ รวมถึงการให้อำนาจในการลงโทษนักลงทุนต่างชาติที่กระทำการฝ่าฝืนกฎหมายหรือกฎระเบียบต่างๆ ตั้งแต่การตักเตือน การระงับสิทธิประโยชน์การลงทุนชั่วคราวไปจนถึงการขึ้นบัญชี กฎหมายลงทุนต่างชาติฉบับใหม่ยังกำหนดกรอบเวลาข้อเสนอโครงการลงทุนเพื่อขอรับสิทธิประโยชน์ภายใต้กฎหมายลงทุน โดยนับจากวันที่นักลงทุนต่างชาติยื่นข้อเสนอโครงการลงทุนต่อคณะกรรมการการลงทุน ซึ่งจะได้รับ การพิจารณาเพื่อรับรองหรือปฏิเสธโครงการลงทุนภายใน 105 วัน การกำหนดกรอบเวลาในการพิจารณาโครงการลงทุนของคณะกรรมการลงทุนเมียนมาร์ (MIC) นี้ ทำให้ขั้นตอนในการดำเนินงานมีความชัดเจน ส่งผลดีต่อนักลงทุนต่างชาติที่ยื่นข้อเสนอขอรับการส่งเสริมโครงการลงทุนต่างๆ ทั้งรูปแบบการลงทุนที่มีความยืดหยุ่นมากขึ้น และกฎหมายลงทุนต่างชาติฉบับใหม่ เปิดโอกาสให้นักลงทุนต่างชาติสามารถเป็นเจ้าของกิจการได้ทั้งหมด ยกเลิกการกำหนดสัดส่วนการลงทุนขั้นต่ำของนักลงทุน

แม้ว่ากฎหมายลงทุนต่างชาติฉบับใหม่ของเมียนมาร์จะเปิดโอกาสให้นักลงทุนต่างชาติเข้ามาลงทุนในเมียนมาร์ได้มากขึ้น แต่กฎหมายลงทุนดังกล่าว ยังมีประเด็นที่ต้องพิจารณาเพิ่มเติม โดยเฉพาะการกำหนด

เงื่อนไขการจ้างแรงงานซึ่งมีความเข้มงวดมากขึ้น ทั้งนี้ กฎหมายลงทุนต่างชาติฉบับใหม่กำหนดให้การจ้างแรงงานไร้ฝีมือ (Unskilled Labor) ต้องเป็นชาวเมียนมาร์เท่านั้น รวมทั้งต้องมีการฝึกอบรมให้แรงงานชาวเมียนมาร์มีทักษะที่จำเป็นต่อการทำงานเพิ่มขึ้นด้วย

7.5.2 กฎหมายเครื่องหมายการค้า

หลังจากการเปิดประเทศ รัฐบาลเมียนมาร์ได้ปรับระบบต่างๆ ให้สอดคล้องกับสากลมากขึ้น มีการปรับกฎหมายให้ทันสมัย อย่างกฎหมายให้ความคุ้มครองในเรื่องเครื่องหมายการค้า ซึ่งแม้ว่าจะไม่ครอบคลุมทุกด้านอย่างประเทศพัฒนาอุตสาหกรรมแล้ว แต่ก็มีกฎหมายใกล้เคียงและมีกระบวนการที่ทำให้เข้าใจถึงระบบของประเทศเมียนมาร์ดังนี้

1. ภายใต้ประมวลกฎหมายอาญาประเทศเมียนมาร์ มาตรา 478 ระบุว่า “เครื่องหมายการค้า” หมายถึง “เครื่องหมายที่ใช้แสดงให้เห็นว่าสินค้าภายใต้เครื่องหมายดังกล่าวเป็นสินค้าที่ผลิตโดยบุคคลใดโดยเฉพาะ” และ มาตรา 479 “เครื่องหมายที่ใช้แสดงให้เห็นว่าสังหาริมทรัพย์ใดเป็นของบุคคลใดโดยเฉพาะเรียกเครื่องหมายนั้นว่า เครื่องหมายทรัพย์สิน (Property Mark)”

คุณสมบัติของเครื่องหมายที่จะสามารถได้รับการจดทะเบียนเครื่องหมายนั้นจะต้องมีลักษณะบ่งเฉพาะ (Distinctive) ในอันที่จะสามารถแยกแยะให้เห็นความแตกต่างว่าสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้า นั้นแตกต่างไปจากสินค้าของผู้อื่น เครื่องหมายที่มีลักษณะเป็นการบรรยายถึงคุณลักษณะของสินค้า บ่งบอกแหล่งกำเนิดของสินค้า

หรือเป็นเครื่องหมายที่ใช้ในทางการค้าทั่วไป ไม่ถือว่าเป็นเครื่องหมายที่มีลักษณะบ่งเฉพาะ

ส่วนข้อยกเว้นและไม่ได้รับความคุ้มครอง คือ เครื่องหมายที่เล็งถึงคุณลักษณะของสินค้าไม่สามารถรับจดทะเบียนได้ เช่น ผิดพระราชบัญญัติการจดทะเบียนมาตรา 13 ที่บัญญัติว่า เครื่องหมายใดมีความหมายคาบเกี่ยวในเรื่องศีลธรรม กฎหมาย หรือเป็นปัญหาอันเกี่ยวเนื่องด้วยเหตุผลที่เป็นการกระทำผิดกฎหมาย หรือที่ควรถูกปฏิเสธเนื่องจากเป็นการใช้อำนาจในทางที่ผิดเพื่อการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า ดังกล่าวไม่สามารถจดทะเบียนได้ เช่น

- เครื่องหมายที่เป็นคำหรือมีภาพลามกอนาจาร
- เครื่องหมายที่มีถ้อยคำจารึก หรือตราโลโก้ หรือสิ่งอื่นใดที่แสดงนัยถึงอำนาจของผู้จดทะเบียน ซึ่งไม่ได้เป็นเจ้าของที่แท้จริง
- เครื่องหมายที่แสดงถึงชนิดของสินค้า
- เครื่องหมายที่เป็นคำแนะนำสินค้าหรือสโลแกนของสินค้า
- เครื่องหมายที่มีสีเลียนแบบสีของธนบัตร หรือมีพระบรมฉายลักษณ์ของพระมหากษัตริย์ หรือพระราชวงศ์ หรือกองทัพหลวง
- เครื่องหมายที่มีภาพของอดีตผู้นำเมียนมาร์นายพลออง ซาน (General Aung San)

2. สิทธิเจ้าของเครื่องหมายการค้าจดทะเบียน เจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ได้รับการจดทะเบียนย่อมมีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวที่จะใช้เครื่องหมายการค้ากับสินค้าที่ได้รับการจดทะเบียนนั้น ในเมียนมาร์เจ้าของเครื่องหมายการค้าสามารถฟ้องผู้กระทำละเมิดสิทธินั้นทั้งทางแพ่งและทางอาญา ใช้สิทธิทางแพ่งในการขอให้ศาลมีคำสั่ง

ห้ามมิให้ผู้กระทำการละเมิดในการใช้เครื่องหมาย และสามารถฟ้องเรียกค่าเสียหายที่เกิดจากการใช้เครื่องหมายการค้าที่ละเมิดนั้น และสามารถใช้สิทธิฟ้องคดีทางอาญาโดยขออำนาจกรมศุลกากรให้ทำการยึดสินค้าปลอมแปลงที่ละเมิดนั้นได้

3. ข้อยกเว้นสิทธิเจ้าของเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนไม่มีหลักเกณฑ์กำหนดไว้

4. อายุความคุ้มครองไม่มีกฎหมายกำหนดไว้ชัดเจน แต่ในทางปฏิบัติตัวแทนเมียนมาร์มักจะแนะนำให้ผู้จดทะเบียนยื่นคำแถลงแสดงความเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้าพร้อมลงประกาศโฆษณาในหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นทุกๆ 2 ปี วิธีดำเนินการและการจัดเตรียมเอกสารกระทำเช่นเดียวกับในขั้นตอนการยื่นคำขอใหม่

5. การต่ออายุความคุ้มครองไม่มีกฎหมายกำหนดไว้ชัดเจน แต่ใช้วิธีการยื่นคำแถลงแสดงความเป็นเจ้าของ (Declaration of Ownership) และลงประกาศในหนังสือพิมพ์เช่นเดียวกับในขั้นตอนการยื่นคำขอใหม่

6. การรักษาสิทธิ ถึงแม้เมียนมาร์ยังไม่มีกฎหมายเฉพาะที่ให้ความคุ้มครองเกี่ยวกับเครื่องหมายการค้า แต่การให้ความคุ้มครองในเรื่องเครื่องหมายการค้ามีบทบัญญัติอยู่ในมาตรา 13 ของพระราชบัญญัติการจดทะเบียน (Registration Act) สรุปได้ว่า การจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า นั้น สามารถดำเนินการโดยยื่นเอกสารคำแถลงแสดงความเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้า (Declaration of Ownership) เมื่อได้รับการจดทะเบียนแล้ว ก็จะมีการลงประกาศในหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นซึ่งเรียกกันว่า “Cautionary Notice” ทั้งนี้เพื่อเป็นการแสดงสิทธิในเครื่องหมาย การค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้า

ให้เป็นที่รับทราบโดยทั่วถึงกัน

7. การเพิกถอนการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าไม่มีบทบัญญัติ และกระบวนการอันเป็นกรอบกำหนดการยื่นเพิกถอนเครื่องหมายการค้า ที่จดทะเบียนแล้ว ทางเดียวที่จะกระทำได้ คือ การใช้กระบวนการทางกฎหมายโดยขอคำสั่งศาลให้เพิกถอนเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียน อย่างไรก็ตาม ยังไม่มีกรณีตัวอย่างในเรื่องดังกล่าว

8. การโอนสิทธิในเครื่องหมายการค้าสามารถทำได้โดยต้องบันทึกการโอนสิทธิดังกล่าวต่อสำนักเครื่องหมายการค้า และต้องเป็นการโอนสิทธิพร้อมกิจการที่เกี่ยวข้องกับเครื่องหมายการค้า นั้น เอกสารที่ต้องใช้ประกอบด้วย

- หนังสือมอบอำนาจและเอกสารค่าแถมแสดงความเป็นเจ้าของในนามของผู้รับโอน ซึ่งรับรองลายมือชื่อโดยกรมการกงสุล กระทรวงการต่างประเทศ และผ่านการรับรองโดยสถานทูตเมียนมาร์อีกครั้ง

- สัญญาโอนสิทธิในเครื่องหมายการค้า

9. การอนุญาตให้ใช้สิทธิ ไม่มีข้อห้ามเรื่องการอนุญาตให้ใช้สิทธิตราบนเท่าที่การอนุญาตให้ใช้สิทธิดังกล่าวไม่เป็นการขัดต่อพระราชบัญญัติการทำสัญญาของเมียนมาร์ (Myanmar Contract Act) และเนื่องจากไม่มีกฎหมายเครื่องหมายการค้าจึงไม่มีบทบัญญัติเป็นการเฉพาะในเรื่องวิธีการจดทะเบียนการอนุญาตให้ใช้สิทธิ หรือผลของการจดทะเบียน หรือไม่จดทะเบียนการอนุญาตให้ใช้สิทธิ แต่ในทางปฏิบัติแนะนำให้มีการติดต่อบุคคลที่เกี่ยวเนื่องเพื่อการขออนุมัติอย่างไม่เป็นทางการก่อน

ขั้นตอนการขอรับความคุ้มครอง

1. การเตรียมคำขอ

- ในกรณีที่ผู้ยื่นคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าไม่ได้มีถิ่นที่อยู่หรือสถานประกอบธุรกิจในประเทศเมียนมาร์ ผู้ยื่นคำขอจดทะเบียนดังกล่าวจะต้องแต่งตั้งหรือมอบอำนาจให้ตัวแทนเครื่องหมายการค้าในประเทศเมียนมาร์เป็นผู้ดำเนินการยื่นคำขอจดทะเบียนแทน
 - ผู้ยื่นคำขอสามารถยื่นคำขอจดทะเบียนสำหรับสินค้า/บริการหลายจำพวกในคำขอเดียวกันได้ เพียงแต่จะต้องระบุความจำนงดังกล่าวไว้ในคำแถลงแสดงความเป็นเจ้าของ รวมทั้งผู้ยื่นคำขอสามารถคุ้มครอง “รายการสินค้าทั้งจำพวก” เพื่อครอบคลุมถึงสินค้าทั้งหมดในจำพวกนั้นๆ ได้ โดยระบุไว้ในคำแถลงแสดงความเป็นเจ้าของ
 - การยื่นคำขอจดทะเบียนทางอินเทอร์เน็ตยังไม่สามารถทำได้
 - ไม่จำเป็นต้องมีการใช้เครื่องหมายการค้าก่อนการยื่นคำขอจดทะเบียน

2. เอกสารที่ใช้ในการขอรับการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า

- คำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า
- หนังสือมอบอำนาจต้องรับรองลายมือชื่อโดยกรมการกงสุลกระทรวงการต่างประเทศ และต้องผ่านการรับรองเอกสารโดยสถานทูตเมียนมาร์
 - คำแถลงแสดงความเป็นเจ้าของซึ่งต้องรับรองลายมือชื่อโดยกรมการกงสุล กระทรวงการต่างประเทศ

- รูปเครื่องหมายการค้า
- ข้อมูลของผู้ยื่นคำขอจดทะเบียน เช่น ชื่อ ที่อยู่ และสัญชาติ
- รายการสินค้าหรือบริการที่ประสงค์จะขอรับการจดทะเบียน เอกสารดังกล่าวข้างต้นทั้งหมดจะต้องยื่นพร้อมทั้งคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า

3. การตรวจค้นเครื่องหมายการค้า

ไม่มีกฎหมายบัญญัติให้ต้องทำการตรวจค้นเครื่องหมายการค้า เครื่องหมายการค้าที่ได้รับการจดทะเบียนต่อนายทะเบียนแต่มิได้ประกาศโฆษณาในหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น เครื่องหมายเหล่านี้ไม่สามารถที่จะตรวจสอบได้ ในทางปฏิบัติการตรวจค้นเครื่องหมายการค้าสามารถดำเนินการผ่านสำนักงานกฎหมายต่างชาติที่อยู่ในเมียนมาร์หรือสำนักงานกฎหมายท้องถิ่น โดยใช้ข้อมูลการประกาศโฆษณาเครื่องหมาย การค้าในหนังสือพิมพ์ซึ่งสำนักงานต่างๆ ดังกล่าวเป็นผู้เก็บรวบรวมไว้เอง

4. การตรวจสอบคำขอในเมียนมาร์

ไม่มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการตรวจสอบคำขอ รวมทั้งในพระราชบัญญัติการจดทะเบียนมาตรา 13 ก็ไม่มีบทบัญญัติในเรื่องการตรวจสอบคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า อย่างไรก็ตาม นายทะเบียนผู้ทำการรับรองเอกสารการจดทะเบียนเป็นผู้มีอำนาจในการปฏิเสธการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า ถ้าการจดทะเบียนนั้นไม่สอดคล้องกับบทบัญญัติมาตรา 13 แห่งพระราชบัญญัติการจดทะเบียน สำหรับในกรณีที่พิจารณาแล้วเห็นควรรับจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าดังกล่าว นายทะเบียนเครื่องหมายการค้าจะรับจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าดังกล่าว

5. การประกาศโฆษณา

เนื่องจากประเทศเมียนมาร์ไม่มีกฎหมายเฉพาะในเรื่องเครื่องหมายการค้า ในทางปฏิบัติที่นิยมกระทำกันคือเมื่อได้รับการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าแล้วก็จะทำการประกาศโฆษณาความเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้าผ่านหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น ทั้งนี้ไม่มีข้อกำหนดระยะเวลาในการประกาศโฆษณา และการประกาศโฆษณาไม่จำเป็นต้องใช้เอกสารใดๆ ประกอบ นอกจากร่างคำประกาศโฆษณาที่ต้องการจะลงในหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น

6. การรับจดทะเบียน

คำแถลงแสดงความเป็นเจ้าของที่ได้รับการรับรองจากนายทะเบียน และได้มีการประกาศโฆษณาความเป็นเจ้าของในเครื่องหมายการค้า

ในหนังสือพิมพ์แล้ว ถือได้ว่าเครื่องหมายการค้าดังกล่าวได้รับการจดทะเบียนเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

7. การขอถือสิทธิย้อนหลังในเมียนมาร์

ไม่มีบทบัญญัติเรื่องการขอถือสิทธิวันยื่นคำขอจดทะเบียนย้อนหลัง

8. การคัดค้านหรือโต้แย้งในเมียนมาร์

ไม่มีบทบัญญัติเรื่องการยื่นคำคัดค้านหรือคำโต้แย้งเป็นการเฉพาะ

9. การอุทธรณ์

มีบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับเรื่องการอุทธรณ์บัญญัติไว้ในมาตรา 71 ถึง มาตรา 77 ในพระราชบัญญัติการจดทะเบียน เช่น การอุทธรณ์คำสั่งปฏิเสธการรับเอกสารและคำขอในการยื่นคำขอจดทะเบียนของผู้ช่วยนายทะเบียน (Sub-Registrar) ซึ่งผู้ขอสามารถยื่นอุทธรณ์ต่อนายทะเบียนได้ภายใน 30 วัน นับจากวันที่ได้รับคำสั่ง แม้ว่าผู้ขอมีสิทธิที่จะนำคดีขึ้นสู่การพิจารณาของศาลได้ตามมาตรา 77 แห่งพระราชบัญญัติการจดทะเบียน กรณีที่ไม่เห็นด้วยกับคำสั่งปฏิเสธการรับจดทะเบียนของนายทะเบียน แต่ในทางปฏิบัติยังไม่มีคดีขึ้นสู่ศาลภายใต้มาตรา 77 ดังกล่าว

10. ค่าธรรมเนียมราชการ

รวมทั้งค่าบริการของสำนักงานตัวแทน ควรดูตารางค่าใช้จ่ายในการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า

11. ขั้นตอนและระยะเวลา

โดยปกติการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าในประเทศเมียนมาร์จะใช้เวลาประมาณ 3 สัปดาห์ นับตั้งแต่วันยื่นคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า จนกระทั่งถึงวันที่ได้รับจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า

การบังคับใช้สิทธิ

1. การกระทำที่ถือว่าเป็นการละเมิดสิทธิในเครื่องหมายการค้า โดยทั่วไปไม่มีหลักเกณฑ์ตายตัวในการพิจารณาว่าการกระทำใดถือเป็นการละเมิดสิทธิในเครื่องหมายการค้าโดยตรง อย่างไรก็ตามหลักเกณฑ์ที่จะพิจารณาว่าการกระทำใดถือเป็นการก่อให้เกิดการละเมิดสิทธิในเครื่องหมายการค้าของผู้อื่นให้ดูว่าการกระทำนั้นๆ ทำให้สาธารณชนสับสนหลงผิดในเรื่องความเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้านั้นหรือไม่

2. มาตรการในการเยียวยา เมื่อปรากฏว่ามีการละเมิดสิทธิในเครื่องหมายการค้า เจ้าของเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนสามารถใช้มาตรการเยียวยาทางแพ่งและทางอาญา ดังต่อไปนี้

(ก) มาตรการเยียวยาทางแพ่ง

เจ้าของเครื่องหมายการค้าสามารถใช้มาตรการเยียวยาการคุ้มครองชั่วคราว (Injunctive Relief) หลังจากยื่นคำร้องต่อศาล หลังจากนั้นศาลสั่งให้ผู้ละเมิดระงับการกระทำที่เป็นการละเมิดสิทธิดังกล่าว สำหรับการเรียกร้องค่าเสียหาย เจ้าของเครื่องหมายการค้าสามารถยื่นคำฟ้องต่อศาลที่มีเขตอำนาจ คำฟ้องต้องแสดงให้เห็นถึงเหตุแห่งการฟ้องร้อง การร้องสิทธิเพื่อบรรเทาความเสียหาย ค่าธรรมเนียมในการขึ้นศาล ข้อจำกัดและเขตอำนาจศาล เมื่อคำฟ้องเป็นที่พึงพอใจ

ต่อศาล ศาลก็จะรับคำฟ้องและมีเลขคดีให้คำฟ้องนั้น หลังจากนั้นศาล
ออกหมายเรียกจำเลย จำเลยต้องเสนอคำให้การ หลังจากนั้นศาลก็จะ
สรุปประเด็นโดยพิจารณาอยู่บนพื้นฐานของข้อเสนอทั้งสองฝ่าย ทั้งแง่
ข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมาย ถ้าคดีไม่ถูกจำหน่ายเพราะสรุปประเด็นเบื้องต้น
ต้นได้ ศาลจะกำหนดวันนัดฟังคำพิพากษาคดีในวันนัดฟังพิพากษาคดี
สำหรับค่าใช้จ่ายในการดำเนินการทางแพ่ง ในประมวลกฎหมายแพ่งและ
พาณิชย์ของเมียนมาร์ บัญญัติว่าค่าธรรมเนียมของคดีต่างๆ ขึ้นอยู่กับ
ดุลยพินิจของศาล โดยศาลมีอำนาจเต็มที่ในการตัดสินว่าผู้ใดจะเป็น
ผู้จ่ายหรือจ่ายโดยคิดมูลค่าจากทรัพย์สินใด และในขอบเขตใดที่ควรจะ
คิดค่าธรรมเนียมนั้น สรุปได้ว่าการคิดค่าธรรมเนียมต่างๆ ขึ้นอยู่กับ
ดุลยพินิจของศาลและขึ้นอยู่กับคดีแต่ละคดีไป

(ข) มาตรการเยียวยาทางอาญา

การดำเนินการต่อผู้กระทำการละเมิดในทางอาญา 2 วิธี กล่าว
คือ แจ้งข้อมูลเป็นลายลักษณ์อักษรไปยังสถานีตำรวจหรือยื่นคำร้อง
โดยตรงต่อศาล โทษทางอาญาถ้าผู้กระทำละเมิดมีความผิดอาญา
พิพากษาให้จำคุก หรือปรับ หรือทั้งจำทั้งปรับ

- ความผิดที่เกิดจากการใช้เครื่องหมายการค้านั้น มีโทษจำคุก
ไม่เกิน 1 ปี หรือปรับ หรือทั้งจำทั้งปรับ

- บทลงโทษสำหรับการลอกเลียนเครื่องหมายการค้าของบุคคล
อื่นในลักษณะปลอมแปลงมีโทษจำคุก 2 ปี หรือปรับ หรือทั้งจำทั้งปรับ

- บทลงโทษสำหรับการครอบครองเครื่องมือหรืออุปกรณ์ใดๆ
เพื่อสำหรับปลอมแปลงเครื่องหมายการค้ามีโทษจำคุก 3 ปี หรือปรับ
หรือทั้งจำทั้งปรับ

บทลงโทษสำหรับการจำหน่ายสินค้าภายใต้เครื่องหมายการค้าที่ปลอมแปลงนั้น มีโทษจำคุก 1 ปี หรือปรับ หรือทั้งจำทั้งปรับ ในแต่ละกรณีดังกล่าวข้างต้น ศาลสามารถมีคำสั่งริบทรัพย์สินที่มีความเกี่ยวข้องกับปลอมแปลงเครื่องหมายการค้าอย่างถาวร ในกรณีนี้เป็นดุลยพินิจของศาล

7.5.3 กฎหมายป้องกันและปราบปรามการทุจริต

จากการเปิดประเทศของเมียนมาร์ในช่วงที่ผ่านมา ก่อให้เกิดการลงทุนของนักธุรกิจจากหลากหลายประเทศที่ให้ความสนใจต่อการลงทุนในประเทศเมียนมาร์ เนื่องจากเป็นประเทศที่มีทรัพยากรธรรมชาติสมบูรณ์ ทั้งมีค่าจ้างแรงงานที่ค่อนข้างต่ำ และแม้ว่าการเปิดประเทศแล้ว ทำให้มีเศรษฐกิจที่ดีขึ้น แต่ในด้านการพัฒนาทั้งเทคโนโลยี และวิทยาการความรู้ต่างๆ ยังค่อนข้างน้อย เป็นผลมาจากการจัดการภายในของภาครัฐที่ยังขาดการวางแผนการพัฒนาที่ดีในการเปิดประเทศ โดยสาเหตุสำคัญสาเหตุหนึ่งเกิดจากปัญหาการคอร์รัปชันที่ค่อนข้างสูงในระบบราชการเมียนมาร์จากการจัดอันดับขององค์กรความโปร่งใสระหว่างประเทศ (Transparency International-TI) ได้จัดอันดับปัญหาการคอร์รัปชันใน 176 ประเทศทั่วโลกประจำปี 2555 โดยให้คะแนนจาก 0-100 โดยหากได้คะแนนน้อย ยิ่งสะท้อนให้เห็นว่ามีการคอร์รัปชันสูง โดยเมียนมาร์ได้ถูกจัดอันดับไว้ที่ 172 คือ ได้คะแนนความโปร่งใสอยู่ที่ 15 คะแนน จาก 100 คะแนนเต็ม ทั้งนี้เมียนมาร์ยังติดอันดับประเทศ

รัฐท้าย 5 ประเทศ ทั้งนี้ TI ระบุว่า แม้ทางการเมียนมาร์จะมีการปฏิรูปมากขึ้น แต่ในอีกด้านหนึ่ง การคอร์รัปชันยังคงมีให้เห็นอยู่ในเมียนมาร์เช่นกัน^[10] จากกรณีดังกล่าวทำให้รัฐบาลเมียนมาร์เล็งเห็นถึงความสำคัญในการจัดการปัญหาการคอร์รัปชัน จึงมีการออกกฎหมายเกี่ยวกับการป้องกัน และปราบปรามการคอร์รัปชัน^[16] มีการประกาศใช้เมื่อวันที่ 7 สิงหาคม พ.ศ.2556 ประกอบด้วย 11 หมวด 73 มาตรา ดังนี้

- หมวดที่ 1 ชื่อ การบังคับใช้ และความหมาย
- หมวดที่ 2 วัตถุประสงค์ของกฎหมายป้องกันและปราบปรามการทุจริต
- หมวดที่ 3 การคัดเลือกคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริต
- หมวดที่ 4 การก่อตั้งคณะทำงานและหน้าที่ในการวิเคราะห์ เบื้องต้นของทีมงานในการเชื่อมโยงเงินและที่ดินได้จากการทุจริต
- หมวดที่ 5 การก่อตั้งคณะกรรมการสอบสวนและตรวจสอบ ในกรณีที่มีเหตุการณ์ให้ต้องสงสัย หรือมีผู้ร้องเรียนว่าเกิดการทุจริต
- หมวดที่ 6 การก่อตั้งของสำนักงาน หรือสถานที่ตั้งของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตโดยการจัดหาของรัฐบาล
- หมวดที่ 7 การให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการให้สินบน การดำเนินการดังกล่าวจะต้องดำเนินการโดยประธานาธิบดีสภาผู้แทนราษฎร และผู้แทน

หมวดที่ 8 การประกาศความเป็นเจ้าของในทรัพย์สิน หนี้สินและ
อสังหาริมทรัพย์ของบุคคลผู้มีอำนาจ

หมวดที่ 9 การยึดทรัพย์สิน และอสังหาริมทรัพย์ที่ผ่านการทุจริต
เป็นของรัฐ

หมวดที่ 10 ความผิด และบทลงโทษ

หมวดที่ 11 เบ็ดเตล็ด

จะเห็นได้ว่ากฎหมายป้องกันและปราบปรามการคอร์รัปชันฉบับนี้มีจุดประสงค์ตามหมวดที่ 2 ซึ่งกล่าวไว้ว่า กฎหมายฉบับนี้ตั้งขึ้นเพื่อกำจัด
การให้สินบนซึ่งเป็นปัญหาระดับชาติ เพื่อการกำกับดูแลที่ดี เพื่อ
การส่งเสริมให้เกิดความรับผิดชอบ เพื่อป้องกันและรักษาทรัพย์สินของรัฐ
เพื่อเป็นการรักษาสีทธิของประชาชนในประเทศ และเพื่อส่งเสริมความ
โปร่งใสในการส่งเสริมการพัฒนาด้านเศรษฐกิจทั้งในและต่างประเทศ

จากวัตถุประสงค์ที่ได้กล่าวไปข้างต้นจะเห็นได้ว่า กฎหมายฉบับนี้ให้
ความสำคัญกับการป้องกันการทุจริต โดยถือว่าการทุจริตเป็นปัญหาที่
สำคัญระดับประเทศ ต้องได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วน เพื่อไม่ก่อให้เกิด
ความเสียหายต่อทรัพย์สินของประเทศ โดยหากมีการฝ่าฝืนกฎหมาย
ฉบับนี้แล้ว ทั้งผู้กระทำและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องจะต้องถูกลงโทษ โดยได้
กล่าวถึงบทลงโทษไว้ในบทที่ 10 ดังนี้

• ถ้าพนักงานเมื่อถูกตัดสินลงโทษในข้อหากระทำการติดสินบน จะ
ถูกลงโทษด้วยการปรับ และจำคุกไม่เกิน 15 ปี

• ผู้ต้องหาในกรณีติดสินบนเจ้าพนักงานมีโทษปรับ และจำคุก
ไม่เกิน 10 ปี

- ผู้ที่ตัดสินใจกระทำการตัดสินใจบน มีโทษปรับ และจำคุกไม่เกิน 7 ปี
- บุคคลที่ถูกตัดสินลงโทษในข้อหาปกปิดหรือถ่ายโอนทรัพย์สินต่างๆ ทั้งตัวเงินและอสังหาริมทรัพย์ เพื่อหลีกเลี่ยงการตรวจสอบ มีโทษปรับ และจำคุก 5 ปีขึ้นไป
- ถ้าบุคคลใดที่ถูกตัดสินลงโทษในข้อหากระทำความผิดใดๆ ภายใต้กฎหมายฉบับนี้ โดยเกิดจากวัตถุประสงค์เพื่อลดคุณค่าหรือหมิ่นประมาทบุคคลหนึ่งบุคคลใดโดยไม่มีเหตุผล หรือเพื่อร้องเรียนเกี่ยวกับการทุจริตที่ผิดกฎหมายกับสถานที่ที่เป็นเท็จ หรือการให้ หรือการสร้างหลักฐานเท็จอื่นใด คนที่ทำเช่นนั้นต้องระวางโทษปรับ และจำคุกไม่เกิน 5 ปี

▪ ถ้าบุคคลใดๆ ที่ถูกตัดสินลงโทษจากความล้มเหลวในการปฏิบัติ ตามคำสั่งที่ออกโดยคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริต หรือองค์กรใดๆ ที่ได้รับการแต่งตั้งโดยคณะกรรมการป้องกันและ ปราบปรามการทุจริตต้องระวางโทษปรับ หรือจำคุกไม่เกิน 6 เดือน หรือ ทั้งสองอย่าง

▪ ถ้าผู้มีอำนาจใดๆ ที่ถูกตัดสินว่ามีเจตนาในการส่งเอกสาร ทรัพย์สิน หนี้สิน ซ้ำกว่าเวลาที่กำหนดโดยคณะกรรมการป้องกันและ ปราบปรามการทุจริตตามกฎหมายนี้ หรือยื่นเอกสารเท็จ หรือปกปิด ข้อมูลต้องระวางโทษปรับ และจำคุกไม่เกิน 5 ปี

▪ ถ้าบุคคลใดที่ทำงานด้านการเงิน การธนาคาร ปฏิเสธที่จะช่วย ในการดำเนินงานของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริต ในการปฏิบัติหน้าที่ตรวจสอบข้อมูลอย่างเป็นทางการ มีการถ่าย โอนทรัพย์สินต่างๆ ของธนาคาร หรือสถาบันการเงินที่มีการอายัดไว้ โดยไม่ได้รับอนุญาตจากสำนักงานคณะกรรมการตรวจสอบ และ การปกปิด เปลี่ยนแปลง หรือถ่ายโอนทรัพย์สินที่มีการกำกับตามเอกสาร ไว้ในระหว่างการสอบสวน ต้องระวางโทษปรับ และจำคุกไม่เกิน 5 ปี

▪ บุคคลใดที่พบว่ามีข้องเกี่ยวกับความพยายามและสมคบ หรือ จัดการ หรือสนับสนุนการกระทำผิดกฎหมายใดๆ ภายใต้กฎหมายนี้ต้อง ระวางโทษเช่นเดียวกับที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น

บทลงโทษของกฎหมายป้องกันและปราบปรามการทุจริตมีทั้ง โทษปรับ และจำคุกระหว่าง 5-15 ปี โดยลงโทษผู้กระทำความผิด ผู้มี ส่วนรู้เห็น หรือผู้ที่ไม่ให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ในการตรวจสอบการ ทุจริตที่เกิดขึ้น ซึ่งถือว่าเป็นการลงโทษผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการทุจริต ทั้งหมด

จากจุดนี้จึงเห็นได้ว่ารัฐบาลเมียนมาร์มีแนวคิดที่จะปราบปราม การคอร์รัปชันอย่างจริงจังและชัดเจน นอกจากนี้ในปัจจุบันทางรัฐบาล ยังกำลังปรับปรุงระบบกฎหมายภายในประเทศหลายฉบับอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้สามารถพัฒนาประเทศได้ต่อไป

8

ลักษณะเด่นของระบบราชการที่น่าเรียนรู้

8.1 เมียนมาร์อนุมัติขึ้นเงินเดือนข้าราชการพลเรือนและทหาร

เมียนมาร์อนุมัติขึ้นเงินเดือนข้าราชการพลเรือนและทหารเดือนละ 30,000 จ๊ิตต่อเดือน หรือประมาณ 1,140 บาท โดยมีผลตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน พ.ศ. 2555 เป็นต้นไป “ด้วยความตั้งใจที่จะช่วยให้การดำรงชีวิตของพนักงานภาครัฐและบุคลากรทางทหารดีขึ้น” ซึ่งรายงานระบุว่าบุคลากรในหน่วยงานภาครัฐที่ได้รับค่าจ้างน้อยที่สุดได้รับค่าจ้างวันละ 1,100 จ๊ิต และจะได้รับเงินพิเศษอีกวันละ 1,000 จ๊ิต ข้าราชการพลเรือนในเมียนมาร์ ซึ่งมีสัดส่วนร้อยละ 3.3 ของประชากรได้รับเงินเดือนน้อยที่สุด เมื่อเทียบกับอาชีพอื่นๆ และหลายคนก็ต้องอาศัยค่าน้ำร้อนน้ำชาหรือสินบนเพื่อความอยู่รอด การปรับขึ้นเงินเดือนครั้งนี้มีขึ้นหลังถูกกดดันจากบรรดาสมาชิกวุฒิสภาให้ขึ้นเงินเดือน ขณะที่ราคาสินค้าถีบตัวสูงขึ้น ก่อนหน้านี้ประธานาธิบดีเต็ง เส่ง กล่าวยอมรับปัญหาเรื่องเงินเดือนในการปราศรัยต่อรัฐสภาเมื่อวันที่ 1 มีนาคม พ.ศ. 2555 ที่ผ่านมา และรับปากจะเร่งแก้ไขโดยเร็ว รัฐบาลวางแผนที่จะเพิ่มเงินเดือนของข้าราชการพลเรือนสามัญ งบประมาณสำหรับการขึ้นเงินเดือนของข้าราชการพลเรือนสามัญได้รับการจัดสรรในปีการเงินพ.ศ. 2557-2558

แผนได้รวมถึงการเพิ่มขึ้นของเงินบำนาญและเงินโบนัสเป็นสัดส่วน โดยการคำนวณการจ่ายเงินจะขึ้นอยู่กับการเจริญเติบโตของ GDP เสถียรภาพทางเศรษฐกิจ เป้าหมายการพัฒนา อัตราเงินเฟ้อ ใบเสรีจรับเงินและการชำระเงิน และผลกระทบที่เป็นไปได้ในอนาคต

ทุกข์หลังเกษียณของข้าราชการเมียนมาร์

ชีวิตหลังเกษียณของ อู เพ มินท์ จากการบริหารราชการในเมียนมาร์ที่มีเพียงวิทยุหนึ่งเครื่องและจักรยานอีกหนึ่งคัน โดยการบริหารราชการเมื่อ 30 ปีที่ผ่านมา นั้น ข้าราชการจะได้รับสิทธิในการมีที่อยู่อาศัยและไฟฟ้าฟรี ซึ่งทำให้ข้าราชการที่มีเงินเดือนน้อยและมีครอบครัวสามารถอยู่รอดได้ ซึ่งสองสิ่งเปรียบเป็นสมบัติที่ล้ำค่าของข้าราชการเมียนมาร์ และในปี พ.ศ. 2554 (ค.ศ. 2011) มีจำนวนข้าราชการที่เกษียณอายุกว่า 9 แสนคน และต้องออกจากบ้านพักสวัสดิการภายในเวลา 4 เดือนนับตั้งแต่เกษียณ ส่งผลให้คนส่วนใหญ่ต้องพบกับปัญหาหลังเกษียณอายุข้าราชการมีการใช้ชีวิตที่ลำบาก เนื่องจากที่ผ่านมาส่วนใหญ่จะมีรายได้จากรัฐเท่านั้น และไม่มีเงินเก็บออมทำให้การอาศัยเงินบำนาญจากรัฐเพียงอย่างเดียวจึงเป็นเรื่องที่น่ากลัว นอกจากเงินบำนาญที่ไม่เพียงพอแล้ว หลายคนก็โชคร้ายเมื่อต้องย้ายออกจากบ้านพักข้าราชการ กอปรกับบางคนไม่มีญาติพี่น้องช่วยเหลือถึงกับต้องอาศัยอยู่ข้างถนน

กลุ่ม Social Team for the Aged เป็นกลุ่มที่รวมตัวขึ้นเพื่อให้ความช่วยเหลือคนวัยเกษียณ โดยมีการสนับสนุนให้เงินช่วยเหลือคนวัยเกษียณเดือนละ 2,000 จี๊ด (ประมาณ 66 บาท) รวมทั้งน้ำมันถั่วเหลือง ข้าวสาร ยา และนมข้นหวาน นอกจากนี้ยังได้สร้างกระท่อมมุงจากในพื้นที่ที่เช่าสำหรับคนชราที่ไร้บ้าน เงินเดือนของข้าราชการที่ต่ำมากเป็นสาเหตุหลักที่ทำให้คนหลังเกษียณต้องประสบกับปัญหาการเงิน เพราะไม่สามารถเตรียมตัวหลังจากที่สิทธิในการได้รับสวัสดิการบ้านพักหมดลง เนื่องจาก “เงินเดือนที่ได้รับต่ำมากในขณะที่ยังรับราชการ และเงินบำนาญหลังเกษียณก็น้อยมาก”

รัฐบาลจึงมีเป้าหมายในการช่วยเหลือข้าราชการโดยปรับขึ้นเงินบำนาญ ทั้งนี้ นอกจากจะมีการขึ้นเงินบำนาญแล้ว รัฐบาลก็ได้พยายามช่วยเหลือข้าราชการหลังเกษียณด้วยเช่นกัน ในช่วงต้นปี พ.ศ. 2533 (ค.ศ. 1990) รัฐบาลได้จัดสรรที่ดินสำหรับข้าราชการในพื้นที่ตะกงเมียวดีดีให้แก่ข้าราชการเกษียณอายุจำนวนมากอาศัยอยู่ แต่หลายคนก็ขายที่ ส่วนของตนเองเพราะต้องการใช้เงิน

รัฐบาลได้ชี้ให้เห็นว่า มีความต้องการที่จะบรรเทาปัญหาเรื่องที่อยู่อาศัยไม่เฉพาะแต่ข้าราชการเกษียณอายุเท่านั้น แต่รวมไปถึงคนวัยเกษียณทุกกลุ่มอีกด้วย เมื่อเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2557 ที่ผ่านมารัฐมนตรีประจำทำเนียบประธานาธิบดี อุโซเต่ง ได้บอกกับสำนักข่าว Myanmar Time ว่า หน่วยงานภาครัฐระดับภูมิภาคจะสำรวจข้อมูลผู้รับเงินบำนาญที่ยังไม่มีบ้านเป็นของตนเอง หลังจากที่ได้ข้อมูลมาแล้ว จำเป็นต้องหาทางออกที่ดีที่สุดซึ่งสอดคล้องกับแผนการพัฒนาของแต่ละเขต

8.2 รัฐบาลเมียนมาร์ได้ออกกฎหมายสื่อฉบับแรก

รัฐบาลเมียนมาร์ได้ออกกฎหมายสื่อฉบับแรก ซึ่งจะสร้างความมั่นใจในเรื่องสิทธิและเสรีภาพตามที่สื่อมวลชนเมียนมาร์ได้รับในปัจจุบัน หลังจากที่มีการสั่งเซ็นเซอร์และควบคุมสื่อมวลชนภายใต้การปกครองของรัฐบาลทหารมาเป็นเวลาเกือบ 5 ทศวรรษ แหล่งข่าวจากกระทรวงสารสนเทศเมียนมาร์เปิดเผยว่า ประธานาธิบดีเต็ง เส่ง ได้ลงนามบังคับใช้กฎหมายดังกล่าว ซึ่งจะมีการประกาศในเร็วๆ นี้ผ่านทางสื่อรัฐบาล กฎหมายดังกล่าวอนุญาตให้นักข่าวสามารถเปิดเผยข้อมูลจากรัฐบาลได้ ยกเว้นข้อมูลลับ และจัดตั้งสภาสื่อมวลชนอันประกอบไปด้วยสมาชิกจำนวน 15-30 ราย เพื่อตัดสินชี้ขาดในส่วนของสื่อหรือนักข่าวรายบุคคล

8.3 รัฐบาลเมียนมาร์กำหนดให้ทุกกระทรวงจัดทำระบบออนไลน์ภายในปี พ.ศ. 2558 พร้อมทั้งเว็บไซต์ และซอฟต์แวร์ สำหรับการบริหารจัดการ

รัฐบาลเมียนมาร์กำลังเร่งรัดเพื่อจะให้การปฏิบัติงานของรัฐบาลก้าวกระโดดทันโลกดิจิทัล เป้าหมายสำคัญ คือ การให้ทุกกระทรวงจัดทำระบบออนไลน์ซึ่งความหมายว่าให้ทุกกระทรวงมีเว็บไซต์เป็นของตนเองที่ประชาชนสามารถเข้าไปหาข้อมูลและสอบถามได้ ให้ได้ภายในปี พ.ศ. 2558 ในปัจจุบันมีประชากรเมียนมาร์ที่เข้าถึงอินเทอร์เน็ตได้ราวร้อยละ 1 เท่านั้น แต่ส่วนใหญ่ของผู้ที่เข้าถึงนั้น มีบัญชี Facebook ทุกคน พรรคการเมือง นักข่าว และโฆษกประธานาธิบดี สื่อสารติดต่อกับ

ประชาชนผ่านทาง Facebook เป็นหลัก การจะปรับการทำงานของรัฐบาลทั้งประเทศให้เข้าไปอยู่ในโลกดิจิทัลนี้เป็นงานใหญ่มาก เพราะแม้แต่ในกรุงเนปิดอร์นครหลวงที่สร้างขึ้นใหม่ อาคารที่ทำการรัฐบาลยังมีปัญหาเรื่องไฟฟ้าดับเป็นประจำ อธิบดี Myint Kyaw ของกรมข่าวสาร กระทรวงข่าวสารของเมียนมาร์ เป็นผู้รับผิดชอบดำเนินการให้ได้ตามเป้าหมายที่ว่านี้ เมียนมาร์มีกระทรวง 36 กระทรวง และอธิบดี Myint Kyaw กล่าวว่า ข้าราชการเมียนมาร์ส่วนใหญ่ยังใช้คอมพิวเตอร์ไม่เป็น ที่พอจะรู้เรื่องก็นิยม Facebook มากกว่า และกล่าวต่อไปว่า เพราะชาวมียนมาร์นิยมใช้ Facebook กันมาก ก็เลยง่ายที่จะเผยแพร่ข้อมูลผ่านทางสื่อสังคมนี้ ไม่ว่าจะ เป็นข้อมูลส่วนตัวหรือขององค์กร องค์กร Freedom House จัดบริการอินเทอร์เน็ตของเมียนมาร์ในปี 2556 ไว้ในประเภท “ไม่เสรี” โดยมีการกีดกันการเข้าถึง และโครงสร้างเป็นปัญหาใหญ่ และแม้ว่าโทษสำหรับการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างไม่ถูกต้อง

จะลดการลงโทษจำคุกลงจาก 15 ปี มาเป็น 7 ปี นักวิเคราะห์ยังเห็นว่า การทำงานของเมียนมาร์ยังจะต้องทำงานก้าวหน้าอีกไกล กว่าสร้างสภาพแวดล้อมสำหรับอินเทอร์เน็ตเสรีขึ้นมาได้ Nay Phone Latt นักเขียนบล็อก (Blog) ซึ่งเป็นอดีตนักโทษการเมือง บอกว่า รัฐบาลสมัยก่อนไม่ฟังเสียงประชาชน คิดว่ามีอำนาจตัดสินทุกสิ่งทุกอย่างได้ ซึ่งขัดกับระบบประชาธิปไตย เพราะผู้ที่มีความสำคัญในระบบนั้นไม่ใช่รัฐบาล อดีตนักโทษการเมืองชาวเมียนมาร์ผู้นี้ทำงานเป็นที่ปรึกษาของรัฐบาลด้านนโยบายการสื่อสารคมนาคม และบอกว่าเวลานี้ รัฐบาลต้องการรับฟังเสียงประชาชน และเต็มใจรับการเปลี่ยนแปลง ประเด็นสำคัญของการทำงานออนไลน์ของหน่วยงานรัฐบาล คือ การรักษาความมั่นคงปลอดภัย Thaug Su Nyein กรรมการผู้จัดการ บริษัท Information Matrix ซึ่งกำลังจัดทำซอฟต์แวร์ให้รัฐบาล กล่าวว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญมาก และในขณะนี้ยังไม่มีใครแน่ใจว่า เทคโนโลยีนี้จะนำผู้ใช้ไปทางใดได้บ้าง แต่ในขณะเดียวกันก็ไม่ต้องการให้มีเหตุการณ์ที่ทำให้เกิดความตื่นตระหนกเกินความเป็นจริง ซึ่งจะทำให้ทุกคนไม่กล้าที่จะนำเทคโนโลยีนี้ไปใช้ เมียนมาร์มีบริการอินเทอร์เน็ตเป็นครั้งแรกในปี พ.ศ. 2543 และใช้เฉพาะในการทหารเท่านั้น การขยายตัวหลังจากนั้นเป็นไปอย่างเชื่องช้า และราคาแพงมากสำหรับคนทั่วไป เวลานี้ รัฐบาลเกาหลีใต้กำลังให้ความช่วยเหลือรัฐบาลเมียนมาร์ในการปรับขยายงานอินเทอร์เน็ตของประเทศให้ทันสมัย ซึ่งเป็นโครงการระยะยาว คาดว่าจะแล้วเสร็จในปี พ.ศ. 2573 อย่างไรก็ตาม รัฐบาลเมียนมาร์คาดว่าจะมีผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตประมาณ 30 ล้านคน หรือครึ่งหนึ่งของประชากรทั้งประเทศ ภายในสองปีข้างหน้า

8.4 การพัฒนาเมียนมาร์แห่งสหัสวรรษ (Millennium Development Goals: MDG)

การพัฒนาเมียนมาร์แห่งสหัสวรรษมีเป้าหมายเพื่อยกระดับการพัฒนาคุณภาพชีวิต โดยให้บรรลุผลของเป้าหมายแห่งการพัฒนาใน พ.ศ. 2558 ประกอบด้วย 8 ประการดังนี้

1. ขจัดความหิวโหยและความยากจน

ความยากจนและความมั่นคงด้านอาหารยังคงเป็นความท้าทายที่สำคัญของเมียนมาร์ ซึ่งประชากร 1 ใน 4 มีชีวิตอยู่ต่ำกว่าเส้นความยากจน และ 2 ใน 5 เป็นเรื่องของเด็กอายุต่ำกว่า 5 ปี ที่ขาดแคลนอาหาร ยุทธศาสตร์แห่งชาติของเมียนมาร์ในการพัฒนาชนบทและการบรรเทาความยากจน มีวัตถุประสงค์เพื่อลดอัตราความยากจนลงครึ่งหนึ่งจาก

ร้อยละ 32 ในปี พ.ศ. 2548 เป็นร้อยละ 16 ในปี พ.ศ. 2558 จากผลการวิจัยแบบบูรณาการจากสภาพความเป็นอยู่ครัวเรือน การประเมินผล (IHLCAs) เปิดเผยในการลดอุบัติการณ์ของความยากจนจากร้อยละ 32 ในปี พ.ศ. 2548 เป็นร้อยละ 26 ในปี พ.ศ. 2553 อุบัติการณ์ของความยากจนลดลงได้เร็วขึ้นในเขตเมืองมากกว่าในชนบท ดังนั้นความยากจนในชนบทยังคงสูงมากและสูงกว่าความยากจนในเมือง

จากข้อมูลพบว่า ชนบทยากจนเป็นร้อยละ 84 ของทั้งหมด ข้อมูลความยากจนเผยให้เห็นว่าค่าสูงสุดของความยากจนพบในรัฐชิน ร้อยละ 73 ตามด้วยรัฐยะไข่ ร้อยละ 44 เขตตะนาวศรี ร้อยละ 33 รัฐฉาน ร้อยละ 33 และเขตอิระวดี ร้อยละ 32 ในเมียนมาร์อัตราส่วนการจ้างงาน/ประชากร (นั่นคือ “สัดส่วนของประชากรวัยทำงานของประเทศที่เป็นลูกจ้าง”) เพิ่มขึ้นจากร้อยละ 54.3 เป็นร้อยละ 57.1 ระหว่างปี พ.ศ. 2548 และ พ.ศ. 2553 ซึ่งพบในเขตชนบทสูงกว่าพื้นที่ในเมือง และขณะที่ในเมืองเกิดการเปลี่ยนแปลงมากขึ้นอย่างรวดเร็ว ซึ่งในเขตชนบทพบในผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย โดยเพิ่มขึ้นเป็นสองเท่า

ในปี พ.ศ. 2553 ร้อยละ 43.7 ของเด็กที่อายุน้อยกว่า 5 ปีเป็นเด็กที่ขาดสารอาหารระดับปานกลาง 34.3 และระดับขาดสารอาหารอย่างรุนแรง (มีน้ำหนักน้อยกว่าเกณฑ์) ร้อยละ 9.4 ระดับการขาดอาหารพบมากในรัฐยะไข่ ร้อยละ 52.8 ในเขตมาเกวร้อยละ 37 เขตอิระวดีร้อยละ 34 และรัฐชินร้อยละ 33.4

ในปี พ.ศ. 2548 มีเด็กขาดสารอาหารระดับปานกลางและระดับขาดสารอาหารอย่างรุนแรง ร้อยละ 41.1 ซึ่งพบว่าในช่วงปี พ.ศ. 2548-2553 มีสถิติการขาดสารอาหารระดับปานกลางลดลงจากร้อยละ 34.3

เป็นร้อยละ 32 และระดับการขาดสารอาหารอย่างรุนแรงลดลงจากร้อยละ 9.4 เป็นร้อยละ 9.1 และการพบการขาดสารอาหารนี้ในหมู่คนจนที่อยู่ในชนบทมากกว่าในเขตเมือง

2. บรรลุการศึกษาระดับประถมศึกษาสากล

การศึกษาขั้นพื้นฐานและการจัดระบบการศึกษาในเมียนมาร์นั้นได้กำหนดช่วงระดับชั้นเรียน โดยแบ่งเป็นระดับ ประถมศึกษา 5 ปี มัธยมศึกษาตอนต้น 4 ปี มัธยมศึกษาตอนปลาย 2 ปี ซึ่งเด็กในระดับประถมศึกษาอยู่ในช่วงอายุ 5 - 9 ปี และพบว่าอัตราการรู้หนังสือของเยาวชนที่มีอายุ 15 - 24 ปีอยู่ในระดับสูงถึงร้อยละ 96 แต่เมื่อเปรียบเทียบในระดับสากลในด้านการจัดการศึกษาและโอกาสเข้ารับการ

ศึกษาพบว่า เด็กเมียนมาร์ร้อยละ 88 ที่มีโอกาสเข้ารับการศึกษามีเพียงร้อยละ 75 ที่เรียนจนจบชั้นประถมศึกษา (5 ปี) ส่วนเด็กอีกร้อยละ 12 ไม่มีโอกาสเข้ารับการศึกษานี้ เนื่องจากพื้นที่ในส่วนภูมิภาคที่กว้างมากและไม่เอื้ออำนวยในการลงทะเบียน จึงทำให้อัตราการลงทะเบียนหรือการเข้าเรียนของเด็กในส่วนนี้พัฒนาช้ามาก จึงเป็นเป้าหมายของประเทศที่ต้องการให้เด็กเข้าเรียนในอัตราร้อยละร้อย อีกทั้งยังมีประเด็นที่ต้องแก้ปัญหาของนักเรียนที่อายุเกินออกจากโรงเรียน

เนื่องจากการเพิ่มนักเรียนให้เข้าสู่ระบบที่คืบหน้าอย่างช้าๆ จึงทำให้มีผลต่อการบรรลุเป้าหมายการพัฒนาเมียนมาร์แห่งสหประชาชาติ (MDG) ในปี พ.ศ. 2558

3. ส่งเสริมความเท่าเทียมทางเพศ

ช่วยให้สตรีสามารถเข้าถึงบริการทางการเงินที่มีการปรับปรุงมาตรฐานการครองชีพ และมีการยกสถานะสตรีเมียนมาร์ให้มีการพัฒนาที่ดีขึ้นกว่าในหลายประเทศที่กำลังพัฒนา เมียนมาร์ได้พบเป้าหมายสหประชาชาติแห่งการพัฒนาเมียนมาร์ (MDG) ในปี พ.ศ. 2558 ในการขจัดความเหลื่อมล้ำทางเพศตั้งแต่ในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอุดมศึกษา แต่ส่วนแบ่งของสตรีในการจ้างงานในภาคและนอกภาคเกษตรยังไม่ประสบความสำเร็จในความเท่าเทียมกัน ค่าจ้างยังแตกต่างกัน และแม้ว่าสัดส่วนนี้ได้มีการปรับให้ดีขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ. 2548 แต่ยังคงไม่บรรลุผลและยังคงความท้าทายรัฐบาลเมียนมาร์ในการรองรับการบรรลุเป้าหมายการพัฒนาเมียนมาร์แห่งสหประชาชาติของปี พ.ศ. 2558

ที่ต้องการจัดสัดส่วนของที่นั่งในรัฐสภาให้สตรีมากขึ้น โดยสัดส่วนปัจจุบันต่ำกว่าประเทศอื่นๆ ในภูมิภาค เมียนมาร์ได้บรรลุความเท่าเทียมกันทางการศึกษาในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอุดมศึกษา อัตราส่วนของเด็กชายและเด็กหญิงที่จะเข้าเรียนในระดับประถมศึกษา วัดจากอัตราส่วนการเข้าเรียนสุทธิได้เพิ่มขึ้นจากร้อยละ 98 ในปี พ.ศ. 2543 ร้อยละ 104 ในปี พ.ศ. 2553 อัตราส่วนของเด็กชายและเด็กหญิงที่จะเข้าเรียนในการศึกษาระดับมัธยมได้เพิ่มขึ้นจากร้อยละ 99 ในปี พ.ศ. 2543 ร้อยละ 105 ในปี พ.ศ. 2553 อัตราการมีส่วนร่วมโดยรวมในการศึกษาระดับมัธยมยังต่ำและไม่เท่ากัน อัตราการลงทะเบียนขั้นต้นของการศึกษาระดับมัธยมก็จะประมาณร้อยละ 53 ในปี พ.ศ. 2551 ช่องว่างที่ยังคงกว้างอยู่ระหว่างชายและหญิงในอันดับที่สูงขึ้นของการจ้างงาน การจ่ายเงินให้แก่สตรีโดยรวมอยู่ในอันดับที่ต่ำกว่าและการจ้างงานที่ต่ำกว่าฝีมือ ในขณะที่หญิงประมาณครึ่งหนึ่งของพนักงานทั้งหมดยังไม่ได้รับความเท่าเทียมกันในทางปฏิบัติสำหรับงานประเภทเดียวกัน และอาจจะไม่ได้รับการพิจารณาในการยกระดับการทำงานสำหรับงานที่สูงกว่า

4. ลดการตายของเด็ก

อัตราการรอดชีวิตของเด็กในเมียนมาร์ดีขึ้นกว่าทศวรรษที่ผ่านมา ประมาณการที่เชื่อถือได้สำหรับในปี พ.ศ. 2554 พบอัตราการตายที่ 62:1,000 การเกิด และอัตราการตายของทารกที่ 48:1,000 ของการเกิด มีชีพ อย่างไรก็ตามแม้จะมีความพยายามอย่างหนักจากรัฐบาลที่ผ่านมาสองปี โดยเฉพาะอย่างยิ่งความคืบหน้านี้ไม่เพียงพอที่จะบรรลุการพัฒนา

เมียนมาร์แห่งสหประชาชาติ (MDG) ในปี พ.ศ. 2558 หน่วยงานจากสหประชาชาติประมาณการระหว่างปี พ.ศ. 2554 ก็เป็นที่ชัดเจนว่าอัตราการตายของทารกลดลงในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา มีการลดลงในอัตราการตายของเด็กแรกเกิด แม้จะมีการลดลงอย่างต่อเนื่องถึงเป้าหมาย MDG แต่ยังคงมีความท้าทายในการส่งมอบบริการที่อ่อนแอ โดยเฉพาะสตรีและเด็กในพื้นที่ชนบทห่างไกล ชายแดน และผู้ที่มาจากครอบครัวยากจน มีผลต่อสุขภาพและความอยู่รอดที่เลวร้าย และลดอัตราการตายของทารกแรกเกิดมีแนวโน้มที่จะเป็นจริง โดยมีการฉีควัคซีน

5. ปรับปรุงสุขภาพของมารดา

อัตราการคุมกำเนิดในหมู่สตรีที่สมรสแล้วยังคงอยู่ในระดับต่ำ แม้ว่าอัตราส่วนการตายของมารดาลดลงอย่างต่อเนื่อง และสัดส่วนการเกิดร่วมกับบุคลากรสาธารณสุขที่มีทักษะได้เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ และมีเป้าหมายของชาติในการลดการตายของมารดา 130:100,000 ในปี พ.ศ. 2558 สามในสี่ของการเสียชีวิตของมารดาทั้งหมดเกิดขึ้นในช่วงระยะเวลาการส่งมอบและหลังคลอดทันที นอกจากนี้ยังมีสาเหตุการตายของมารดาโดยตรง อาทิ ปักจ้ยในครรภ์เรื้อรัง ชุมชน รวมทั้งปักจ้ยทางสังคมโครงสร้างพื้นฐานที่อ่อนแอ การเข้าถึงบริการสุขภาพ และการจำกัดการเข้าถึงข้อมูล ทั้งนี้ ยังคงเป็นความท้าทายอีกครั้ง ถึงแม้ว่าสัดส่วนของการเกิดร่วมกับบุคลากรสาธารณสุขที่มีความสามารถเพิ่มขึ้นกว่าสามในสี่ (ร้อยละ 76) แต่การคุมกำเนิดที่ทันสมัยไม่ได้เพิ่มขึ้น นอกจากนี้ยังมี ความแตกต่างถาวรระหว่างเมือง ภูมิภาค และชนบท

6. การต่อสู้เชื้อไอวี หรือเอดส์ มาลาเรีย และโรคอื่น ๆ

เมียนมาร์มีเสถียรภาพการแพร่ระบาดของเชื้อไอวีในหมู่ประชากรทั่วไป (15-49 ปี) ต่ำกว่าร้อยละ 1 ความท้าทายที่สำคัญคือการเพิ่มระดับการรักษาเชื้อไอวี ซึ่งขณะนี้ครอบคลุมเพียงประมาณ 1 ใน 3 ของผู้ที่อยู่ในความต้องการ ในทำนองเดียวกันเมียนมาร์ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายการลดลงของการเจ็บป่วยและการตายของโรคมาลาเรียร้อยละ 50 ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2550 อัตราอุบัติการณ์วัณโรคลดลงตั้งแต่ปี พ.ศ.2538 และเป้าหมายของการลดลงครึ่งหนึ่งของการตายจากวัณโรคเมื่อเทียบกับปี พ.ศ. 2553 และมีแนวโน้มที่จะประสบความสำเร็จในปี พ.ศ. 2558 การแพร่ระบาดของเชื้อไอวีหรือเอดส์ถือว่ามีความเสถียรภาพในระดับประเทศตั้งแต่ปี พ.ศ. 2543 การรักษาความสำเร็จที่ดี อันเป็นผลมาจากโปรแกรมของการสื่อสารเพื่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่กำหนด อาทิ การใช้ถุงยางอนามัยในหมู่คนงาน

7. ตรวจสอบความยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อม

เมียนมาร์มุ่งเน้นที่การพัฒนาอย่างยั่งยืนของประเทศ และปูทางไปสู่การใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืนของทรัพยากรป่าไม้ ระบบนิเวศธรรมชาติ แต่ที่ผ่านมาก็ยังมีการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ เกิดภาวะเรือนกระจก สาเหตุที่สำคัญมาจากการตัดไม้ทำลายป่าเพื่อการเพาะปลูกประมาณร้อยละ 6.67 ของพื้นที่ทั้งหมด มีการคุกคามสัตว์ พันธุ์พืช และมีความเสี่ยงในการเข้าถึงน้ำดื่มที่ปลอดภัยเพิ่มขึ้น แม้ว่ารัฐบาลได้ประกาศใช้กฎระเบียบ และกฎหมายสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน

บรรณานุกรม

- [1] กรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์. 2555. คู่มือการค้าและการลงทุนสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมาร์. หน้า 2. ค้นเมื่อ 10 มีนาคม 2557 จาก <http://aec.ditp.go.th/attachments/article/318/Burma%20Trade%20and%20Investment%20Handbook.pdf>
- [2] กองพาณิชย์กิจต่างประเทศ กรมการค้าต่างประเทศ. 2540. การค้าชายแดนไทยกับประเทศเพื่อนบ้านและโครงการพัฒนาความร่วมมือทางเศรษฐกิจกับประเทศเพื่อนบ้าน. ค้นเมื่อ 20 กุมภาพันธ์ 2557 จาก http://www.bot.or.th/Thai/EconomicConditions/Thai/North/ArticleAndResearch/DocLib_Article/254206@MyanmarInvestOpp.pdf
- [3] คัทลียา เหลี่ยมดี. 2555. เมียนมาร์. กรุงเทพฯ: วีพริ้นท์ (1991).
- [4] ชญาณี ฉลาดธัญญกิจ. 2556. 100 เรื่องน่ารู้ในเมียนมาร์. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.
- [4a] ท่องเที่ยวประเทศพม่า. 2013. ประเพณีพื้นเมือง ของประเทศพม่า ค้นวันที่ 15 พฤษภาคม พ.ศ. 2557 จาก <http://myanmar.moohin.in.th/?p=79> และ http://www.lampangvc.ac.th/lvcasean/page_myanmar3.html
- [5] ไทยพาณิชย์. เศรษฐกิจ การค้า การลงทุนในเมียนมาร์. ค้นเมื่อ 10 กุมภาพันธ์ 2557 จาก www.scbeic.com/stocks/extra/3091_20120626110815.pdf
- [5a] ยุทธศาสตร์ทหาร หลังปี ค.ศ.1988. ค้นวันที่ 5 พฤษภาคม พ.ศ. 2557 จาก http://th49.ilovetranslation.com/VLtKm8UTL_S=d/

- [6] วรินทร์ ทวีศร. เมียนมาร์: โอกาสทางการค้าและการลงทุนของไทย. ค้นเมื่อ 11 กุมภาพันธ์ 2557 จาก http://www.bot.or.th/Thai/EconomicConditions/Thai/North/ArticleAndResearch/DocLib_Article/254206@MyanmarInvestOpp.pdf
- [7] วิรัช นิยมธรรม. 2549. สรรสาระประเทศเมียนมาร์: หมู่บ้าน อำเภอ จังหวัด ประเทศ. ค้นเมื่อ 15 กุมภาพันธ์ 2557 จาก <http://www.gotoknow.org/blogs/posts/15598>
- [8] สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงย่างกุ้ง. 2557. กฎหมายและกฎระเบียบของเมียนมาร์: ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับกฎหมายการจ้างงานและพัฒนาฝีมือ 2013. ค้นเมื่อ 6 พฤษภาคม 2557 จาก <http://www.thaiembassy.org/yangon/th/business/3115>
- [8a] สถาบันเอเชียศึกษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. เนปิดอว์ในบริบทพุทธศาสตร์ของกองทัพพม่า ค้นวันที่ 15 พฤษภาคม พ.ศ. 2557 จาก http://databank.ias.chula.ac.th/Thai/modules.php?name=Tutorials&t_op=showtutorial&pid=35
- [9] สถาบันทรัพย์สินทางปัญญาแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2541. รายงานฉบับสมบูรณ์ การวิเคราะห์กลยุทธ์ มาตรการส่งเสริมธุรกิจการลงทุนไทยในเมียนมาร์. ค้นเมื่อ 3 มีนาคม <http://elib.boi.go.th/elib/cgi-bin/opacexe.exe?op=dsp&opt=crd&bid=184&kid=0&db=Main&pat=&cat=aut&skin=u&lpp=16&catop=&scid=zzz&lang=1>
- [10] สาละวินนิวส์. 2555. เมียนมาร์ยังติดโผประเทศที่คอรัปชั่นที่สุดในโลก. ค้นวันที่ 9 สิงหาคม พ.ศ.2557 จาก <http://salweennews.org/home/?p=5544>)

- [11] สุภัทรดิศ ดิศกุล. ม.จ. 2526. ประวัติศาสตร์เมียนมาร์สมัยโบราณ โดยย่อ. วารสาร ศิลปวัฒนธรรม ปีที่ 4 ฉบับที่ 8 (มิ.ย. 2526). หน้า 6-22. ค้นเมื่อ 15 กุมภาพันธ์ 2557 จาก <http://www.thapra.lib.su.ac.th/supat/article/showdetail.php?ID=77>
- [12] สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. 2554. คู่มือการค้าและการลงทุนในประเทศเมียนมาร์. <http://www.sme.go.th/Documents/2553/tt/research/invest-Myanmar.pdf>
- [13] สำนักนโยบายอุตสาหกรรมรายสาขา 2 สำนักงานเศรษฐกิจ อุตสาหกรรม. 2555. รายงานการสำรวจและสัมภาษณ์เชิงลึกด้านนโยบายและยุทธศาสตร์ อุตสาหกรรมอาหารของประเทศสมาชิกอาเซียน ระหว่างวันที่ 25-29 มิถุนายน 2555 ณ สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมาร์. ค้นเมื่อ วันที่ 11 พ.ค. 2557 จาก http://www.oie.go.th/sites/default/files/attachments/article/syrver_food_Myanmar.pdf
- [14] หอการค้าไทยและสภาหอการค้าแห่งประเทศไทย. 2554. คู่มือการค้าและการลงทุนสาธารณรัฐสหภาพเมียนมาร์. ค้นเมื่อ 10 มีนาคม 2557 จาก <http://www.sme.go.th/Documents/internationalization>
- [15] อุกฤษฏ์ ปัทมานันท์. 2549. โลกทรรศน์, มติชนรายสัปดาห์ ปีที่ 27 ฉบับที่ 1368. ค้นเมื่อ วันที่ 3 มีนาคม 2557 จาก http://www.nwvoc.ac.th/asean/Member_Myanmar.html
- [16] Anti-Corruption Law 2013. Law No. 23 Anti-Corruption Law. 2013. Retrieved on August 9, 2014 from [http://pwp.legal.com/documents/documents/f3142-Anti-Corruption-Law-\(PWP-Unofficial-English-Translation\).pdf](http://pwp.legal.com/documents/documents/f3142-Anti-Corruption-Law-(PWP-Unofficial-English-Translation).pdf)

- [17] International Cooperation Study Center (ICSC). เอเชีย. ประเทศสหภาพเมียนมา. ค้นเมื่อ วันที่ 3 มีนาคม 2557 จาก <http://www.apecthai.org/apec/th/profile1>.
- [18] matihon Online . 2554. เมียนมาร์เตรียมขึ้นเงินเดือนข้าราชการ 380 เปอร์เซ็นต์ กลาโหมอาจสูงร้อยละ 520. ค้นเมื่อ วันที่ 11 พ.ค. 2557 จาก http://www.matichon.co.th/news_detail.php?newsid=1299064673&gpid=03&catid=06
- [19] Planning Department, Ministry of National Planning and Economic Development. 2007. Country Report (Myanmar) to The 5th ASEAN & Japan High Level Officials Meeting on Caring Societies: Collaboration of Social Welfare and Health Services and Development of Human Resources and Community Community Services for the Elderly. Retrieved May 23, 2014 from http://www.mhlw.go.jp/bunya/kokusaigyomu/asean/asean/kusai/siryoudl/h19_myanmar.pdf, <http://www.worldbank.org/en/country/myanmar>
- [20] Scribd. 2008. Constitution of the Republic of the Union of Myanmar. Retrieved May 22, 2014 from <http://www.scribd.com/doc/7694880/Myanmar-Constitution-2008-English-version>
- [20a] Selth, A .2010. Burma's armed forces: Does size matter? Retrieved May 15, 2014 from <http://www.eastasiaforum.org/2010/09/17/burmas-armed-forces-does-size-matter/>

- [20b] The Hindu. 2013. Myanmar civil servants get pay hike. Retrieved July 1, 2014 from <http://www.thehindu.com/news/international/south-asia/myanmar-civil-servants-get-pay-hike/article4569044.ece>
- [21] The Republic of The Union of Myanmar. About UCSB. Retrieved May 22, 2014 from <http://www.ucsb.gov.mm/About%20UCSB/About%20UCSB/Details.asp?submenuID=55&id=135>
- [22] The Republic of The Union of Myanmar. Function (Duties and Powers of the UCSB). Retrieved May 22, 2014 from <http://www.ucsb.gov.mm/Functions%20of%20UCSB/functions%20of%20UCSB/Details.asp?submenuID=70&id=448>
- [23] The Republic of The Union of Myanmar. History. Retrieved May 22, 2014 from <http://www.ucsb.gov.mm/History/Profile/Details.asp?submenuID=11&id=187>
- [24] The Republic of The Union of Myanmar. Publication. Retrieved May 22, 2014 from <http://www.ucsb.gov.mm/Publications/Bi-annual%20Journal/Details.asp?submenuID=30&id=118>
- [25] The Union of Myanmar. The State Peace and Development Council. The Union Civil Services Board Law. 2010. Retrieved August 9, 2014 from http://www.burmalibrary.org/docs18/2010-10-28-SPDC_Law2010-24_Union_Civil_Services_Board_Law-oag-en.pdf

- [26] Trading Economics. 2012. Myanmar GDP. Retrieved May 22, 2014 from <http://www.tradingeconomics.com/myanmar/gdp>
- [27] Two By Four Travel. ข้อมูลประเทศเมียนมาร์. ค้นเมื่อ 10 มีนาคม 2557 จาก<http://www.2by4travel.com/home/Data-travel/myanma/khxm-l-pra-the-sph>
- [28] UNDP in Myanmar. Millennium Development Goals. Retrieved May 22, 2014 from <http://www.mm.undp.org/content/myanmar/en/home/countryinfo/> (Human Development Report 2013)
- [28a] UNDP. 2014. UNDP and Union Civil Service Board host ASEAN dialogue on civil service transformation. Retrieved September 27, 2014 from <http://www.mm.undp.org/content/myanmar/en/home/presscenter/pressreleases/2014/09/25/undp-and-union-civil-service-board-host-asean-dialogue-on-civil-service-transformation/>
- [29] United Nations Public Administration Network-New York Eastern Regional Organization for Public Administration. 2004. Civil Service Systems In The ASEAN Region A Comparative Perspective. Retrieved May 24, 2014 from <http://unpan1.un.org/intradoc/groups/public/documents/eropa/unpan016238.pdf>
- [30] USCB. 2014. Focal Organization of Initiative for ASEAN Integration (IAI) framework. Retrieved September 27, 2014 from <http://www.ucsb.gov.mm/About%20UCSB/Civil%20Service%20Selection%20and%20Training%20Dept/details.asp?submenuid=33&id=181>

สำนักงาน ก.พ.
สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ

47/111 ถนนสีวาสนนท์ อ.เมือง นนทบุรี 11000
โทรศัพท์ 0 2547 1000 โทรสาร 0 2547 1108
www.ocsc.go.th/ocsc/th/